Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Holst, H. P.
Titel | Title:	Udvalgte Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1887-88
Fysiske størrelse | Physical extent:	6 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52,-89,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 03300 X

+ Rex

BIBLIOTHECA REG. A. HAFNIENSIS

UDVALGTE SKRIFTER

AF

H. P. HOLST.

SJETTE BIND.

DRAMATISKE ARBEIDER.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

1888.

52,-89,-8°

Kjøbenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri (F. Dreyer).

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DRAMATISKE ARBEIDER.

INDHOLD.

Side

Gioacchino 1

Villiam og Emma eller Vandcuren 129

Kun tyve Aar 221

Nornerne 279

A-ing-fo-hi eller det Ubekjendte 295

Personerne.

Gioacchino I Murat, Konge af Neapel.
Carolina, hans Dronning.
Prinds Chiaromonte, Neapels Erkebisp og Cardinal.
Bernard de Saint-Laurent, Greve af Aquino, General.
Fra Martino, en Munk.
Don Filippo Cariati, }
Don Alberto Monti, } neapolitanske Adelsmænd og Sammensvorne.
Don Luigi Neri, }
Lorenzo, en Vingaardsmand fra Ischia.
Giovannina, hans Søster.
Tommaso, hendes Brudgom.
Vincenzo, en Forelæser paa Moloen.
Sansone, Formand for Lazzaronerne.
Stanislao, en Lazzaron.
Marietta, Frugthandlerske.
Ernesto, hendes Søn.
Teresa, en fattig Kone.
Fleurus, Kongens Secretair.
Delorme, hans Adjutant.
En Corporal.
En Bondeknøs.
Præster, Munke, Soldater, Bønder, Bønderpiger og Lazzaroner.

Handlingen foregaaer i 1815.

Første Akt.

Moloen i Neapel. I Forgrunden Tømmer og Sten. En Mængde Fiskere og Lazzaroner leirede omkring en gammel Marinaro, der forelæser Ariosto. Nogle drikke, Andre ryge Tobak eller spise Appelsiner. Solen er nærved sin Nedgang. Vesuv og Somma i Baggrunden. Larm og Latter paa Scenen, naar Teppet gaaer op.

Første Scene.

Vincenzo. Sansone. Stanislao. Marietta. Ernesto.

Vincenzo.

Hvor var det nu vi slap? Ved alle Helgen,
Jeg læser ikke meer for saadant Pak!
Hvert Øieblik jeg afbrudt bli'er af Sladder.

Han slaaer paa Bogen.

Respekt for Ariost! En saadan Digter
Fortjente nok et bedre Publikum.

Nogle Stemmer.

Evviva Ariosto!

Vincenzo.

Ja, *evviva!*
Men hold nu Munden! Hvor var det, vi slap?

En Fisker.

Ved Polinessos Falskhed.

En Anden.

Ved Dalinde,

Der frelstes i den caledonske Skov.

Ernesto springer op.

I husker ei fra Næsen og til Munden.
Vi kom jo til Turneringen, just der,
Hvor Herr Rinaldo frem for Skranken rider
At kæmpe for den deilige Ginevra.

Første Fisker slaaer ham.

See til den Øgle! Han vil snakke med!

Marietta farer rasende op og griber ham i Brystet.

Hvor tør I slaae? I Bøffel! slaae mit Barn!

Første Fisker støder hende fra sig.

Er Kjellingen forrykt?

Marietta.

I skal ei slaae!
Thi ved Madonnas Mælk! ifald I slaaer ham,
Jeg river Eders Øine ud ...

Nogle Fiskere have reist sig op og søge at holde dem tilbage; forvirret Larm.

Sansone udstrækker den flade Haand.

Ti stille!

Alle sætte sig paa deres Plads; der bliver ganske roligt.

See saa, Vincenzo! Nu kan Du begynde
Med din Rinaldo — Drengen havde Ret.

Vincenzo læser.

«Rinaldo gjennem Folkets Skarer drager,
Rask paa Bayard, sin Ganger, frem han kom;
Hvor brusende som Stormen frem den jager,
Den allevegne finder Pladsen tom;
Rinaldo høit op over Mængden rager
Som Mønster paa en Ridder kjæk og from.
For Skrankens Indgang seer man Holdt ham gjøre —
Og Alle nærme sig for ham at høre.»

Tilhørerne klappe og raabe: Bravo!

Ernesto klapper.

O bravo, bravo!

Første Fisker.

Hvilken Poesi!

Sansone.

Guddommeligt! Det er, som om jeg saae
Vor egen Drot, den kjække Gioacchino,
Dengang, I huske det jo nok, da frækt
De engelske Fregatter laae derude
Og maatte drive af med revne Seil
Og med forskudte Skrog. Her red han just
Paa Stranden op og ned. Jeg husker godt,
Hvor høit han raged over hele Mængden,

Hans Vaaben glimred i den blanke Sol,
Og Seiren straaled fra hans kjække Pande.

Stanislao.

En prægtig Helt!

Marietta.

Og hvilken deilig Mand!
Der er ei nogen Kone i Neapel,
Som ikke drømmer om ham hver en Nat.

Stanislao.

Ja, kongelig han er i al sin Færd.
Han er ei nogen Kræmmersjæl paa Tronen,
Der skruer Tolden op og høkrer selv.
Han kniber ei paa Sølvet som de Andre,
Men la'er det rask rullere mellem Folk.

Sansone.

Hør, veed I hvad, jeg kunde næsten fristes
Til at misunde ham.

Marietta.

Nei virkelig! I vilde
Maaskee selv bytte med ham! See, hvor naadigt!

Sansone.

Og var det da saa underligt, ifald
Jeg først betænkte mig en lille Smule?
Hvad har da han, som jeg maa savne? hvad?

Hans gyldne Slot! I mit er bedre Plads,
Og Himlen hvælver solblank sig derover.
Hans bløde Leie? Kirkens Gulv er mit —
Der sover trygt jeg ved Madonnas Fødder.
Hans Kraft? Jeg hedder Samson ei for Intet.
Hans Kløgt, Veltalenhed? Det har jeg selv, —
Hvi har I ellers valgt mig, I Hallunker,
Til Eders Konge, Eders Overhoved?
Hans kongelige Magt? Ho, ho! naar blot
Jeg fløiter i min Haand, staaer jeg i Spidsen
For firsindstyve tusind Lazzaroner —
Nei, naar vi Sagen ret besee, saa er
Den hele Forskjel den, at Kongen spiser
Saamange Maccaroni, som han vil,
Men jeg — og deri seer jeg intet Ondt —
Maa nøies med saamange, som jeg har.

Lazzaronerne lee.

Stanislao.

Du er et lystigt Hoved!

Sansone.

Ikke sandt!
Det er min Fædrearv — jeg tærer paa den
Og kan dog aldrig ret faae Bugt med den.

Rækker Foglietten hen til Vincenzo.

Hei Gamle, hvordan gaaer det? Drik engang.
Du maa jo blive reent forbandet tør

I Halsen af den Læsen ... Naa! godt Ord igjen!
Vi mene det ei ondt, det veed Du bedst —
Vi er et lystigt Folk og kan ei tie,
Men maae nu engang snakke, skrige, skraale.
Gesu Maria! hvis vi kunde tie,
Hvor vilde det da gaae Neapel, troer Du?
Man vilde jo ei kjende det igjen
Og kjede sig ihjel i otte Dage.
Naa, naa! lad det nu være godt! Imorgen
Paa denne Tid vi samles her igjen.
Saa læser Du for os et prægtigt Stykke,
Og den er dødsens, der tør knye et Muk.

Til de Andre.

Ei sandt?

Alle.

Det sværge vi!

Ernesto bagefter.

Det sværge vi!

Vincenzo lukker Bogen.

Ja vist imorgen! I kan gjerne komme,
Men den, der bliver borte, det er mig.

Sansone.

Hvad hører jeg Vincenz'! Du vil ei komme,
Ei læse meer for os af Ariosto!
Jeg skal ei høre meer hans smukke Stanzer,

Saa er det ude med min Munterhed!
Hør, veed Du hvad! saa stevner jeg Dig ind
Og klager flux Dig an for Tribunalet,
Fordi Du stjaalet har min Fædrearv!

Leende.

Men hvad! Du kommer — og Du læser dog!
Jeg kjender Dig for godt. Jeg veed, Du kan
Saa lidt undvære det at læse for os,
Som vi undvære kan at høre paa Dig.

Vincenzo godmodig.

Jeg troer det næsten selv, at Du har Ret,
Nu da, farvel!

Til de Andre.

Imorgen sees vi atter,
At sige, hvis I ei er hængt forinden;
Der kommer just Jer Skriftefa'er beleiligt —
Jeg kan ei lide denne Basilisk
Og gider ikke hørt hans Munkesnak.

Gaaer. Marietta og Ernesto følge efter.

Anden Scene.

Fra Martino kommer ind, læsende i sit Breviarium. **De Forrige.**

Fra Martino sagte.

Der sidde de og dovne som sædvanlig —
Dagtyve, Kjæltringpak er det tilhobe,

Men man maa holde gode Miner med dem,
Thi uden dem kan der dog Intet skee.

Høit.

God Aften, Børn!

Lazzaronerne stimle om ham og kysse hans Hænder.

Tak, Tak! det er alt godt!
I veed, hvor kjær jeg har Jer Allesammen.
Hver Aften i min tause, stille Celle
Jeg slutter Eder ind i mine Bønner —
Dig med, Sansone, skjøndt Du gjør mig tidt
Stor Hjertesorg, det kan jeg ikke negte.

Sansone.

Men jeg gjør ogsaa Bod tilgavns. Endnu
Igaar jeg lovet har St. Januar
To Altarlys, hvert paa halvtredie Alen,
Hvis naadigt han igjennem Fingre seer
Med mine dumme Streger.

Fra Martino.

Det var bravt!

Folder Hænderne og seer op imod Himlen.

St. Januar har hørt dit Løfte, Søn!
Jeg haaber, at han skjænker Dig sin Naade!

Forbliver staaende i denne Stilling.

Stanislao sagte til Sansone.

Men hør, Sansone! Er Du da forrykt:
To Altarlys! og paa halvtredie Alen!

Sansone sagte.

Vær Du kun rolig! Jeg har lovet, at
De blive skal halvtredie Alen lange, —
Men Du kan troe, de skal bli'e tynde nok!

Fra Martino til Sansone.

Hvad Nyt i Staden? Alting ved det Gamle?
Jeg lever stille bag mit Klosters Mur
Og blander mig kun lidt i Verdens Larm.
Er Byen rolig?

Sansone.

Byen?

Fra Martino.

Nu ja, Folket?

Sansone.

Ja, det troer jeg. Det har ei Grund til Andet?
Der bliver ryddet op i alt det Gamle,
Og alt det slette Ukrud feies ud.
Den simple Mand fortjener Penge nok,
Og Kongen elskes mere Dag for Dag.

Fra Martino.

Jeg troer ei ret derpaa.

Sansone.

Hvorpaa? at Kongen
Er elsket af sit Folk? Hvor kan I tvivle!
I elsker altsaa Kongen ei?

Fra Martino.

Min Søn!
Hvor kan Du spørge saa enfoldigt? Jeg
Ei elske Kongen! Hvilken syndig Tanke!
Jeg elsker ham saa høit, som han fortjener,
Men er det derfor sagt, at alle Andre
Har samme Kjærlighed til ham som jeg?
I selv nu for Exempel!

Sansone.

Vi?

Fra Martino.

Just I!

Sansone.

Han gjør os intet Ondt.

Fra Martino.

Men Godt?

Sansone.

Ei heller.
Dog hvo vil vel fortænke ham deri?
Han veed jo nok, vi har ham ikke nødig.

Fra Martino.

Men viser han Jer Agtelse og Venskab?
Forstaaer mig ret og fatter vel min Mening:
Jeg siger ei, at han ei agter Jer,

Jeg spørger kun, om han saa høit Jer agter,
Som Eders hæderlige Stand fortjener?

Sansone ironisk.

Saa høit! Det troer jeg nok.

Fra Martino.

Mig synes dog,
I gamle Dage var det anderledes!
Dengang Kong Ferdinand — velsignet være
Han her og hisset! — drog til Frankfurt, lod
Han ikke først Dig kalde til sig?

Sansone.

Jo,
Han lod mig hente op til sig paa Slottet
Og sagde venligt til mig: «Hør, Sansone!
Jeg reiser bort herfra paa nogen Tid,
Lad mig nu see, Du sørger godt herhjemme
For Fred og Orden, medens jeg er borte.»

Fra Martino rørt.

Ak ja, det var en vennesalig Herre!

Sansone.

En kronet Lazzaron, og intet Andet!
Naar paa Mercato selv han falbød Fisk
Og tingede med Fattigfolk om Prisen,
Han kunde ikke skjelnes fra os Andre.
Nei, nei! lidt Forskjel maa der være, troer jeg.

En Konge skal ei spille Lazzaron,
Saa lidt som Lazzaronen spille Konge.
Han skal saa lidet sælge Fisk paa Torvet
Som holde Statsraad i sin Skriftestol.

Nogle.

Ja, det er sandt!

Andre.

Sansone taler prægtigt.

Fra Martino heftig.

Formasteligt han taler som bestandig,
Ugudeligt, fornærmeligt mod Kirken,
Og I, som holde med ham, er ei bedre!
Jeg kunde græde Blod for Eders Skyld,
I Daarer, I Forblindede! Hvordan
Vil det Jer gaae, naar Englen Gabriel
Engang skal sigte paa sit store Sold
De rene, fromme Sjæle fra de slette,
Som styrte gjennem Soldet ned i Pølen,
Dybt ned i Helvedpølens Svovl og Luer!
I styrte ned! I styrte Allesammen!
Ja pas kun paa! Det gaaer Jer som fortjent,
Om nogle Dage kommer uden Tvivl
Den nye Lov, der skal forhøie Tolden
Paa Mel og Vin ...

Nogle.

Hvad siger I?

Sansone.

Fordyre
Os Brød og Maccaroni?

Fra Martino.

Ja tilvisse,
Det er vor Konges naadige Beslutning!

Nogle.

Det er for galt!

Andre.

Det vil vi ikke taale!

Fra Matino.

Og Festerne — med dem er det forbi!
Imorgen, veed I, gjør St. Januar
I Kirken Santa Chiara sit Mirakel.
Man taler om, der bliver Intet af;
Det er kun til at spilde Tid og Penge,
Saa siger man.

Sansone.

Hvad, ingen Fester meer!

Fra Martino.

Det er vor Konges naadige Beslutning.

Sansone.

Fordyre Brødet os og ingen Fester,
Saa er der Intet meer at leve for!
Nei, Gioacchino! det gaaer dog for vidt!

Stanislao.

Lad først os see, om man tør vove Sligt,
Vi kræve ham til Regnskab.

Fra Martino.

Dosmerpander!
Naar det er skeet, saa vil I fordre Regnskab.

Sansone.

Hvad mener I?

Fra Martino.

Min Søn, jeg mener Intet.
Jeg blander aldrig mig i Verdens Strid.

Lazzaronerne tale hemmeligt sammen og gesticulere ivrigt.

Fra Martino afsides.

Nu har jeg dem! Nu er de, hvor jeg vil.
En lille Gnist er meer end nok for dem,
Den fænger strax, og snart slaaer Luen ud.
Jeg hader ret af Hjertet disse Franskmænd,
Der vende op og ned paa Stat og Kirke.

Til de Andre.

Jeg seer, at Barken lægger bi dernede,
Som bringer Vin fra Ischia til vort Kloster.
Jeg tælle maa Barilerne, farvel!
Læg smukt paa Hjerte Alt, hvad jeg har sagt,
Og gjør nu ingen Dumheder, Børnlille:

Bær' Eder kjønt forsigtigt ad og husk:
Det er vor Konges naadige Beslutning!

Fra Martino gaaer; under de sidste Repliker har Stanislao grebet sin Guitar og begyndt at præludere.

Tredie Scene.

De Forrige undtagen Fra Martino.

Sansone seer efter ham.

Jeg troer ham ikke ret, den lumpne Munk!
See hvor han gaaer med hykkelsk-fromme Miner
Og hilser ydmygt mildt til alle Sider,
Glat som en Aal og listig som en Slange!

En Lazzaron.

Min Kniv er sleben alt.

En Anden.

Min med!

En Tredie.

Min ogsaa!

Første Lazzaron.

Det er forbi med vore gode Dage.

Anden Lazzaron.

Med vore? nei med hans!

Stanislao.

Ti stille, hør!

Han vinker dem hen i Forgrunden og begynder at synge.

Med den frieste Fod
Har vi traadt denne Jord,
Krystet Druernes Blod,
Sunget muntert i Chor,
Og af Solguld vi smeded vor Krone.
Tambourinerne klang,
Muntre Piger vi svang,
Deres Bryst var vor blomstrende Trone.

Chor.

Tambourinerne klang o. s. v.

Stanislao.

Skal vi nu lide Nød,
Hvor vi svælgede før?
Skal vi tigge vort Brød
Ved den Fremmedes Dør
Og ham trygle med ydmyge Bønner?
Skal en fremmed Tyran
Hærje grusomt det Land,
Som til Forsvar har fostret sig Sønner?

Chor.

Skal en fremmed Tyran o. s. v.

Stanislao.

Nei, som Lava, naar vredt
Bjerget hylles i Damp,
Ruller Blodet os hedt
Gjennem Aaren til Kamp,
Og vort Kampskrig skal ligne dets Torden!
Som dets flammende Ild
Vil vi drive vort Spil,
Og hver Modstand vi styrte til Jorden!

Chor.

Som dets flammende Ild o. s. v.

Fjerde Scene.

De Forrige. Fra Martino kommer med Giovannina og Tommaso.

Giovannina.

Hav Tak, Ærværdige! hvor I er god,
At vise os paa rette Vei!

Fra Matino.

Vist ikke!
Det hører med til mine Pligter, Barn.

Giovannina.

Jeg kan ei komme mig af min Forundring.
Er det Neapel! Gud, hvor her er deiligt!
Mig blænder næsten Glandsen! Nei, saa smukt
Har jeg kun Paradiset tænkt i Drømme.
Den blanke Golf, vi seilede igjennem,
Indfattet rundt af skinnende Paladser
Med prægtigt Billedværk og blanke Kupler!
Castellet hist paa Fjeldets Top! I Havnen
De store Skibe kneisende som Kirker!
Og saa den Mylren, hvor vi steg iland,
Af Folk i Tusindviis, der skreg og raabte,
Og Alle vilde hjælpe mig, og Alle
Forsikkrede, at jeg var smuk og deilig.
En napped mig i Kjolen, En i Armen —
Jo I kan troe, jeg var taknemlig, da
I kom og frelste mig af denne Tummel! —

Nei, see Vesuven! Vil Du see, Tommaso!
Naa, den er voxet under Overfarten!
I atten Aar har jeg hver Dag den seet
Fra Ischia, og mangen Gang mig syntes,
Den vinked mig og lokked mig herhid —
Her har Du mig! Saa fik Du dog din Villie!

Fra Martino.

Hvad hører jeg, mit Barn! Alt atten Aar,
Og endnu aldrig været i Neapel,
Skjøndt hid Du komme kan paa nogle Timer!

Giovannina.

Ja, det er Skik og Brug hos os derovre.
Tommaso der — det er min Brudgom, Herre!
Om nogle Dage skal vi holde Bryllup —
Han har i Vinter fyldt de fem og tyve
Og har ei heller været her før nu.

Tommaso.

Det kommer deraf, skal jeg sige os,
At man fortæller os, fra vi er Smaa,
Kun lutter Ondt og Fælt om denne By
Og Folkene, der boe her . . .

Giovannina afbryder ham.

Det vil sige,
Ei om dem Alle, ei om Geistligheden!

Tommaso.

Jo netop, Giovannina! Just om den!
Don Stefano har ofte nok fortalt mig,
At her er Præsterne de allerværste.

Giovannina.

Don Stefano! Han veed ei, hvad han taler.

Sagte til Tommaso.

Saa ti dog stille! snak ei saa enfoldigt!

Fra Martino.

Og hvad har da bevæget Jer med eet
Til at probere dette Vovestykke?

Giovannina pludselig alvorlig.

Et vigtigt Ærinde. Tilgiv, Madonna!
At jeg et Øieblik det kunde glemme
For Alt, hvad Nyt og Broget jeg har seet!

Fra Martino.

Et Ærinde? til hvem?

Giovannina.

Jeg søger Kongen.

Fra Martino.

Det kan ei træffes meer beleiligt, Barn!
Thi han er her.

Giovannina.

Hvad siger I?

Fra Martino.

Tilvisse!
Sansone, hør! Her er et deiligt Barn
Paa atten Aar, som tale vil med Kongen.

Sansone nærmer sig.

Tal uden Frygt! Jeg altid er til Tjenest
For Deilighed og atten Aar — hvad vil Du?

Giovannina til Munken.

Hvad! denne Mand er Kongen?

Fra Martino.

Spørg ham selv.

Sansone.

Mig synes, at Du tvivler om min Høihed?

Giovannina.

I driver Spøg med mig. Det er ei muligt!
Saaledes seer ei Kongen ud, det veed jeg.
Jeg har ei seet hans Ansigt; men et Billed
Har jeg mig dannet af ham i min Tanke —
Det ligner Eder ei. I Kirken hjemme
Staaer San Michele med det blanke Sværd.
Hans Pande hvælvet er — saa maa det være.
Dens Byrd maa kjendes uden Kronens Ring.
Hans Mine aaben — hver maa kunne læse
Den Skrift, der præges i en Konges Miner —

Hans Blik er strengt, men Læben smiler mildt —
Hvad Øiet saarer, det maa Munden læge.
Om Tindingen, om Panden og om Nakken
De mørke Lokker flagre frit og let
Som Tankerne, der flyve fra hans Hjerne.
Bred er hans Skulder, Brystet hvælvet, stærkt —
Hvor kan det ellers bære Folkets Sorger?
Men Holdningen er let og fri og mandig —
Man maa ei mærke det, at Byrden tynger.
Saa synes mig, en Konge skal see ud. —
Dog, hvad behøver jeg at spilde Ord?
Jeg kjender Kongen ei, men veed af Alle,
At han i Skjønhed søge kan sin Lige.

Sansone.

Og jeg?

Giovannina.

I er ei smuk.

Lazzaronerne lee.

Sansone.

Du smigrer mig!

Tommaso.

Kom, Giovannina! kom og lad os gaae!
Du seer jo selv, man har os kun til Bedste.

Sansone.

Hvem taler der? Hvad snakker han, den Kylling?

Giovannina.

O bliv ei vred! tal ei saa haardt og strengt!
Han mener ikke ondt med hvad han siger.
Og Du, Tommaso! vær kun ikke bange —
De brave Folk, de gjør os ei Fortræd!

Fra Martino.

En Misforstand, jeg troer, maa herske her.
Du spurgte mig om Kongen, og Jeg førte
Dig hen til denne Mand — han kaldes «Kongen»,
Saadan benævnes han af Alle her
Som Formand for Neapels Lazzaroner,
Hvoraf hver enkelt er en Souverain.
Men af din Tanke, Barn, jeg mærker klart,
At den, Du mener, er en ganske Anden:
Neapels ridderlige Majestæt,
Kong Gioacchino er det, som Du søger.

Giovannina.

Ham er det, ja! O før mig hen til ham!
Der hviler paa mit Bryst en Centnervægt,
Som blot et Ord af ham kan vælte bort.
O følg mig, følg mig! Før mig hen til ham!
Før jeg har talt med ham, faaer jeg ei Ro.

Fra Martino.

Hvad tænker Du! Min Fod er altfor ringe
Til at betræde Kongeslottets Sale —

For mig Paladsets Port er altid lukt.
Men trøst Dig kun! en Følgesvend Du har,
For hvem den aabner sig paa Øieblikket ....

Tommaso.

I troer, at jeg? ...

Fra Martino tørt.

Du tager feil, min Søn,

Til Giovannina.

Din Ungdom og dit engleskjønne Ansigt
Vil ogsaa denne Port Dig aabne let.

Giovannina.

O gid det var saa vel! Saa er maaskee
Der endnu Frelse for min stakkels Broder.

Fra Martino.

Du har en Broder?

Giovannina.

Hvis han lever end.

I otte Maaneder har jeg ei hørt
Det Mindste til ham — nu fortæller Rygtet,
At han er her, i Fængsel og i Lænker,
Fra Livet dømt som Røver og som Morder ...
Min Broder Røver: han, som er saa god,
Han røve, myrde — o hvor det er dumt,
Og meer end dumt, thi det er lavt og lumpent!

Fra Martino.

Du stakkels Barn! og nu Du kommer hid ...

Giovannina.

For at befrie ham eller dø med ham.

Sansone.

Det er et Pigebarn, som jeg maa lide.

Fra Martino.

Det Første, frygter jeg, kan falde haardt —
Man gjør kun kort Proces.

Sansone.

Ja, meget kort:
Processen er ei nær saa lang som Strikken.

Seer ud af Scenen.

Der kommer En af disse stakkels Djævle!
Han skal nu skibes ind til Nisida,
Den lille Ø, Du seiled nys forbi, —
Naar did han kommer, er det ude snart.

Femte Scene.

De Forrige. Lorenzo, lænket, omgiven af Vagt, passerer i Baggrunden over Scenen.

Giovannina

udstøder et Skrig og udbreder sine Arme.

Lorenzo!

Lorenzo

støder Vagten tilside, som vil holde ham tilbage, og styrter i hendes Arme.

Giovannina!

Giovannina.

Broder! Broder!

Lorenzo.

Du her!

Giovannina.

Hos Dig!

Lorenzo.

Du vovet har ...

Giovannina.

O Intet

Lorenzo.

Og Fader? —

Giovannina.

Vær kun rolig!

Lorenzo.

Veed han ...

Giovannina.

Intet —

Han aner Intet

Lorenzo.

Himlen være lovet!

Og hvo har fulgt Dig?

Giovannina peger paa Tommaso.

Tak, Tommaso, Tak!

Han ryster hans Haand.

Tommaso.

Christ frie mig! Du er lænket.

Giovannina.

Lænket? Du?
Ha, nu jeg seer det først! Afskyeligt!
Om disse Hænder Lænker! disse Hænder,
Der bar mig kjærligt, dengang jeg var lille,
Der klapped mig, naar jeg var god og artig,
Der gav mig Spise, hvergang jeg var hungrig,
Og folded mine Fingre fromt til Tak.
O hvilken Grumhed! Lænke disse Hænder,
Der har arbeidet for mig, slidt og slæbt
Og værnet om mig, dengang jeg blev stor!

Synker ned for ham.

O, lad mig kysse disse kjære Hænder
Og væde dem med mine bittre Taarer!

Lorenzo.

Min Søster, fat dig! kom dog til Dig selv!

Giovannina

reiser sig hurtig op og aftørrer sine Taarer.

Ja, Du har Ret! jeg skal ei græde meer.
Nu har jeg Dig; nu seer jeg Dig igjen ...

Hun tager hans Hoved mellem sine Hænder.

Hvor kunde Du saa længe blive borte!
Faldt det Dig aldrig ind, hvor tungt det var
For os at maatte savne disse Træk!

Lorenzo
løfter Lænken iveiret.

Du glemmer reent ...

Giovannina.

Javist, jeg glemmer Alting!
Jeg er saa glad, saa henrykt ved at see Dig,
At jeg kan Intet sandse uden det.
Men Du, Du glæder Dig jo ei?

Lorenzo.

Ved Himlen, jo!
Mit Regnskab var alt opgjort, og jeg troede,
Der var ei Sorg, ei Glæde meer for mig.
Dit Syn vidunderligt har styrket mig —
Det var en Skærv, som jeg fik med paa Veien
Til Trøst og Lindring i den haarde Strid.

Giovannina.

Ja Enkens ringe Skjærv.

Lorenzo.

Men over den
Var større Glæde der i Himlen jo,
End over alt det Guld, som Jorden eier!

Men nu farvel! Her er ei Sted for Dig.
Drag til din fredelige Ø igjen,
Tænk mildt paa mig og skjul med kjærligt Slør
Min Skjæbne for vor Faders gamle Blik!
Gud signe Dig — nu maae vi skilles ad!

Giovannina.

Hvad skilles ad? Hvem taler om at skilles!

Hun slynger sine Arme om hans Hals.

Her er min Plads, her ved min Broders Bryst.

En af Vagten træder frem.

Det er den høie Tid.

Stanislao.

Et Øieblik!
Her maatte jo en Steen forbarme sig.

Fra Martino sagte til Sansone.

Vent ei Medlidenhed af dem! Der er
Ei Hjerte skabt i alle disse Franskmænd.

Han gaaer omkring og hvisker hemmeligt til Lazzaronerne.

Soldaten.

Paa Timen følg! Vi lystre maae vore Ordre.

Lorenzo vil rive sig løs.

Giovannina.

Jeg kan ei slippe ham, jeg gjør det ei.

Soldaten.

I vil os tvinge til at bruge Magt?

Han nærmer sig Giovannina med en truende Bevægelse.

Sansone.

Rør ikke Pigen! Det gaaer aldrig godt.

Flere af Lazzaronerne.

Vov ei derpaa!

Soldaten.

I true os!

Lazzaronerne blotte deres Knive.

Kom an?

Soldaten.

Fæld Bajonetterne mod dette Pak!

Sansone

griber en stor Sten og svinger den over sit Hoved.

Stik Piben ind, det raader jeg! Den Første,
Der nærmer sig, faaer Pandeskallen knust.

I dette Øieblik træder Kongen fulgt af Delorme ind paa Scenen.

Sjette Scene.

Kongen. Delorme. De Forrige.

Kongen

træder rask frem imellem dem.

Hold inde!

Alle.

Kongen!

Soldaterne træde tilbage; Lazzaronerne blotte Hovederne og gjemme deres Knive.

Kongen.

Hvad gaaer for sig her?
I lege Krig, og jeg er ikke med!

Giovannina

styrter hen for hans Fødder.

Ja I er Kongen — San Michele selv!
Det samme Blik, det samme Smil om Munden,
Og Haaret flagrer løst og frit som hans!

Kongen.

Hvad mener Du!

Giovannina.

O, bryd Jer ikke derom!
Min Sjæl er saa forvirret og bedrøvet,
Jeg veed jo ikke selv, hvad jeg har sagt —
Kun Naade, kun Forbarmelse for ham,
Som staaer i Lænker der, min stakkels Broder!
Han er ei skyldig, har ei røvet, myrdet!
I veed det ei — I kan ei vide det —.
Men jeg, jeg kjender ham som Moder Barnet ...

Kongen.

Saa reis Dig dog! staa op, mit Barn!

Giovannina.

O lad mig hvile, Herre, for Jer Fod,
Til jeg seer Naaden lyse fra Jert Øie!
Her mødtes vi — det var saalænge siden,
Jeg saae ham sidst — man vilde skilt os strax —
Jeg kunde ei — saalidt som Solens Skive
Kan skille sig fra Himlens blanke Blaa! —
Jeg sagde nei! jeg vægred mig derved —
I fatter selv, jeg kunde ikke Andet —

Kongen reiser hende.

Hvad hører jeg, mit smukke Barn! Saa det
Er Dig, der stifter Oprør her?

Giovannina.

Javist,
Jeg er den Skyldige og ingen Anden!
Kast Eders hele Vrede kun paa mig.
Lad mig kun bøde, lad mig straffe strengt, —
Men vend Jert Blik i Naade til min Broder!

Kongen.

Forunderlige Barn! Du rører mig.

Til Vagten.

Hvor fører I ham hen?

En af Vagten.

Til Nisida.

Kongen.

Det er ei gode Tegn.

Til Lorenzo.

Ifald din Tunge
Har ikke ganske glemt at tale Sandhed,
Saa siig mig kort: hvori bestaaer din Brøde?

Lorenzo.

I Eders Øine vistnok er den stor;
Histoppe, tænker jeg, den veier mindre.

Kongen.

Tal uden Omsvøb! Hold Dig blot til Sagen!

Lorenzo.

Jeg er en Vingaardsmand fra Ischia.
I Huset hos min Fader voxte op
Et Barn af samme Alder, samme Væxt
Just som min Søster der — Carlotta hed hun.
Maaskee det klinger latterligt for Eder,
Men hun var smuk som Englene i Himlen,
Dog engleligst var hendes Stemmes Klang.
Den var saa klokkereen, saa fin, saa sølvklar,
At vist jeg troer, engang paa Dommens Dag
Skal denne Stemme vække mig af Graven.
Jeg elsked hende, men jeg taug — da kom
Der i vort Hus en Officeer, en Franskmand.
Hans Blik var frit og ærligt som hans Adfærd,

Og smuk han var og kraftig og forstandig.
Vi modtog aabent ham og tillidsfuldt,
Vi hædred ham, vi elsked ham som Gjæst.
Han spiste ved vort Bord, han drak vor Vin,
Han blev vor Ven — vort Hus var hans ...

Kongen.

Og han?
Hvi tier Du?

Lorenzo.

Ha, Saaret brænder endnu!
Han bragte Skam og Skjændsel over Tærsklen.
Det stakkels Barn han hilded i sit Næt.
Han knækkede den fine Blomst ...

Kongen.

Ha nedrigt! ...

Lorenzo.

Og drog saa bort. Den Arme tilstod Alt,
Men samme Dag hun savnedes i Huset —
Hvor hun har skjult sin Skjændsel, veed jeg ei.
Af Vrede fnysende jeg tog min Bøsse,
Min Kniv og hvad jeg eiede i Penge,
Gik til Neapel, søgte overalt,
For i hans Blod at slukke Hævnens Glød.

Kongen.

Afskyeligt!

Lorenzo bittert.

Ja vist, det var en Franskmand!
Dog nei — jeg fandt ham ei. Om alt det Andet,
Der følger nu, kan jeg mig fatte kort.
Mistænkelig man fandt tilsidst min Adfærd,
Man kasted mig i Fængsel, men jeg undveg.
Forfulgt og hidset som et Rovdyr flakked
Jeg længe om, før jeg igjen blev greben.

Kongen.

Javist! det kjender jeg! Du vil for Alvor,
At jeg skal troe paa dette Eventyr?
Nei, jeg har nok af Sligt! I tusindviis
Banditter sværme om og myrde Freden
I dette arme Land! Naar skal jeg dog
Faae dette Gifttræ rykket op med Roden! —
Men videre! Imens Du flakked om,
Paa Andres Pung Du leved rask?

Lorenzo.

Bandit! ...
Det Lidt, jeg eied, var mig altid nok,
Og hvad jeg mangled hented mig min Bøsse
Fra Skov og Himmel. Rigtignok, jeg mindes,
Kom mig et bedre Vildt engang for Øie,
Men jeg ... Forfulgt jeg havde flakket om
En Dag og Nat paa Høiden af Vietri

Og i de dybe Kløfter ved la Cava.
Til Døden træt og kjed af Livet laa
Jeg bag en Cactushæk tæt ved Salerno.
Da kom en Skare Adelsmænd forbi —
De spøgte, loe — i Spidsen red en Herre
Med sneehvid Fjerbusk, paa en sneehvid Hest —
En Dæmon greb mig pludselig. Min Bøsse
Var skarpladt — aldrig feiled den sit Maal —
Og Løbet peged alt paa Eders Hoved —

Giovannina.

Madonna!

Kongen.

Hvad, Du voved?

Lorenzo.

O hvad vover
Man ei, naar man har Intet meer at tabe.
Jert Liv var i min Haand, men der var Noget —
Jeg veed ei selv — saa sorgløst i Jert Blik,
At Haanden sank, og frelst i red forbi.
See dengang, Herre! dengang var det mig,
Der skjænked Eder Livet.

Kongen.

Død og Helved!
Og nu, ei sandt? nu mener Du vel sagtens,
At jeg af latterlig Høimodighed

Til Gjengjeld ogsaa skal Dig skjænke dit.
Nei, ved min Krone, nei! Du slipper ei
Saa let ....

Han holder pludselig inde; Giovannina strækker fortvivlet Hænderne imod ham.

Og dog, hvad nytter mig dit Liv,
Dit usle Liv, der dog har Værd for Andre!

Dellorme.

Det nytter Eder ei, men det kan skade.

Kongen.

Hvad skade? mig?

Med Høihed til Lorenzo.

Tag min Foragt og gaa!
Men husk mit Ord: jeg skænker Dig din Frihed,
At Du kan vide, at jeg frygter ei
For anden Gang at mødes med din Kugle.

Giovannina.

Tak, San Michele, Tak!

Lazzaronerne.

Evviva Gioacchino!

Lorenzo

styrter hen i Forgrunden af Theatret og slaaer Hænderne for sit Ansigt.

Han kaster Livet til mig som en Stodder.
Jeg holder det ei ud — langt heller Død!
Kom Helved, nu! jeg rækker Dig min Haand.

Fra Martino har nærmet sig ham sagte.

Jeg tager den.

Lorenzo.

Kun Hevn!

Fra Martino.

Den skal Du faae.

Sansone til Lazzaronerne.

Ti stille, Kammerater!

Til Kongen.

Majestæt!

Tillader I, at frit, uforbeholdent

Jeg gjør et Spørgsmaal Jer?

Delorme.

Nærm Dig ei plumpt

Og uærbødigt Kongens Majestæt!

Kongen.

Lad ham kun tale! Lad ham tale frit.

Et ærligt Spørgsmaal kræver ærligt Svar.

Siig frem, hvad vil Du?

Sansone.

Man har os fortalt,

At Told paa Mel og Vin skal svært forhøies,

Og Brødet gjøres dyrt for Fattigfolk, —

Siig, er det Eders Villie?

Kongen.

Nei ved Himlen!
Hvor kan I fæste Lid til saadant Opspind?
I syv Aar har jeg stridt for dette Land,
For dette skjønne Land, hvis Marv og Kjerne
Udsuget var af Konger og af Præster —
Naar vil I dog engang faae Tillid til mig?
Har jeg beriget mig? Jeg eier Intet.
Alt har jeg offret for mit Riges Flor.
Jeg er saa fattig nu, som da jeg fulgte
De seierrige Ørne som Soldat.
Nei, sulte skal I ei. Jeg selv har tidt
Paa Marchen hungret, kjender hvad det er.
I skal ei lide Nød. Før skal jeg dele
Med hver af Jer mit sidste Stykke Brød.

Lazzaronerne juble.

Sansone.

Og endnu eet!

Kongen.

Hvad, meer endnu?

Sansone.

I vil
Vel heller ei forbyde vore Fester?

Kongen.

Det et Jert ømme Sted, det veed jeg nok.

Sansone.

Imorgen gjør St. Januar Miraklet
I Santa Chiara — vil I hindre det?

Kongen i en spøgende Tone.

Paa ingen Maade! Hvis det more kan
St. Januar at gjøre sit Mirakel
Og Jer at see derpaa: saa vær saa god!
Jeg kommer selv derhen. Jeg lider nok
At see et saadant Skuespil, naar kun
Man spiller godt — og det vil ikke mangle ..
— I skal ei see derpaa med tørre Munde,
See der er Guld!

Han kaster en Pung ud iblandt dem.

Og nu farvel!

Lazzaronerne

kaste Huerne i Veiret.

Evviva!

Evviva Gioacchino!

Fra Martino.

Det er klogest,
Jeg raaber med: *Evviva Gioacchino!*

Anden Akt.

Et Cabinet paa Slottet med et stort Portrait af Napoleon.

Første Scene.

Kongen sidder ved et Bord og gjennemlæser nogle Papirer; ved et mindre Bord paa den modsatte Side sidder **Fleurus**, og er falden i Søvn med Pennen i Haanden. Det er ud paa Morgenstunden, og Lysene ere langt nedbrændte.

Kongen.

Fra Campochiaro, min Gesandt i Wien —
Lad see, hvordan jeg staaer mig med Congressen!
— Ha Talleyrand, jeg kjender Dig igjen.
Det er ei nok, at Du som Judas har
Forraadt for Sølv din Herre og din Mester,
Nu vil Du ogsaa offre hans Disciple! — —
Hvad siger han om mig? — «Min Throne kan
Ei garanteres af Europas Magter — —
Den er ei legitim — —» Ei legitim!
Hvor mange Millioner gav man Dig,
Fordi du opfandt dette skjønne Ord?
Der er ei nogen Fyrste i Europa,
Der ikke mig har anerkjendt som Konge —

Og dog er ei min Throne legitim! — —
Men videre, lad høre! — — Man vil hjælpe
Kong Ferdinand den Fjerde til hans Ret
Og sætte ham paa sine Fædres Throne!
I Østerrig der sikkres mig en Tilflugt
For mig og min Familie — — hvor naadigt!
Nei, nei, saavidt er jeg endnu ei kommen,
At jeg skal tigge Brød hos Østerrig.

Læser videre.

En Udvei, seer jeg, aabnes mig endnu,
Og hvilken? — Himmel! — Hvis jeg aabenlyst
Tiltræde vil den ny Coalition
Af alle Magter mod Napoleon,
Hvis jeg med dem erklærer, at han har
Forbrudt sit Liv, og hvis jeg underskriver
Den Priis, som man har sat paa Heltens Hoved:
Saa er Neapel mit, og Ferdinand
Skal nøies med Sicilien.

Han reiser sig heftigt.

Hvad seer jeg!
Jeg læser ikke feil? Jeg drømmer ikke?
Et saadant Forslag tør man gjøre mig,
Hans Ven, hans Slægtning, der ham skylder Alt.
Det er for meget dog. Nei, nei, saa dyrt
Har jeg ei Raad til at betale Kronen.
Eengang jeg svigted ham — og endnu hviler
Det ofte tungt og pinligt paa min Tanke,

Skjøndt jeg ved Leipzig sonede min Skyld —
Eengang jeg svigted ham. Hans Politik
Var ikke min; det syntes mig, han brugte
Mig som et Værktøi kun for sine Planer,
Men at mit Rige kræved andre Hensyn.
Det syntes mig, jeg var kun halvt dets Konge,
Naar ikke helt jeg sørged for dets Vel.
Saa tænkte jeg — saa tænker jeg endnu:
Men der er Forskjel dog; Det skal ei hedde
Engang i Tiden: Joachim Murat,
Gjæstgiversønnen fra Cahors, hvem han,
Den Store, satte paa Neapels Trone,
Og hvem han gav til Viv sin egen Søster,
Var lav nok til, for at beholde Kronen,
At brændemærke sig ved at forraade
Sin Lærer og sin Ven, og sætte ud
En lumpen Pris paa sin Velgjørers Hoved.

Til Secretairen.

Skriv, Fleurus, skriv!

Vender sig om.

Han soven. Sunken hen
Af Træthed, Stakkel!

Kalder.

Fleurus!

Fleurus.

Springer forskrækket op.

Tilgiv, Sire!

Kongen.

Gaa hen og hvil Dig! Du behøver det.

Fleurus.

I vredes ei? ....

Kongen.

Vist ikke, gaa! Sov vel!

Afsides.

Et saadant Brev man skriver bedst dog selv.
Mig synes netop nu, jeg er i Stemning.

Kongen sætter sig hen til Bordet og begynder at skrive; Secretairen bukker dybt og gaaer. Ved Udgangen møder han Dronningen, der gaaer hen til Kongen uden at blive bemærket. Kongen vedbliver at skrive og lægger Brevet sammen.

Anden Scene.

Kongen. Dronningen.

Dronningen,

som har staaet taus ved Siden af ham, lægger sin Arm om hans Hals.

Godmorgen!

Kongen.

Carolina! hvad, Du her?

Dronningen.

Jeg kan ei andet. Siden Du har sendt
Til Frankrig mine Børn, og jeg ei mere
Faaer høre deres kjærlige Godmorgen,

Maa i det mindste jeg dog høre dit;
Thi ellers troer jeg, jeg er barnløs alt.

Kongen omfavner hende kjærligt.

Min kjære Hustru!

Dronningen.

Hvad! Du brænder Lys!
Og Solen staaer alt længe høit paa Himlen!

Kongen.

Hvad Solen, siger Du? — Ja Du har Ret.

Dronningen bebreidende.

Igjen en gjennemvaaget Nat!

Kongen.

O, hvad!

Peger paa Portraitet af Napoleon.

Hvormange vaagne Nætter troer Du ei,
At han har offret for sit Navn, sin Hæder?
Jeg stræber ei saa høit — det klæder Spurven
Kun slet omkaps at flyve med en Ørn —
Jeg er tilfreds, naar jeg for vaagne Nætter
Kan kjøbe mig en stum Bevidsthed om,
At jeg har virket ærligt for mit Folk.
Men han — o hvilken Helt! Nys jubled de,
Da Ørnen stækket var og sat i Bur,
Da sprængte den sit Gitter, svang fra Elba

Med stærke Vingeslag sig over Havet
Til Frankrigs Kyst, greb med sin stærke Klo
Det blanke Scepter og den gyldne Krone,
Og alle disse Keisere og Konger
De skjælve nu og sætte ham i Band,
Afmægtigt, latterligt som Pavens fordum.

Dronningen.

Ja, ja en Ørn han er, en mægtig Ørn,
Men frygt kun ei, Du er ei nogen Spurv —
Thi hvis Du var det, elsked jeg Dig ei.
Jeg er for vant at sysle med det Store,
Til at det Dagligdags kan finde Rum
I mine Tanker, mindre i mit Hjerte.
Jeg kjender bedre Dig — er han en Zeus,
Saa er Du Lynet i hans stærke Haand!
I høre sammen, kan ei skilles ad,
Den Ene staaer ei, naar den Anden falder.

Kongen gjentager

I høre sammen, kan ei skilles ad,
Den Ene staaer ei, naar den Anden falder —
Tak Carolina! Du har afsagt Dommen.

Han ringer. Delorme træder ind. Han leverer ham Brevet.

Send det til Wien, til Campochiaro, hurtigt —
Forsegl det selv!

Delorme gaaer.

Med dette lille Brev

Fraskrev jeg mig maaskee Neapels Trone.
Men Æren reddet er — og det er meer!

Dronningen.

Nei, det er Alt. Jeg er beredt, min Ven.
Troer Du, jeg føler ei, at Tronen vakler,
Og at den staaer ved Foden af et Krater.
Mig døver Smigren ei, der klinger om den
Som en Sirenesang om Circes Ø.
Jeg stiger gjerne ned; jeg troer, at man
Er ikke stor, fordi at Lykken smiler,
Og lille ei, fordi den vender Ryggen.

Kongen gaaer hen til Vinduet.

Og dog, min Carolina! naar jeg seer
Paa dette skjønne, dette stolte Land,
Som Morgensolen favner saa forelsket,
Som om den saae det nu for første Gang,
Saa synes mig, vi kan ei skilles meer.
Det er groet fast til Hjertet som et Barn
Og kan ei mere vristes fra sin Plads.
O mine Drømme! mine skjønne Planer!
Hvad kunde dette Land ei blive til!

Dronningen.

Med dette Folk? nei, vent ei Godt af det!
Du skuffer Dig med falske Illusioner.

Du troer endnu bestandig, det er Franskmænd,
Du forudsætter Trofasthed og Ære,
Taknemlighed og Virkelyst og Kraft —
Og Troløshed og Feighed er det Hele.

Kongen.

O Folket elsker mig — det er ei ondt.
Jeg lider disse muntre, kaade Børn,
Som endnu bøies kan til Alt.

Dronningen.

Og jeg,
Jeg frygter dette falske Ocean!
Om end Du har det i din Magt at lægge
Til Ro dets Bølger med et Smil, en Mine —
Den næste Vind oprører det igjen.
Din Sjæl er sorgløs, brav og umistænksom —
Du aner ei engang den lumpne Træskhed,
Der virker hemmeligt og i det Skjulte
For Dig at hilde i sit lumske Garn.

Kongen.

Det gjør jeg ei og takker derfor Gud.
Jeg frygter ei. Min Stjerne maa jeg følge.

Dronningen.

Men hvis den blegner, hvis den slukkes ud —
Min Sjæleangst jeg mægter ei at dølge.

Hun støtter sit Hoved et Øieblik til hans Skulder. Med Høihed

Ja hvis den slukkes, hvis den største Vee
Skal ramme mig — kom, Skjæbne, jeg er færdig!
Du skal ei svag og klynkende mig see,
Men stærk, min Husbond og min Broder værdig.

Til Kongen.

Dit Billed har sin Plads i Hjertet her —
Det skal mig styrke til det Allersidste,
Og for mit Blik jeg stiller Heltens der,
Og seer paa det, til mine Øine briste.
Lad ham da komme kun den kolde Gjest!
Med Dig i Hjertet og med ham for Øie
— Hvad jeg har elsket og beundret mest! —
Saa tænker jeg, han skal mig ikke bøie.

Kongen slynger sin Arm om hendes Liv; de gaae.

Tredie Scene.

Prinds **Chiaromonte** i kirkelig Ornat, fulgt af tvende Geistlige, som blive staaende ved Indgangen. Strax efter **Bernard de Saint-Laurent.** De hilse hinanden koldt og i Frastand. Pause.)

Cardinalen afsides.

Den stolte Franskmand, jeg maa vel begynde.

Høit.

Signor' Marchese! atter vendt tilbage?
Saa er vel Krigen endt?

Generalen.

Ja Eminenza!

Cardinalen.

Undskyld, jeg Eder kaldte Hr. Marchese,
Det er en lang Tid siden sidst vi mødtes,
I er vel sagtens steget siden, — altsaa
Hr. Greve? Hertug?

Generalen.

Eminenza, naar
I simpelthen mig kalder General,
Saa giver I mig Alt, hvad mig tilkommer.
Forresten er jeg Greve.

Cardinalen.

Ja jeg veed,
At det gaaer hurtigt fremad nuomstunder.

Generalen.

Ja, det er vor Natur. Vi Franskmænd ynde
At komme fremad, fremad, — og vi hade
Alt, hvad der trægt staaer stille og stagnerer.

Cardinalen sagte.

Ha, jeg forstaaer.

Høit.

Hr. General, I kommer
Nu altsaa hjem fra Krigen, smykt med Laurbær,
Og bringer Bytte med Jer og Trofæer
I Overflod.

Generalen sagte.

Den Uforskammede!

Høit.

Nei, Eminenza!

Cardinalen med hykkelsk Forundring.

Nei? Hvad hører jeg?
Der er dog intet Uheld truffet Hæren?
I har dog seiret?

Generalen.

Nei, det var umuligt.
Tohundred Mand mod otte tusind! Slig
En Seir vandt ei engang Leonidas.
Han havde fleer.

Cardinalen.

Tohundred Mand, I spøger.
Den hele Legion?

Generalen.

Ja det er sandt.
De mange Tusind, som jeg regner ei,
Var Neapolitanere, — de løb.

Cardinalen.

Vor Hær til fransk Commando er for uvant.
Den fatter den ei rigtig, er jeg bange.

Generalen.

Det troer jeg selv — thi naar det hedder: «Frem!»
Saa kaste de Gevær og løbe hjemad.

Cardinalen.

I gaaer til Santa Chiara?

Generalen.

For at see
Miraklet med det Helgenblod, der flyder —
Javist, Hr. Cardinal! Jeg længes efter
Engang igjen at see paa et Mirakel.

Cardinalen.

Hvor saae I da det sidste?

Generalen
peger paa Portraitet.

Hvor? Hos ham,
Der har Mirakler gjort i vore Dage,
Som man skal tale om, mens Verden staaer!
Og han, Hr. Cardinal! var ene om dem
Og trængte ei til nogen Præstehjælp.
Han er for mig St. Januar — og han
Fik Blodet til at flyde trods den anden.

Cardinalen.

De Andres, ja.

Generalen.

I heller saae hans eget?
Nei vogter Jer!

Cardinalen.

Profanum odi!

Generalen.

Kongen!

Fjerde Scene.

Kongen. De Forrige.

Kongen.

Hr. Cardinal! Hvad seer jeg? Her saa tidligt?
Og Du, Bernard — Hvor Du seer traurig ud?
Du venter sagtens, at som hin August
Jeg rende skal mit Hoved imod Væggen
Og raabe: Varus, mine Legioner!

Generalen.

Nei, Sire, nei! Oprigtigt talt, dertil
Har jeg for gode Tanker om Jert Hoved.

Kongen.

Hvad fører Eder hid, Hr. Cardinal?

Cardinalen.

Mit høie Kald. Det byder mig at bringe
Neapels Majestæt paa denne Dag
Hans Helligheds Velsignelse, forinden
Jeg gaaer til Kirken .....

Kongen.

Ah, St. Januar!
Jeg takker Jer, og jeg er strax beredt!

Cardinalen rækker ham sin Rosenkrands; Kongen knæler let og fæster Blikket paa Crucifixet, Cardinalen folder sine Hænder i en bedende Stilling og gjør derpaa Korsets Tegn over hans Hoved. Kongen reiser sig og kysser Crucifixet, idet han giver det tilbage.

Cardinalen.

Det var mit Hverv fra Kirkens Overhoved.
Et andet har jeg endnu fra mig selv.
Med et Blik paa Generalen.
Dog ønskede jeg helst ....

Generalen.

Jeg frygter, Sire!
Jeg falder til Besvær.

Kongen.

Træd ind saalænge
I dette Cabinet. Et Øieblik!

Generalen gaaer; Cardinalen vinker ad de Geistlige; de bortfjerne sig.

Femte Scene.

Kongen. Cardinalen.

Kongen.

I har et Hverv til mig?

Cardinalen.

Ei fra mig selv,
Thi for mig selv forlanger jeg slet Intet.
Min Bøn til Eder gjælder Eders Folk.

Kongen.

Mit Folk, Hr. Cardinal? saa er den opfyldt!

Naar I kun taler Folkets Sag hos mig,
Saa veed jeg forud, I har vundet Spil.
For Folket har jeg altid aabent Øre,
Det har sin bedste Talsmand i mit Hjerte.

Cardinalen.

Men Hjertet stundom tale kan saa stærkt,
At det Forstanden bringer reent til Taushed.

Kongen.

Jeg fatter Eder ei.

Cardinalen.

En Fader kan
Forblindet elske sine Børn saa høit,
At ei engang han kan dem negte det,
Der er til deres Skade og Fordærv.

Kongen.

I Gaader taler I. Jeg troede nys,
At I til Folkets Bedste vilde tale —
Nu synes mig, I frygter næsten for,
At jeg er altfor meget paa dets Bedste.

Cardinalen.

Vi vil ei kappes i forblommet Tale,
Lad mig da tale aabent med min Konge.
Af Godhed for Jert Folk har I besluttet
At skjænke det en stor, men farlig Gave —

Enhver maa finde, det er smukt og ædelt;
Men er det ogsaa klogt, er det besindigt?

Kongen.

Jeg troer, det er det Ene med det Andet.
Alt længe nok sad Despotismen her
Og vakled paa en undergraven Trone.
Af Folkets Kjærlighed og af dets Troskab
Jeg sætter stærke Støtter til den nu,
Saa tænker jeg, den styrter ei saa let.

Cardinalen.

I kjender ikke dette Folk endnu —
Det skeier ud, saasnart det ikke ledes.

Kongen.

Men det skal ud af disse Ledebaand,
Det skal ei gaae med Faldhat, til det ældes
Og lægges som et gammelt Barn i Graven.
Lad det kun skeie ud og støde an,
Det har vi Alle gjort, før vi gik lige.
Naar det faaer Øiet aabent for sin Ret,
Saa faaer det Øiet op for sine Pligter.

Cardinalen.

Som Undersaat jeg tør ei skjule, at
Jer Tale vækker høilig min Bekymring.
I veed det selv, Kong Ferdinand den Fjerde

Har end et stort Parti omkrig i Landet
Og mest blandt Adelen — hvor vil det voxe!

Kongen.

Blandt Adelen? Jeg troer, han har et større
I Geistligheden.

Cardinalen.

Nævn ei mere den!
Den har I givet et saa mægtigt Knæk,
At den ei meer sig reiser af sit Intet.

Kongen.

Hr. Cardinal! Det har jeg ikke villet;
Men jeg har anviist den en anden Mark
End den, hvor hidtil den har saaet og høstet.
Her er Neapel, her er ikke Rom,
Ved Statens Roer har Præsten ikke hjemme.
Han skal ei verdslig styre Stat og Folk,
Men sørge for dets aandelige Trang,
Og her er Meget, Meget end at gjøre.
Uvidenhed, Vankundighed har lagt
Sin Slavelænke om Neapels Folk —
Løs denne Lænke af, Hr. Cardinal!
Det er det Maal, hvortil at I skal stræbe.
Gjør I blot Eders — jeg skal gjøre mit!

Cardinalen.

Jeg har advaret Eders Majestæt,

Jeg gjør det end, hvorvel jeg seer, I vredes.
Min Pligt paalægger mig at tale frit.
Endnu engang: slut Jer til Adlen, Kirken —
Der er alene Frelse for Jer Krone.
I ændser ikke Eders Fjenders Magt;
Jeg veed, at Eders Tropper ere slagne,
De tydske Hære nærme sig alt Byen:
Lord Bentinck truer os bestandig meer,
Og engelske Fregatter fylde Golfen,
Kong Ferdinand ....

Kongen med stigende Heftighed.

Tal ikke meer om ham!
Hvad ligger der vel Magt paa ham og mig?
Det gjælder nu om større Interesser.
Det ny Aarhundred kæmper med det gamle.
Lighed for Loven, Folkeret og Frihed,
De ny Ideer ruste sig til Kamp
Mod Despotisme, Overmod og Fordom.
Jeg stiller mig i Kampen for de første;
Hvorhen sig Seiren vender, veed jeg ei,
Men det jeg føler — og det smerter mig —
At hvis i denne Kamp jeg ligger under,
Saa vil i een Dag det nedrives, som
I syv Aar jeg møisommeligt opbygged;
Saa synker Folket atter i sin Søvn.
Og hvem skal da opskrække det af Dvalen? ...

Det er alt nok! for meget! — Ved mit Liv,
Jeg vil ei høre meer et Ord derom!

Han gaaer hurtig bort.

Sjette Scene.

Cardinalen.

Du vil ei høre meer et Ord derom?
Det skal Du ikke heller. Blinde Daare!
Jeg vilde frelst Dig, men Du vil ei frelses,
Nu vel, saa styrt! Jeg gjør ei fleer Forsøg.
Kun nogle Timer har Du end tilbage,
Du smukke Sommerfugl, saa flyv kun om
Og pral i dem med dine gyldne Vinger!
Indspundet er Du alt, skjøndt Du ei seer
Det fine Net, der snart sig trækker sammen.
Forgjeves vil Du sprælle da i Nettet
Og offre dine Vingers gyldne Støv —
Dit korte Døgnliv redder Du ei mere!

Han gaaer.

Syvende Scene.

Kongen. Generalen.

Kongen.

Ah! nu er Luften reen igjen. Ved Gud,
Jeg troer, han fik mit Blod i Kog — den Munk!

Dengang han stod der med sit stolte Ansigt
Og tilbød mig at slutte Pagt med sig,
Ifald jeg vilde frelse Land og Rige,
Da syntes han mig Fristeren i Ørknen,
Der sagde til vor Frelser: Knæl for mig,
Og jeg Dig skjænker disse skjønne Lande!
Nei, nei, Hr. Cardinal! ... Men hvad! Bernard!
Du hører ikke, hvad din Konge taler?
Du staaer saa mørk, saa eftertænksom ....

Generalen.

Sire,
Tilgiv! ....

Kongen.

O, Sire, Sire! Nævn ei Kongen, —
Det er din Ven, din gamle Kammerat
I hundred Slag, der spørger, hvad Du fattes?
Tal frit!

Generalen.

Jeg frygter, I vil vredes ....

Kongen.

Ja,
Ifald Du flere Omsvøb gjør, tilvisse!
Er det en Mine for en Helt, en Krigsmand?
Jeg kan ei lide sligt et Ansigt, veed Du,
Og allermindst hos Dig, Bernard. Siig frem
Hvad trykker Dig? Hvor sidder Saaret?

At komme snart igjen — det blev ei snart!
I otte Maaneder har jeg nu kæmpet
Paa Lombardiets Sletter, ved Pesaro,
Ved Rimini, Mignano, Tolentino,
Men jeg har ei havt Ro fra denne Stund.
Jeg skammer mig, men tidt midt under Slaget
Jeg følte tydeligt, jeg mangled Mod,
At Hjertet sad ei meer paa rette Sted,
At det var ei mit eget, men forbyttet! ..
Endnu forleden Dag en Deserteur
I Flugten greben blev. Han havde ikke
Formaaet at modstaae Længselen, der drev ham
Tilbage til hans Hustru og hans Børn.
Det var hans hele Skyld — og jeg — jeg maatte
Dictere ham hans Dom: han skulde skydes
Som ærløs for Regimentets Front.
Jeg dømte ham. Ved, Gud jeg kunde bedet
Ham om Tilgivelse paa mine Knæ
Og vendt de blanke Løb imod mit Bryst ..
Og da han faldt med Kuglerne i Hjertet,
Og Øinene fordreied sig mod Himlen,
Det var, som vidned de mod mig og sagde:
Er jeg en Ærløs, hvad er da Du?
Jeg holder det ei ud.

Kongen koldt.

Og nu, Hr. Greve!

Generalen.

Nu kommer jeg at bede om min Afsked.

Kongen.

Den har i alt.

Generalen.

Jeg føler meer og meer,
Jeg kan ei leve, aande uden hende,
Men indseer og ... et sligt Parti ... ved Hoffet ...

Kongen.

Hvad siger Du, Bernard? Du ægter hende?

Generalen.

Ja, Eders Majestæt, saafremt hun vil.
For mine Ahner er jeg ikke bange:
Min Fa'er, en agtbar Snedker i Bordeaux,
Min Bro'er, en Tømmerhandler i Grenoble —
Jeg haaber, de har Intet mod Partiet.

Kongen.

Ah, bravo, bravo!

Generalen forundret.

I gi'er Eders Bifald.

Kongen.

Til Giftermaalet — ikke til din Afsked.
Hvis ei Du havde ægtet hende, ja
Du havde haft den strax paa Øieblikket.

Naturligviis! hvor kan Du troe, at jeg
Kan bruge Generaler uden Mod?
Gift Dig med Gud! gjør godt hvad Du har angret,
Saa skal Du see, saa kommer Modet atter.

Generalen.

Men vil hun ikke frygte for mit Aasyn.
Jeg elsker hende, som jeg var en Knøs
Paa sytten Aar, og vil mig nærme frygtsom,
Med ydmyg Bøn til hende som en Dronning —
Men kan hun have Tillid til mig nu?

Kongen.

Det kan hun, vær Du rolig. Tvivler hun,
Saa giver jeg mit Ord paa, at hun kan.
Er Du tilfreds dermed?

Ottende Scene.

De Forrige. Delorme.

Delorme halvt sagte.

En Bondepige
Begjerer Eders Majestæt itale.
Det er den samme, som I saae i Aftes
Paa Mol'en, og hvis Broder ...

Kongen.

Hvad? hun her?

Sagte.

Og han! De maa ei træffes!

Til Adjutanten.

Vent!

Til Generalen.

Gaa nu!

Gaa denne Vei! Det bliver ved mit Ord.

Generalen.

O, Sire, I er god ... nei, I er stor.

Han gaaer.

Kongen.

Lad hende komme!

Derlorme aabner Døren.

Niende Scene.

Kongen. Giovannina.

Kongen.

Du er her endnu?

Kom nærmere, vær Du kun ikke bange!

Jeg troede Dig alt ovre paa din Ø.

Giovannina.

O gid jeg var! Kun der er Fred og Lykke.

Kongen spøgende.

Har man din Fred Dig røvet i Neapel?

Giovannina.

O, hvorfor røved man mig ei mit Liv

Og spared mig for denne tunge Gang!

Kongen.

Er jeg saa slem? seer jeg saa rædsom ud,

At Du til Kongen gaaer som til din Død?
Hvad fattes Dig? Har Du en Bøn paa Hjertet,
Saa siig den trøstigt frem, — det skulde undre
Mig, om jeg kunde afslaae Dig en Bøn.

Giovannina hurtigt.

Hvad siger I? I mener, hvad I taler?

Kongen.

Du tvivler om min Ærlighed?

Giovannina.

Siig selv,
Hvor kan jeg Andet? Skal jeg troe paa Sligt?
Hvad Magt har jeg? hvad Magt har mine Bønner?

Kongen.

Forsøg det selv.

Giovannina.

I frister mig dertil.

Kongen.

Jeg er beredt.

Giovannina.

Men — hvis nu det, jeg beder,
Er blot et Lune, blot en Bagatel,
Vil I mig ei ydmyge med et Afslag —
Det lover I mig helligt?

Kongen.

Stop, mit Barn!

Jeg lider nok at løbe Storm paa Andre,
Men ynder ei at tages selv med Storm.
Et saadant Løfte faaer Du ei — vi maatte
Da enes først om hvad er Smaat og Stort.
Nævn frit din Bøn, men skynd Dig, gjør det kort —
Man venter mig i Kirken Santa Chiara.

Giovannina frygtsom og spændt.
I agter Jer til Santa Chiara. Hvis ....
Jeg sætter nu ... jeg bad om ikke Andet,
End at I blev derfra idag; var det
For stort? og vilde I mig føie?

Kongen.
Nei.
Jeg gik derhen.

Giovannina. heftig
Der seer I selv! Hvad nytte
Da disse skjønne Talemaader, Herre?
Thi hvad jeg beder om er netop det.

Kongen.
Jeg maa derhen. Jeg givet har mit Ord.

Giovannina bestandig heftigere.
Et Ord! hvad er et Ord!

Kongen.
Det er den Traad,
Den skjøre Traad, hvori vor Ære hænger!
Dog det forstaaer Du ei.

Giovannina.

Gaa ei derhen!
Ved Alt, hvad helligt er og dyrebart,
Gaa ei derhen!

Kongen.

Du vækker min Forundring.
Hvor kommer Du dog paa en slig Begjering?

Giovannina.

O ligemeget! Men bliv blot derfra.
I skal ei gaae derhen, I skal det ei!

Kongen.

Jeg skal og maa.

Giovannina.

I tvinger mig da til
Det Yderste! Saa viid, at der er lagt
En Plan imod Jert Liv, en skjændig Plan —
Og Kirken Stedet er — jeg Alt har hørt ....
Man aned ei min Nærhed ... Bliv derfra!
En nedrig Munk, der hader Jer til Døden,
Forlokket har en Anden — kun et Redskab,
Der kjøle vil sin Hævntørst — o, jeg kan,
Jeg tør ei sige meer — — Man vil benytte
Sig af Forvirringen i Kirken, naar
Miraklet skeer ... det skal da hedde, at
Det er St. Januar, der selv har dræbt Jer ...
Der er ei Redning.

Kongen gaaer hen og griber efter Klokkestrængen.

Nævn mig deres Navne!
Jeg la'er dem fængsle strax.

Giovannina
styrter frem og holder hans Arm tilbage.

For Himlens Skyld!
Jeg nævner Ingen — kan ei nævne Nogen.
Om end tildøde I mig martre lod.

Kongen foragteligt.

Der var vel den, der brugte slige Midler —
Jeg er for stolt dertil. Men gaa.

Giovannina fortvivlet.

O, Himmel!
Han støder bort mig, vil ei høre mig.
Har Du da ingen Engel til hans Frelse?
Til Kongen.
I har jo Børn, hvor skal jeg finde dem?
De skal sig klamre fast til Eders Hals
Og lænke Jer med deres spæde Arme.
Og Eders Hustru, hvor er Eders Hustru?
Hun vil forstaae min Angst. Paa sine Knæ
Vil hun med mig Jer trygle om at blive.

Kongen.

Det vil hun ei.

Giovannina.

Saa elsker hun Jer ikke!

Kongen.

Du taler som et Barn. Hun agter mig,
Hun tænker høit og stort; hun veed, at jeg
Ihvad der end mig truer eller rammer,
Maa gaae min lige Gang, med Øiet vendt
Imod et bedre Maal end dette Kryb,
Der hvisler med sin Slangebraad i Støvet,
Og som jeg søndertræder med min Fod.

Han gaaer.

Tiende Scene.

Giovannina.

Han gaaer! han styrter sig i Undergangen!
O, nu er Alt forbi! Jeg kan ei styre
Min Broders vilde Sind. Den falske Munk
Har langsomt dryppet ham sin Gift i Øret,
Og nu, nu syder den i alle Aarer ...
Han, som jeg elsket har saa høit, saa høit,
Han stemples skal som Kongemord ... ah, neppe
Jeg Ordet hviske tør, dog tordner det
Med Dommedagsbasuner i mit Øre.

— — «I hvad der end mig truer eller rammer,
Jeg gaaer min lige Gang,» det var hans Ord.
Jeg elsker denne Kjækhed, denne Raskhed,
Der flyver høit og ændser ei det Lave —
Jeg troer, jeg vilde handle selv som han.
Det er en Mand, den første jeg har seet.

— — I Vignen hjemme stod en høi Platan.
Hvert Aar der kom en lille Fugl og satte
Sig i dens grønne Top; bestandig bygged
Den Reden paa det samme Sted og sang
Saa smukt og rørende, som om den takked
Det grønne Træ, fordi det gav den Husly.
Da fældede man Træet. Øxen klang
Med skarpe Slag ved Roden, og forskrækket
Den lille Fugl fløi fra sit sikkre Skjul
Og svang i snevre Kredse sig om Kronen.
Da Kronen faldt, og Støvet hvirvled om den,
Da skjød den susende i Løvet ned
Og satte trofast sig paa gamle Sted.
Men inden Løvet visnede, var den
Alt død af Sorg, fordi man havde gjort
Det smukke Træ Fortræd, der gav den Bolig.

O hvis det faldt det kongelig Træ
Og bøied sig for Øxens Magt i Støvet,
Jeg troer, jeg døde som den lille Fugl.

Efter en Pause.

Hvor vil det ende? Stakkels Giovannina,
Hvi blev Du ikke ovre paa din Ø!

Tredie Akt.

Nonne-Kirken Santa Chiara, pragtfuldt oplyst og dekoreret. I Baggrunden Høialtret, som nogle Trin føre op til. I nogen Afstand derfra tilvenstre et ophøiet Sæde for Kongen; i lignende Afstand tilhøire et andet for Cardinalen. I Forgrunden tilvenstre nærmest Proscenium Billedet af den Korsfæstede. Baggrunden og Mellemgrunden af Scenen ere opfyldte med Grupper af Bedende og Knælende. Paa det nederste Trin foran Høialtret er posteret fire Soldater med opplantede Bajonetter, to paa hver Side. Naar Tæppet ruller op, hører man Munkesangen udenfor Scenen; strax efter begynder Processionen, der syngende bevæger sig langsomt fra Indgangen tilhøire henover Scenens Forgrund og ned til Høialtret. Foran Chordrenge med Røgelsekar; Munke; en Geistlig, der bærer en Fane med St. Januars Billede: to andre holde de nedhængende Kvaster og Snore; Munke; St. Januars Sølvstatue, baaren af fire Geistlige; under en Baldachin følger Cardinalen med Monstrantsen; Processionen sluttes af Geistlige og Munke, der bære tændte Lys i Hænderne. Naar Cardinalen har indtaget sin Plads, ordne Munkene sig i Baggrunden paa begge Sider af Høialtret. Sangen hører op.

Første Scene.

Don Filippo Cariati. **Don Alberto Monti** og **Don Luigi Neri** kommer frem i Forgrunden tilhøire.

Cariati.

Man mener, Kongen komme vil herhen.

Neri.

Det troer jeg ei, det vil han ikke vove.

Monti.

Hvad vove? han? Saa kjender Du ham ei!
Mod har han nok, det mangler der ham ikke.

Cariati.

Ja vist, Soldatermod.

Neri til Monti.

Jeg troer, at Du
I Forsvar tager ham, der krænker os
Og træde vil vort Adelsskjold i Støvet?

Monti.

Jeg hader ham som I, men kan ei negte,
Det gjør mig ondt, at jeg maa hade ham.

Cariati.

Nu er der Tid til Medynk!
Til Neri.
Hvordan gaaer det
Med Jer Besætning paa St. Elmo?

Neri.

Godt!
I veed, at det er lutter gamle Tropper,
De har idag fornyet den Troskabsed,
De forhen svor Kong Ferdinand den Fjerde.

Gjør Pøblen Oprør, skyde v den ned.

Cariati til Monti.

Og hvordan gaaer det Eders i *del Ovo?*

Monti.

Fortræffeligt. Paa dem man stole kan,
De har ei anden Mening end jeg selv.

Neri sagte.

Det vil da sige, at de har slet ingen.

Cariati.

Den hele Vagt paa Slottet er bestukken,
Jeg sørget har derfor. — Men tys, der er han
I spraglet Dragt som en Theaterkonge —
Dog usædvanlig alvorsfuld er Minen.

De trække sig tilbage mellem Mængden.

Anden Scene.

Kongen kommer, ledsaget af Pager og Følge; fra Indgangen tilhøire, gaaer han langsomt hen til Christusbilledet i Forgrunden og knæler. Følget begiver sig hen til den Plads, der er bestemt for Kongen og stiller sig omkring den.)

Kongen.

Min Frelser! Du, som huld
Fra Hytten førte mig til Tronens Guld,
Du, som mig kjærligt skjærmed,
Hvor Døden tusindfold omkring mig sværmed,
Du — derfor er jeg rolig —
Forlader ei mig i din egen Bolig.

Sku ei fortørnet ned
Til dette Sted, som viet blev din Fred,
Men som idag man krænker
Med plumpe Gjøglespil og usle Rænker.
O Christ! Du mig bønhøre:
Tilgiv dem, thi de veed ei, hvad de gjøre.

Ak, af et størknet Blod,
Der nu skal flyde, hente de sig Mod,
Og Held de sig forjette,
Mens taabeligt, letsindigt de forgjette,
Et ganske andet Under,
Det Blod, der flød af dine dybe Vunder.

Giv Kraft mig i min Aand,
At jeg engang maa løse disse Baand,
Saa hver, der er forblindet,
Fra sine Øine selv maa rive Bindet
Og luttret tænde Flammen
Til alt det Gode ved din Reenhed — Amen!

Under Bønnen svinge Chordrengene Røgelsekarrene foran Høialtret, St. Januars Statue og Cardinalen. Naar Bønnen er endt, gaaer Kongen hen til sin Plads; Cardinalen reiser sig og hilser. Sansone og Stanislao, der have knælet imellem de Forreste, komme frem i Forgrunden tilhøire paa samme Tid som Kongen reiser sig.

Tredie Scene.

Sansone. Stanislao.

Sansone.

Saae Du, hvor Kongen bad?

Stanislao.

Ja vist. Hvad troer
Du vel, han bad om?

Sansone.

Aa, hvad veed jeg.
Han trænger jo til ingen Ting. Jeg tænker,
Han bad St. Januar sig skynde lidt,
At desto før han komme kan herfra,
Men Du? hvorom har Du da bedt?

Stanislao.

Sansone,
Jeg har bedt hele sexten Gange *Ave*
Og derpaa tretten *Credo*.

Sansone.

Men hvorom?

Stanislao.

Hvorom? Ja veed jeg det? det er Latin,
Som jeg har lært engang, da jeg var lille —
Hvad det betyder, skal jeg ikke sige.

Sansone.

Saa synes mig, Du spare kan det Hele.

Stanislao.

Igrunden har Du Ret. Det er en Ting,
Som jeg har aldrig tænkt paa førend nu.
Dog naar det more kan St. Januar,
Saa Herre Gud!

Sansone.

Nei, jeg er meer fornuftig.
Jeg beder altid ham om noget Dygtigt:
Først Maccaroni baade her og hisset,
Saa dygtig Sol og Intet at bestille,
Og saa tre gode Tal til næste Trækning.

Stanislao.

Alt det paa engang gi'er han Dig dog ikke.

Sansone.

Det veed jeg nok. Nei han er ikke gal!
Dog ska'er det ei at tage Munden fuld,
Saa kan man altid prutte lidt bagefter.

De trække sig tilbage.

Chor

af Alle paa Scenen.

Du som saa ofte
Skjærmed vor By,
Under din Vinge
Søge vi Ly.

Ei Du i Vrede
Øret tillukke!
Hør vore Bønner,
Hør vore Sukke!

Giv os et synligt
Tegn for Enhver,
Tegn, at Du kraftig
End er os nær!
Da skal dit Altar
Festligt vi smykke,
Ved dine Fødder
Føle os trygge.

Under Sangen træde Lorenzo og Giovannina ind i Kirken i Forgrunden tilvenstre, hvor de forblive under de følgende Scener. Lorenzo seer vild og forstyrret ud, Søsterens Blik følger ham ængstligt. Fra Martino er traadt hen til ham.

Fjerde Scene*).

Fra Martino. Lorenzo.

Fra Martino.

Er Du beredt? Jeg indestaaer for Alt.
Pas Øieblikket blot!

Lorenzo.

Vig fra mig, Satan!
Et Helved luer i mit Bryst. Det er
Nødvendigt ei at puste meer til Ilden.

Fra Martino.

Hvad Helved? Ilden? Det er tosset Snak —

*) De efterfølgende Replikker vexles sagte og hurtigt.

Absolution der gives dig for Alt,
Og Kirken lønne vil ....

Lorenzo.

Endnu eet Ord
Og det bli'er Dig, jeg træffer, ikke ham.

Munken bort.

Femte Scene.

Giovannina. Lorenzo.

Giovannina.

Jeg gyser, naar jeg seer paa Dig. En Skrift
Jeg læser i dit Øie, paa din Pande,
En dunkel Skrift, det gjør mit Blod til Is.

Lorenzo.

Ti, Giovannina! grusom er din Tale.

Giovannina.

Du tør ei see paa mig. Dit Øie skyer
At møde mit, fordi det er for skarpt —
Men hans histoppe, hvordan vil det gaae?
Hvorledes vil Du engang møde hans?

Lorenzo.

Du martrer mig, hold inde!

Han griber hendes Haand.

Giovannina

river heftig Haanden til sig.

Rør mig ikke!

Rør ikke mig med denne Haand, — som Du
Besudle vil med Blod.

Lorenzo.

Hvad siger Du?

Giovannina.

Negt det kun ei, jeg veed det — ja med Blod —
Og hvis? og hvor? Nei, det er altfor rædsomt!
Jeg svimler blot ved Tanken om den Afgrund,
Hvortil Du nærmer Dig. — Lorenzo! Broder!
Tænk paa vor Barndom, vore glade Lege,
Tænk paa vor Fader, paa hans hvide Haar!

Hun skjuler grædende sit Ansigt i sine Hænder.

Lorenzo.

O ti! jeg er fortabt, jeg er forkastet.

Usynligt Chor

af Nonner bagved Scenen.

Her er Fred, men ude Farer!
Livet lægger sine Snarer
For den Uerfarnes Fod.
Mens vor gode Engel jamrer,
Synden fast sig til os klamrer,
Drikker Hjertets varme Blod.

Og det Godes Skrift derinde,
Som til Gud os skulde binde,
Med et Pust den sletter ud;
Men en anden Skrift den skriver,
Som fra Gud vort Hjerte river
Og vor Tanke fra hans Bud.

Solo.

Du kalder os, o Gud!
Ei ene med din Torden,
Der som din Vredes Bud
Vildt ruller over Jorden:
I Blomstens Sprog paa Vang,
I Stormens Alvorsstemme
Og i en Tones Klang
Kan vi dit Raab fornemme.
Der kjærligt kalder os
Fra Syndens bittre Smerte
Og fra dens vilde Trods
Til Hvilen ved dit Hjerte.

Lorenzo og Giovannina forraade den mest levende Bevægelse under Sangen.

Lorenzo.

Hvad hører jeg? o Himmel, denne Stemme!

Giovannina.

Du kjender den?

Lorenzo.

Det er Carlottas.

Giovannina.

Ja.

Lorenzo.

I Kloster, hun?

Giovannina.

I dette Kloster.

Lorenzo.

Gud!

Giovannina sagte.

O frelser, frelser ham, I milde Toner!
Og løfter ham paa Eders bløde Vinger
Fra dette Dyb, som han sig styrter i!

Lorenzo.

Carlotta!

Giovannina.

Trøst Dig! Hun er død for Verden,
Men hendes Stemme klinger end fra Graven
Og varer Dig og kalder Dig til Gud.

Lorenzo.

Du vidste, hun var her?

Giovannina.

Jeg vidste det.
I denne Morgen talte jeg med hende.

Lorenzo.

O, tal, hvad har hun sagt?

Giovannina.

Igjennem Gittret
Hun rakte mig sin kjære Haand og gav
Mig denne blonde Lok til Dig, Lorenzo!

Lorenzo.

O giv mig den!

Han trykker den heftig til sine Læber.

Giovannina.

Saa smilte hun saa himmelsk
Og sagde til mig med sin bløde Stemme
— Hvert Ord har fast sig præget i mit Hjerte —

Lorenzo.

Forbarm Dig! tal!

Giovannina.

Madonna, hjælp mig nu!
«I Sløer de mig førte for Altret hen
Og afskar mit brune Haar:
En Lok kun jeg tog til min eneste Ven —
Lad den følge ham, hvor han gaaer!

«Lad den hvile trygt ved hans trofaste Bryst,
Hvor aldrig jeg selv har hvilt!
Lad den dele hans Sorg, lad den dele hans Lyst,
Hvergang han har grædt og smilt!

«Lad den dræbe hver syndig Tanke og Id,
Før Spiren har foldet sig ud!
Lad den give ham Kraft i den gode Strid
Og binde ham fast til Gud!

«Og naar da engang hans Lænke bli'er løst,
Og det pinte Hjerte faaer Ro,
I dets sidste Slag skal den hviske til Trøst:
Nu bliver der Fred for To!»

Lorenzo rørt.

Carlotta! Giovannina!

Giovannina.

Hvad, Lorenzo!
Du græder? Du har Taarer? Himmel, Tak!
Saa brast ei alle Strenge i dit Hjerte —
Jeg traf dog een, der giver Klang endnu.

Lorenzo.

Jeg kan ei modstaae ....

Giovannina.

Saa knæl ned med mig!
Knæl her med mig for din Forløsers Fødder! —

De knæle.

Og sværg, at ei Du ponser meer paa Hevn,
At Du forjage vil hver blodig Tanke!

Lorenzo tager en Dolk frem og kaster den fra sig.

Det sværger jeg!

Giovannina.

Og at Du følge vil
Igjen med mig tilbage til vor Ø,
Tilbage til vor Fader og vor Vigne.

Lorenzo.

Ved Himlen, ja!

Giovannina kysser Christusbilledets Fødder.

Jeg takker Dig, min Frelser!

Hun springer op og omfavner Lorenzo.

Nu er jeg glad igjen! Nu kan jeg atter
See Dig i Øiet, trykke dine Hænder
Og støtte mig i Modgang til din Skulder!

I dette Øieblik falder Orchestret ind; Cardinalen knæler foran Høialtret, Munkene og de Øvrige paa Scenen ligeledes. Lorenzo og Giovannnina nærme sig de Andre og knæle.

Chor
af Alle paa Scenen.

Du, som saa ofte
Skjærmed vor By
Under din Vinge
Søge vi Ly!
Ei Du i Vrede
Øret tillukke!
Hør vore Bønner,
Hør vore Sukke!

Giv os et synligt
Tegn for Enhver,
At Du os kraftig
Endnu er nær!
Da skal dit Altar
Festligt vi smykke,
Ved dine Fødder
Føle os trygge!

Sjette Scene.

Cardinalen reiser sig, og derpaa alle de Andre. Alle stimle nærmere om Altret. Cardinalen griber en Chrystal-Caraffe paa Altret og løfter den i Veiret; han sætter den fra sig med Rædsel. Orchestret holder pludselig inde.

Cardinalen med stærk Stemme.

Vee! vee! St. Januar har vendt sit Ansigt
I Vrede fra os! Blodet flyder ikke.

Skræk og Forvirring. Cardinalen forlader Altret og træder hen i Midten af Kirken. De Andre følge efter.

Cardinalen.

Vee over dem, der Skyld er i hans Vrede!
— Opløfter Eders Bøn til Himlen Alle,
At han igjen vil skjenke os sin Naade!

Chor.

Hvorfor vil Du os forlade,
Hvorfor vender Du os Ryggen?
Var for stolte vi af Lykken,
Altfor overgivne, glade?
Vi vil faste, poenitere,
Gjøre Bod og gaae i Messe —
Hvad Du vil, Du paa os læsse,
Vil blot ei Du vredes mere!

Smukke Gaver vi Dig bringe,
Hvad Dig glæder og behager:
Store Lys og blanke Stager,
Kar til Røgelsen at svinge,
Guldbrocade vil vi brede
For din Fod og paa dit Alter —
Gjerne selv vi gaae i Pjalter,
Naar Du glemme vil din Vrede!

Kongen, der under Cardinalens Replik har reist sig fra sit Sæde, er under Sangen traadt frem i Forgrunden tilligemed Generalen, der hidtil ikke have været fremme paa Scenen. Der kastes truende Blik til dem fra alle Sider.

Syvende Scene.

Kongen, Generalen i Forgrunden; **Lorenzo, Giovannina** noget længere tilbage.

Lorenzo,

der pludselig opdager Generalen, til Giovannina.

Ha, seer Du ham? Er det en Drøm? Der staaer han!

Giovannina.

Hvem mener Du? — — Jesu Maria! bliv!

Lorenzo.

Giv slip! Har Himlen intet Lyn?

Giovannina

Lorenzo!

Jeg slipper ei. Husk paa, hvad Du har svoret!

Hun slynger sin Arm om hans Hals og klynger sig fast til ham.

Generalen.

Hvordan? det taaler I?

Kongen rolig.

Hvad mener Du?

Generalen.

Det er et nedrigt Opspind, Præstepaafund,
Som kun gaaer ud paa at fordærve Jer!
Man vil oprøre Folket til Complot,
Ophidse det imod Jer — det er Alt!

Kongen.

Og troer Du ei, jeg mærker, hvad det er?
Vær rolig kun! det skal ei lykkes dem.

Han hvisker hemmelig et Par Ord til Generalen. Denne iler ud af Scenen.

Giovannina.

O Himlen være lovet! Han er borte.

Ottende Scene.

Kongen. Cardinalen.

Kongen til Cardinalen.

Et Ord, Hr. Cardinal! Et Ord med Eder!

Han træder hen med ham i Forgrunden tilhøire.

Mig synes, Eders Helgen er idag
Besynderlig uheldig, Eminenza!

Cardinalen.

I vælger ei det rette Ord, min Konge!
Uheldig er han ikke, men fortørnet.

Kongen.

Jeg raader til, man gjør et nyt Forsøg —
Hvem veed, maaskee han lader sig formilde.

Cardinalen.

Det nytter ei.

Kongen.

Det veed I saa bestemt?
Jeg tilstaaer, jeg har bedre Tanker om ham.

Cardinalen.

I spøger med mig! men tilgiv, jeg finder,
At Spøg paa dette Sted kun klæder ilde.

Kongen.

Ved Gud! Der traf min Mening I. Jeg finder,
At Spøg paa dette Sted kun klæder slet —

Og derfor hør nu et alvorligt Ord!
I har begyndt en Spøg — den maa I ende,
Den ellers faaer en Udgang, I ei venter ....

Cardinalen afbryder ham.

I tør ....

Kongen.

Jeg taler nu. Kast Eders Blik
Her udenfor! Der vrimler af Soldater.
I troer, det er til Stads blot, til Parade
For Eders Helgen? — Seer I Saint-Laurent?
Saasnart jeg løfter denne Arm i Veiret,
Han fører dem herind. Med Bajonetten
De ryde Kirken.

Cardinalen.

Bajonetter her!

Kongen.

Det er ei første Gang, jeg gjør det Spil,
Husk paa Paris, den attende Brumaire! —
Og seer I de Kanoner der? I troer,
Det er til Glædessalver? Nei, I feiler!
Jeg lader Kirken skyde ned paa Timen —
Der skal ei levnes Sten paa Sten, og Jer
Jeg gjør ansvarlig derfor med Jert Liv,
Nu har I hørt mit Ord, og det er Alvor.

Cardinalen.

Jeg haaber, Himlen vil forlade Kongen
De Ord, som han har talt i denne Time.

Kongen.

Det vil den vist; det haaber jeg med Eder.
Og nu?

Cardinalen.

Jeg gaaer til Altret, gjør min Pligt.
Langmodig Himlen er. Jeg veed, den vender
Tidt Ondt til Godt, og tidt for Støvets Trods
Den giver efter — men det er af Medynk.

Kongen.

Den vil bedømme, hvo af os der trænger
I denne Time til dens Medynk mest.

I dette Øieblik falder Musikken ind. Kongen gaaer rolig hen til sit Sæde. Cardinalen gaaer igjen op til Høialtret og knæler. Alle følge med og istemme:

Mater dolorosa,
Ora pro nobis!
Virgo castitatis,
Ora pro nobis!
Stella matutina,
Ora pro nobis!
Turris eburnea,
Ora pro nobis!
Virgo sanctitatis,
Ora pro nobis!

Cardinalen reiser sig efter Bønnen, griber igjen Chrystal-Karaffen og løfter den i Veiret. Musiken holder inde.

Cardinalen med stærk Stemme.

Det er fuldbragt. St. Januar, vor Helgen,
I Naade sig forbarmer. Blodet flyder.

Musiken falder atter kraftig ind og gaaer over i det efterfølgende Chor. Folk omfavne hinanden jublende, række Armene i Veiret o. s. v.

Chor

af Alle paa Scenen.

Tak vi Dig bringe, dit Navn være priset!
Sanct Januar, Du har frelst os paany.
Der er ei Helgen til i Paradiset,
Som ei misunder dit straalende Ry.
Hvormed fortjene vi syndige Stakler,
At vi til Støtte og Talsmand Dig fik?
Det er det største af alle Mirakler,
At Du fra os ikke vender dit Blik!

Under den sidste Deel af Choret bliver Kongen i Triumf ført ud af Kirken; Sansone og Stanislao imellem de Forreste. Mængden adspreder sig til alle Sider. Der bliver Ingen tilbage uden Cardinalen, der er traadt hen i Forgrunden tilvenstre og seer efter Kongen, tilligemed Cariati, Neri og Monti.)

Niende Scene.

Cardinalen. Cariati. Neri. Monti.

Cardinalen.

Ah, kneis Du kun og tro, at Du har seiret, —
Det er den sidste Ovation, Du nyder.

Til de Andre.

Imorgen Aften, efter Ave, ved
Den tredie Time, bli'er Signalet givet.
De østerrigske Tropper rykke ind;
Paa Slottet selv han overrumples, fængsles,
Og Ferdinand den Fjerde proclameres.
Alt er i Orden vel?

Cariati.

Alt, Eminenza!

Neri.

Men hvis han Modstand gjør?

Cardinalen.

Saa maa han døe!
Absolutionen har jeg alt fra Rom.

Cariati.

Saa frelser der ham Intet.

Neri.

Intet.

Monti.

Intet.

De række hinanden Hænderne og gaae hurtigt bort. Scenen bliver tom.

Usynligt Chor

af Nonnerne bag Scenen.

Naar hver en Stjerne i bælmørk Nat
Sig frygtsom hyller i Taager,
Og Jorden sig troer af Himlen forladt:
Der er dog eet Øie som vaager.

Tæppet falder langsomt under de sidste Takter.

Fjerde Akt.

Gade i Neapel; mørk Nat. Der klemtes med Klokkerne. Folk løbe ilsomt ned ad Gaden.

Første Scene.

Marietta i Vinduet.

Hvad er paafærde? — See, om de skal svare! —
Hei I derhenne! Vips der er han borte! —
Min gode Ven der med den hvide Hat!
Ja tag ham der! De løbe, de Hallunker!
Som Fanden alt var efter deres Sjæl.

Et Vindue aabnes lige overfor.

Anden Scene.

Marietta. **Teresa** kommer frem i Vinduet.

Marietta.

Hei Moer Teresa! Hvorfor klemter Klokken?

Teresa.

Vor Herre veed det! Jeg skal sige Jer,
Jeg har imorges paa Marcato kjøbt

To sorte Grise. De smaa Stakler gjør
En saadan Støi herinde i min Stue,
At jeg har ei det Mindste hørt før nu.

Marietta.

Her er en Larm og Tummel overalt,
Som om de slagted Folk paa aaben Gade.

Teresa ind i Stuen.

Ih, vil I tie

Til Marietta.

Slagte, siger I?
Nei de skal ikke slagtes før November.
Jeg boer saa ene, har slet ingen Omgang,
Saa har jeg dog lidt Selskab her saalænge.
Nei, hvor de skrige, som der sad en Kniv
I Halsen paa dem begge.

Marietta.

Jeg maa ned.
Hun tænker kun paa sine sorte Grise.
O gid I havde selv en Kniv i Halsen!
God Nat!

Hun slaaer Vinduet i.

Teresa.

God rolig Nat, Moer Marietta!
Sov vel og Tak! Det ønsker jeg Jer ogsaa.

Hun lukker Vinduet.

Tredie Scene.

Marietta kommer ud af sin Dør; strax efter **Vincenzo**.

Marietta.

Jeg er just ei nysgjerrig; men man vil
Dog gjerne vide lidt Besked om Alting.
Der kommer en besindig Mand om Hjørnet,
Han løber ei — Vincenzo! det er Eder!

Vincenzo.

Ah Marietta! har I hørt det alt!

Marietta.

Hvad? hvilket?

Vincenzo.

Man fortæller — det er rædsomt!

Marietta.

Hvad rædsomt? skynd Jer!

Vincenzo.

Rygtet gaaer, at Kongen
Er bleven myrdet nu i denne Nat.

Marietta.

Madonna frels mig!

Vincenzo.

Ja, saa hedder det.

Marietta.

Du gode Gud! En saadan deilig Mand!
Saa smuk en Konge faae vi aldrig meer!

Vincenzo.

Saa god en Konge har vi aldrig havt.

Marietta.

Ak Herre Gud! — hvad nytter nu det Hele! —
— Hvo kommer der?

Vincenzo.

Ha, den fordømte Munk!
Han veed Besked, det kan I stole paa.

Fjerde Scene.

Fra Martino. De Forrige.

Marietta.

O siig os, er det sandt? Er Kongen dræbt?

Fra Martino.

Man troer, at Himlen været har saa naadig.
Dog har jeg hørt, der mumles om paa Slottet,
At Fuglen fløiet er af Buret; men
Jeg haaber, det er Opspind.

Marietta.

Hvad? I haaber?

Fra Martino.

Ja vist mit Barn? Tak Gud paa dine Knæ.
Det er forbi det franske Regimente.

Vincenzo.

Forbi?

Fra Martino.

Kong Ferdinand er atter udraabt:
Jeg har gjort mit — Gud veed, det er ei meget,
Ei nær saa meget, som jeg gjerne vilde! —
Imorgen bli'er der Fest og Processioner,
Og Lovsang synges skal i alle Kirker.

Vincenzo.

Det bli'er en Gravsang for vort Fædreland.

Femte Scene.

Sansone i Spidsen for en Sværm Lazzaroner med dragne Knive og Fakler. **De Forrige.**

Sansone.

Ad denne Vei! Til Slottet, Kammerater!

Fra Martino.

Hvad har I for? hvad vil I?

Sansone.

Seer jeg ret?
Naa, Eder sender Helved just beleiligt —
Hvad har I gjort ved Kongen? Strax bekjend!

Fra Martino.

Hvem mener I? Kong Ferdinand? Her er
Ei anden Konge nu.

Sansone.

Ei anden Konge?
Jo vi skal vise Jer, der er en Anden.

Fra Martino.

I vil da vække op de Døde?

Sansone rusker ham heftigt.

Hvad!
Saa er det sandt! saa har I myrdet ham?

Fra Martino.

For Himlens Skyld! husk paa! din Skriftefader!

Sansone svinger sin Kniv.

Min Skriftefader? I skal være Satans!
Det er paa Tide, at I avancerer.

Fra Martino.

O frels mig, frels mig! Bed for mig, I Andre!
Lad ham ei myrde mig! Jeg vil ei døe.
I spotte mig! — — Jesus Maria! frels mig!
Det nytter ei! — —

Til de Andre.

Jeg gjør Parti med Eder!

Jeg veed ei selv — der var mig Alt imod,
Jeg følte mig saa nedtrykt og tilovers,
Men her — hos Dig — er jeg mig selv igjen.

Giovannina.

Forunderligt! Mit Hoved smerter endnu.

Tommaso.

Men Hjertet?

Giovannina.

Det er roligt og hos Dig.

Tommaso.

Og har det intet Savn og ingen Længsel,
Der drager det fra Hjemmet bort?

Giovannina.

Nei ingen.
Min Tanke sværmet har en stakket Stund,
Den fløi for kjækt og dristigt imod Solen,
Da stækked jeg dens Vinger selv og tvang den
At holde sig herefter i sin Sfære.

Tommaso.

Din Sjæl er stærk.

Giovannina.

O pris den ei! de stærke
Cypresser knækkes tidt, naar svagest Siv,

Der smidigt bøies, kan ei Stormen mærke.
Dog Stormen er forbi, forbi!

Tommaso.

Min Viv,
Min unge Hustru! knap min Læbe drister
Sig til at hviske disse Navne tyst —
Og dog! dog er der Noget i mit Bryst,
Der uophørligt mine Læber frister.
Et Paradis mig aabner disse Ord!

Giovannina.

O ti! Du er et Barn.

Tommaso.

Ja, et forkjælet!
Min Lykke synes mig, er fast saa stor ....

Giovannina.

At over den Du ganske taber Mælet —

Hun lægger sin Haand paa hans Læber.

Og derfor tier Du.

Tommaso.

O spot mig ei!
Jeg lever kun i Dig, min ranke Pinie!
Du skjønne Sol, der straaler paa min Vei
Og bringer Glands og Sommer i min Vigne.
Siig, husker Du, det var ifjor engang,
Vi seiled i min Barke omkring Øen;

Ud over Baadens Reling let Du hang
Og speiled Dig saa barnlig glad i Søen.
Mens Bølgen suged med begjerlig Lyst
Dit skjønne Billed, med min Baad det fulgte,
Og Skummets Perler krandsede dit Bryst!
Et Varsel for mit Liv sig deri dulgte!
Dit Billed ei — Du selv nu følge skal
Mit Skib paa Livets Sø — o hvilken Lykke!
Og Perler vil jeg hente uden Tal
Fra Søens Bund for kjærligt Dig at smykke.
Er Du tilfreds med mig?

Giovannina.

O spørg ei saa!

Tommaso.

Du seer ei ned paa mig?

Giovannina.

Bedrøv mig ikke!
Jeg veed, din stille Sjæl er dyb som faa,
Den taler i din Sang og dine Blikke.
Et Palmetræ den er, et fromt og smukt,
Hvortil jeg klynger fast mig som en Ranke ...

Tommaso.

Mit skjønne Vintræ! af din søde Frugt
Skal nu jeg suge Næring for min Tanke.

De gaae ind.

Syvende Scene.

Kongen og **Generalen** komme ind forklædte som Fiskere.

Kongen.

Nei, hvilket Paradis er denne Ø!
Min Fod er træt af Gangen opad Bjerget,
Dog troer jeg fast, mit Blik er mere træt
Af al den Skjønhed, det har hvilet paa.

Generalen.

Vi staae ved Maalet, Sire!

Kongen.

Det er her?
Her fik Du Saaret?

Generalen for sig selv.

Alting uforandret!
Alt staaer endnu, som da jeg drog herfra,
Og bringer tusind Minder til at vaagne.
Den lille Bæk derhenne, dette Vintag
Og disse Blomster, som hun kjærligt pleied —
Alt gjør mig saa beklemt og tung om Hjertet.

Kongen.

Og jeg — jeg aander frit i denne Luft.
Naa, vær nu ingen Drømmer! Uden Dig,
Hvis ei Du havde varet mig itide
Og hjulpet mig til denne Maskerade,

Stod jeg ei her. Nei, hvilken skjændig Plan!
At ville fange mig som Fisk i Garnet,
For siden vel at spærre mig i Bur
Som Bajazet og føre mig omkring
Til Spot og Spee! Nei, nei! Det var formeget.
Giv Tid! I skal betale mig den Spøg!

Generalen.

Hvordan? I haaber end?

Kongen.

Hvor vil Du hen?
Ei haabe meer? Troer Du, at Egen falder,
Fordi en Vinterfrost har knuget Stammen,
Og Stormen river af dens grønne Pragt?
En stakket Stund, saa glemmer den det Hele
Og smykker sig igjen med muntert Løv.
Og dog — jeg negter ei — et Øieblik
Der leired sig lidt Mismod i min Sjæl.
I Nat, mens Baaden kæmpede med Modvind,
Jeg faldt i Søvn. Da drømte jeg med eet,
At jeg var fangen, blev behandlet plumpt,
Ei som en Konge, men som en Forbryder.
Man dømte mig til Døden, til at skydes,
Langt fra min Hustru, langt fra mine Børn,
Og langt fra Frankrig, hvor min Vugge stod.
Ni Flinteløb sig løfted mod mit Bryst ....

Generalen.

O skrækkeligt!

Kongen.

Jeg kommandered selv.
Jeg raabte: Fyr! de stakkels, brave Folk,
De nænte det dog ei — de skjød forbi.
Jeg stod endnu saa rolig som tilforn.
«Nei, mine Børn!» jeg raabte muntert til dem, —
«Nu gjælder det at sigte og at træffe,
Den vil mig bedst, der træffer mig i Hjertet!»
Og da nu anden Gang jeg raabte: Fyr!
Da var der Ingen meer, der skjød forbi.

Generalen.

Forfærdelige Drøm! o hør mig, Sire!
Der ligger Sandhed tidt i slig en Drøm,
Den sendes som en himmelsk Aabenbaring,
Og tidt vor Fremtid speiler sig deri.
Lad Eder raade, Sire, gaa til Frankrig,
Men vend ei meer tilbage til Neapel!

Kongen.

Du er en Taabe. — Ja! jeg gaaer til Frankrig,
Men for at samle Tropper om min Fane,
Og der er Nok, der følge vil mit Opraab.
Jeg var jo Lynet i den Stærkes Haand —
Det var dit Ord, min kjække Carolina!

Ja jeg skal komme over dem som Lynet
Og gjøre Luften reen og klar igjen!
— Men tys! hvo kommer der?

Generalen.

Mit Hjerte sprænges.

Ottende Scene.

De Forrige. Giovannina.

Giovannina taler ind ad Døren.

Jeg vil see til, at Alting er i Orden;
Om faa Minuter vore Bryllupsgjester
Vi vente kan. Sørg Du for Vin imens!

Til Kongen og Generalen.

God Dag, Godtfolk! I komme til mit Bryllup!

Kongen.

Dit Bryllup, Barn? Nu det er dog et Held!
Det havde mindst jeg ventet i Neapel.

Giovannina.

Er det en Drøm? Hvad seer jeg — — Kongen! Her!
I denne Dragt! — — Og I! —

Hun farer forfærdet tilbage.

Forbarm Dig, Himmel! —
O fly! Her er ei Blivested for Eder!
I veed ei, hvad der truer Eder her.

Generalen.

Hvor er Carlotta?

Giovannina.

Nævn ei hende her!

Skynd Eder bort! Jeg skjælver for min Broder.

O alle Helgene! Der er han selv!

Hun iler Broderen imøde og kaster sig i hans Arme.

Niende Scene.

De Forrige. Lorenzo

Lorenzo.

Hvad fattes Dig? Du skjælver som et Løv.

Hvad er der hændet Dig? For Guds Skyld tal!

Med et Blik til Kongen og Generalen.

Har Nogen vovet .... Det er ikke muligt!

Han styrter hen og lægger begge sine Hænder paa Generalens Skuldre og seer ham stivt ind i Ansigtet.

Jo det er disse smukke, glatte Træk,

Der hykled Venskab, Ømhed for os Alle,

Og som vi troede var det pure Guld —

Du falske Mønt, der lyver med dit Præg,

Hvad vil Du her?

Generalen støder ham fra sig.

Vanvittig er din Tale!

Lorenzo.

Vanvittig er jeg, det er sandt. Min Tanke

Forvirres, naar jeg seer paa dette Ansigt.
Hvi griber jeg Jer ei med Tigrens Klo
Og river Eders lumske Hjerte ud
Og kvæger mine Blikke ved dets Dødskamp?

Kongen.

Vanær ei Dig og ham ved Plumphed! Her
Har Du den gode Sag og han den slette,
Thi bør Du omgaaes skaansomt med din Ret.

Lorenzo.

Tal ei til mig om Skaansel! Har han skaanet?
Hvad vil I her? hvad fører Eder hid?
Det er ei nok, I krænket har vor Ære,
Nu kommer I at fryde Jer ved Synet!
Er der da ingen Medynk i Jert Bryst?

Generalen.

Lorenzo, hør mig!

Lorenzo.

Hvad har I at sige?
Hvad kan I sige, som jeg alt ei veed?

Generalen.

Til Forsvar Intet. Selv jeg føler bedst
Min Brødes Vægt; men see, jeg kommer ærlig
At bede om Tilgivelse Jer Alle
Og gjøre godt igjen, hvad jeg forbrød.

Lorenzo.

Hvad? gjøre godt! Det vover I at nævne.
I gjør mig rasende.

Kongen.

Saa hør da mig!
Jeg staaer som Flygtning i mit eget Rige
Og taler ligefrem nu Mand med Mand.

Lorenzo.

Jeg veed det alt — en Fisker har fortalt det —
Jert Liv er helligt under dette Tag;
Der skal ei krummes Haar paa Eders Hoved.

Kongen.

Om mig er Talen ei. Jeg har en Ven
— Der staaer han — brav og ærlig og oprigtig,
Et prøvet Guld, saa tro som ingen Anden,
En af de Faa, der holde ud i Nøden!

Han rækker Generalen Haanden.

Generalen.

O Sire!

Han trykker hans Haand til sine Læber.

Kongen.

Nu! jeg staaer i Gjeld til ham,
Endnu igaar han frelste mig mit Liv; —
Men jeg besmykker ei, hvad ei er smukt!
Han har en Gjeld, en Gjeld, der trykker haardt,

En Gjeld, der tynger paa hans Sind og Tanke,
Der røver ham hans Fred, hans Nætters Søvn,
Den vil han klare, før han gaaer herfra.
Vil I forhindre det? thi viid, til Eder
Han kommer nu at bede om sin Brud.

Lorenzo mørk.

Hans Brud? Hun er alt Himlens.

Generalen.

Himlens? hvad?

Lorenzo.

Hun er i Kloster.

Generalen.

Menneske, Du lyver!
I Kloster, hun? Du vil bedrage mig
Du hævner Dig — men grusom er din Hævn.
O Giovannina, Du var altid god,
Hun er i Kloster ei — siig nei! siig nei!
Han vil bedrage mig.

Giovannina.

Hun er i Kloster —
For trende Uger siden tog hun Sløret.

Generalen.

Saa bort med dette tomme, usle Liv!
Med denne Tanke kan jeg ikke leve.

Kongen sagte.

Min stakkels Ven! Du tidsnok blev forelsket.

Generalen griber heftigt Lorenzos Haand.

Du hader mig, Du tørster efter Hævn,
Saa tag mit Liv — Du frier mig fra en Byrde,
Der hvert Minut mig bliver meer forhadt —
Kun eet Du love maa! Een Ting mig binder
Endnu til denne Jord, og det er Kongen.
Han maa herfra, maa bort, saasnart som muligt
Vil Du mig love, at Du frelser ham,
Saa tag mit Liv — og jeg skal takke Dig.

Kongen.

Hvad hører jeg! Bernard, vær dog en Mand!
Troer Du, jeg kjøber mit for denne Priis?
Hvad døe? Nei Du skal leve, leve kraftigt
Og virke som en Mand — naar da engang
Hin store Dag vor Skyldbog kommer frem,
Saa indestaaer jeg for, dit Facit stemmer.

Under de sidste Replikker er Tommaso kommen ind paa Scenen. Han betragter dem forbauset. Man hører Støi og Klang af Tambouriner udenfor Scenen.)

Tiende Scene.

De Forrige. En Sværm af Bryllupsgjester (Vingaardsmænd, Fiskere, Bønderpiger og Børn) kommer dandsende ind paa Scenen; de svinge Tambourinerne over Hovedet og omringe **Giovannina** og **Tommaso.** Under det efterfølgende Chor bliver der baaret Vin ind paa Scenen i store Leerkrukker og efter Sangen skjenker Tommaso og Giovannina for deres Gjester.

Chor.

O Held den Mand, som bygget har
Det Hus, hvor I skal boe
Det favne skal saa smukt et Par,
De lykkeligste To;
Det skal ei høre Skrig og Larm,
Ei Suk af Angst og Bod;
Det skal ei skue Sorg og Harm
Og bittre Taarers Flod.

O Held den Mand, der bygget har
Det Hus, hvor I skal boe!
Det favne skal saa smukt et Par,
De lykkeligste To!
Kun Elskovsord fra først til sidst
Skal disse Vægge naae,
Og ingen andre Skrig forvist —
End Skriget af de Smaa!

Ellevte Scene.

De Forrige. En ung **Bondeknøs** kommer hurtig ind og iler hen til **Lorenzo.**

Bondeknøsen.

Lorenzo, see! Der mylrer af Soldater
Her udenfor! De søge efter Kongen,
Som flygtet er i Aftes fra Neapel.
Jeg troer de komme hid paa Øieblikket.

Giovannina tiltvinger sig Fatning.

Hvad Kongen! flygtet? Hvilken tosset Snak!

Til Kongen og Generalen.

Sæt Jer dog ned og drik et Bæger Vin!

Hun peger paa et Bord i Forgrunden tilhøire og skjænker selv for dem; sagte.

Vær rolig kun! Jeg haaber, I skal frelses.

Hun gaaer hen til Lorenzo, hvis Miner forraade den heftigste Bevægelse.

Husk paa Carlottas Lok! husk hendes Ord:

Lad den dræbe hver syndig Tanke og Id,
Før Spiren har foldet sig ud!
Lad den give Dig Kraft i den gode Strid
Og binde Dig fast til Gud!

Lorenzo presser heftigt sine Hænder imod Brystet.

Tolvte Scene.

De Forrige. En Corporal og nogle Soldater med Geværer i Haanden.

Corporalen.

God Dag, Børnlil! I muntre Jer heroppe?
Det kan jeg lide.

Giovannina.

Hvad! en Officeer!
Naa, jeg har Lykke paa min Bryllupsdag. —
Nei, hvilke Uniformer! See, Tommaso!
Saa smukke Folk vi aldrig see hos os.

Corporalen.

Du holder Bryllup?

Giovannina stødt.

Hvad? det veed I ei —
I kommer ikke for at gratulere.

Corporalen sagte.

For Pokker, hun er net, den lille Hex!

Høit.

Saa smuk en Brud jeg gratulerer gjerne.
Hvor er din Brudgom da?

Giovannina.

Der staaer han jo.

Tommaso hilser.

Er han ei kjøn?

Corporalen.

Aa jo saamæn, passabel!

Sagte.

En Flødeskjæg!

Høit.

Og alle disse Folk
Er her fra Egnen?

Giovannina.

Lutter gode Venner.

Corporalen.

Og inde der i Huset?

Giovannina.

Der er Ingen.

Corporalen.

Slet ingen?

Giovannina heftig.

Hvad? I vil ei troe mit Ord?
Saa vær saa god! See I kun efter selv.

Corporalen.

Du er forbandet kort for Hov'det, Du!
Du siger, der er Ingen, godt! jeg troer Dig.
Jeg er Soldat og ikke Posekiger.
Har Du et Bæger Vin?

Giovannina.

Ja, det troer jeg!
Vi har den bedste Vin paa hele Øen.
Skjænk i, Tommaso, for de andre Herrer —
Jeg skjænker her for Officeren.

Corporalen.

Ah!
Den Vin er god. Saa sætter jeg mig ned.

Han tager Plads ved et Bord i Forgrunden tilvenstre.

Giovannina.

Naa det var smukt, nu er vi gode Venner.
I løber dog ei strax.

Corporalen.

Ja seer Du, ellers
Jeg reiser mig for Alt, hvad der er godt,
Men for en god Vin sætter jeg mig ned.

Han drikker.

Du har et Væsen, som jeg godt kan lide.
Du skulde havt en Militair.

Giovannina.

Ak ja!
Men det er nu forbi!

Corporalen.

Det stakkels Barn!

Giovannina med et let Suk.

I er da sagtens gift?

Corporalen.

Javist, en Smule!
En Krigsmand kan ei være gift tilgavns,
Han er snart her, snart der, som Vinden blæser.
Den mindste Tid af Aaret er han hjemme.

Giovannina.

Ja Eders Kone har havt Lykken med sig.

Corporalen sagte.

Per Bacco! troer jeg ei, at hun er skudt!
Man gjør Erobringer, man ta'er med Storm!
Høit.
Hvem er de To, som sidde der og drikke?

Giovannina vred.

To Fiskere! det seer I jo. See saa!

Nu er I kjed af mig, nu kan jeg gaae!
Jeg skal vel kalde paa dem. Meget gjerne.

Corporalen.

Vist ei. Godt Ord igjen — Du er et Barn.
Kom, sæt Dig!

Giovannina.

Nei, nu har I gjort mig vred —
Nu faaer I mig ei god igjen, hvis ei
I dandser med mig paa min Bryllupsdag.

Hun tager en Tambourin.

Corporalen.

Hvad? dandse, jeg? Hvad tænker Du dog paa?
Det gaaer ei an, det strider mod Respecten!

Giovannina slaaer paa Tambourinen.

Saa En af Eders Folk — hvo, der har Lyst ....
Sex Neapolitanere, og Ingen,
Der dandse vil en Tarantel med Bruden —
Det er ei muligt! Har man vel seet Mage?

Corporalen til en af Soldaterne.

Dands Du, Battista! Du er flink tilbeens,
Jeg sidder her og drikker og seer til.

Giovannina og Battista begynde en Tarantel, der bestandig bliver livligere; noget efter sætte de andre Soldater Geværerne fra sig og tage Deel med i Dandsen. Der kommer bestandig Flere og Flere til. Alt er Liv og Bevægelse.

Corporalen.

reiser sig og støder Geværkolben imod Gulvet. Dandsen hører op.

For Fanden! faaer det Ende! Troer I, at
I er sendt over for at dandse, hvad?
Nei, vi har ganske andet for.

Han kaster Geværet paa Skuldren.

Giovannina.

Hvorledes,
I vil alt bort?

Corporalen.

Vi maae, min Glut! Gud veed,
Jeg skilles nødigt fra dit lille Ansigt.

Til Soldaterne.

Giv Agt! Gevær paa Skuldren! Ret!

Til Giovannina.

Farvel!
Vi sees igjen!

Giovannina.

Det siger I.

Corporalen.

Og nu
Til Tak for udviist Gjestfrihed og som
En Artighed mod Bruden: Præsenteer
Geværet! Skulder! Høire om! Marche, marche!

Soldaterne gaae bort, efterfulgte af alle Bryllupsgjesterne.

Sidste Scene.*)

Giovannina og **Tommaso** følge dem til Udgangen. **Kongen** og **Generalen** reise sig fra Bordet og komme frem paa Scenen. **Lorenzo.**

Kongen.

Nei hvilken Kjækhed! jeg beundrer hende.

Giovannina seer efter de Bortdragende.

Der er de alt! — Nu skjules de af Klippen —
Jeg aander atter. Himlen være lovet.

Hun iler frem paa Scenen til Kongen og Generalen.

Nu maae I bort! Der er ei Tid at spilde.

Kongen.

Nei Du har Ret, min kjække Frelserinde!
Der er ei Tid at spilde. Bort til Frankrig!
Der boer mit Held, der vinker Seiren atter.
Der skal jeg favne Hustru, Børn igjen —
Min Lucien, min herlige Achilles,
Lætitia, Louise, søde Smaa!
I længes efter mig, det veed jeg vist,
Og jeg, jeg trænger stærkt til Eders Kjærtegn.
Frisk Mod, min Ven! snart smiler Lykken atter.

Generalen.

Hvor kommer I herfra? Der er ei Redning.

Giovannina.

Ei Redning, siger I — jo vist — der er —

*) Under denne Scene farver Aftenhimlen sig bestandig rødere.

— Jeg veed ei selv — men Redning maa der findes..
Ah! til Sorrent! Det franske Kjøbmandskib,
Som ladet blev igaar med Vin fra Øen —
Det ligger der endnu! Tommaso! hurtigt!
Ned til din Barke! Du maa frelse dem.

Tommaso.

Jeg bort herfra! og paa min Bryllupsdag.

Giovannina.

O hvad,
Naar der staaer Liv paa Spil. Betænk Dig ikke!

Tommaso.

Jeg er ei vant til Søen, veed Du; men
For din Skyld gjør jeg Alt, hvad det skal være.

Lorenzo.

Tommaso! bliv! Du kunde savnes her —
Han træder hen til Kongen og Generalen og griber deres Hænder.
Jeg frelser Eder begge.

Giovannina kaster sig i hans Arme.

Broder! Broder!

Kongen.

Der brast den haarde Bark!

Generalen.

Lorenzo! Ven!

Lorenzo trykker Carlottas Lok til sine Læber.

Er Du tilfreds, Carlotta! med min Hævn?

Han træder nogle Skridt længere frem og siger med dæmpet Stemme og med Blikket fæstet paa Lokken:

Og naar da engang min Lænke bli'er løst,
Og det piinte Hjerte faaer Ro,
I dets sidste Slag skal Du hviske til Trøst:
Nu bliver der Fred for To.

Kongen.

Og nu herfra! Det skal ei vare længe,
Saa staaer jeg atter paa Neapels Strand.

Generalen.

Husk Eders Drøm! den skrækkelige Drøm,
Og byd ei ubesindig Døden Trods!

Kongen.

Hvad taler Du? Hver følger sin Natur.
Jeg er ei En af dem, der nøisomt lægge
Til Pyramiden deres lille Steen
Og lade saa de Andre gjøre Resten, —
Jeg bygger selv min Bygning dristigt op,
Om og jeg knuses skal af den i Faldet.
Mit Folks Lyksalighed er Pyramiden,
Et prægtigt Stykke har jeg muret alt, —
Troer Du, jeg lægger Haanden nu i Skjødet
Og hviler paa det halvfuldendte Værk? —

Til Giovannina.

Kom hid, mit kjære Barn! tag dette Billed.
Det er min Hustrues. Hun er kjæk som Du.
Hvergang Du seer paa det, vil hendes Øine
Taknemmeligt og kjærligt møde dine.

Giovannina kysser hans Haand.

O Tak, min Konge! De vil ofte mødes.

Kongen.

Gud signe Dig, din Husbond og dit Hjem! —
— — Hvor Solen synker rød i denne Aften!

Efter en Pause alvorlig.

Den varsler Blod og Død jo, som min Drøm.

Med en rask Overgang.

Og hvis den spaaede sandt, hvad var det meer?
Mit Liv var kjækt og stolt og eventyrligt,
Skal nu dets Sol gaae brat og blodig ned,
Og kaster man min Grav, som Drømmen varsled,
Paa vildsomt Sted, hvor ei engang en Steen
Det Sted betegner, hvor en Konge hviler —
Du stærke Aftenrøde hist! Du vil
Dit Kongepurpur brede over Graven
Og staae for Verden som et Monument,
Et flammende, men flygtigt, om et Liv,
Der ei fik fuldbragt, hvad det stunded til.

Han iler bort; Giovannina og Tommaso udstrække deres Arme imod ham. Teppet falder hurtigt.

VILLIAM OG EMMA

eller

VANDCUREN.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 18 Januar 1846.

Personerne.

Ranke, Agent og Vinhandler.
Frederikke, hans Datter.
Emma, hans Broderdatter.
Bombardine, hans Søster.
Kammerraad **Vind**.
Cancelliraad **Grønning**.
Carl Berner.
Niels, Agentens Karl.
Balgjæster, Herrer og Damer.

Handlingen foregaaer paa Badeanstalten paa Klampenborg.

Scenen forestiller en smuk, aaben Plads udenfor en Cottage paa Klampenborg. I Baggrunden den svenske Kyst og Hveen; i Forgrunden tilhøire et Blomsterkvarteer.

Første Scene.

Frederikke syer paa en Balkjole. **Emma** staaer i nogen Frastand og seer igjennem en Kikkert ud over Sundet.

Frederikke.

Hvor jeg glæder mig til i Aften! Nei, der er dog Ingenting saa morsomt som at være Patient ude paa Klampenborg. (Syer.) Cancelliraaden siger, at Ballet bliver glimrende, og at Concertsalen er arrangeret saa mageløst. Han talte ogsaa om, at Prindserne kom herud — jeg hørte rigtignok ikke hvem, for saa kom han ind paa Beværtningen, og det er nu det Eneste, han holder af at snakke om. (Syer.) Gud, naar man kunde komme til at dandse med en Prinds! Det var rigtignok yndigt! (Syer.) Carl Berner kommer sagtens ogsaa herud. Ham er jeg da vis paa til første Française og Cotillon, for det er jo Taxten, det kjende vi fra i Vinter. (Syer.) Den Kjole kommer da til at klæde mig ypperlig. Er Du snart færdig

med din, Emma? (Hun seer sig forundret om.) Tænkte jeg det ikke nok! Nu har hun igjen faaet fat paa den tossede Kikkert for at see over til Sverrig, istedenfor at sye paa sin Balstads. Gud, hvor har jeg Sorg af det Pigebarn! (Hun lægger Sytøiet fra sig.) Men, Emma, kalder Du det at sye? Nu har jeg siddet der et helt Kvarteer og bildt mig ind at være meget behagelig, og saa hører Du ikke meer af det end mit Sybord.

Emma.

Kom hen, kjære Frederikke! og see, hvor smukt den svenske Kyst tager sig ud i denne Belysning.

Frederikke.

Aah hvad troer Du, at jeg bryder mig om den svenske Kyst! Jeg veed, at Klokken gaaer til fire, at Ballet begynder Klokken sex, og at det var en reen Aftale imellem os, at vi skulde gjøre vore Balkjoler færdige, medens Papa fik sig en Middagslur.

Emma.

Men det er jo netop dette Bal, som er mig forhadt, og som jeg slet ikke har Lyst til at tænke paa.

Frederikke.

Søde Emma, hvor kan Du dog sige saadant Noget? Hvor kan et Bal være En forhadt? Det klinger jo som en Gudsbespottelse.

Emma.

Tal ikke saaledes.

Frederikke.

Jo, saadan skal vi just tale. Siig selv, hvad er det, Du lider af? Thi lidende er vi Alle, derfor er vi jo herude paa Anstalten. Jeg for Exempel lider af Hovedpine; i det mindste paastaaer Papa det. Og Du — Du lider af Trykken for Hjertet, og det gjør Dig trist og melantraurig. Men derfor er det jo netop din Pligt at gjøre Alt for at komme Dig.

Emma.

Det gjør jeg jo ogsaa. Kan Du nægte, at jeg piner mig med at drikke Kissingervand baade Morgen og Aften, fordi Onkel vil det, skjøndt det smager mig afskyeligt.

Frederikke.

Kissingervand! Jo det skal godt hjælpe. Nei! min gode Pige, det kan Du saamæn gjerne spare, Man skal more sig, det er Hovedsagen, og det gjør jeg. Naar Du er i godt Humeur, saa kan Du gjerne give Vandet en god Dag ligesom jeg.

Emma.

Hvad for noget? Drikker Du ikke Mineralvandet?

Frederikke.

Jeg? Ih Vorherre bevare mig! Nei, jeg har bedre Forstand — jeg omsætter det.

Emma.

Hvad er det, Du siger?

Frederikke leer.

Ja det kan Du nok ikke forstaae. Du kjender jo nok den lille Kræmmermadame fra Østergade, der boer heroppe paa første Sal.

Emma.

Nu da?

Frederikke.

Hun skal netop drikke samme Slags Vand som jeg for min Hovedpine; men, da jeg nu ikke har Hovedpine og altsaa heller ikke trænger til Vandet, saa har vi etableret en lille Tuskhandel sammen: jeg overlader hende mit Mineralvand, og hun giver mig Randershandsker isteden. (leer.) Paa denne Maade har jeg allerede tjent et helt Dusin, og nu drikker hun paa det andet.

Emma smilende.

Men Frederikke dog!

Frederikke.

Der kan Du see! Vidste jeg ikke nok, at Du ikke kunde bare Dig for at lee! Ja, vilde Du blot tage mig til Doctor, saa skulde vi snart see en Forandring.

Emma.

Men er det ikke Synd imod din Fader? At narre ham saaledes!

Frederikke.

Det seer jeg da ikke. Naar han absolut vil, at jeg skal være syg, saa er det ogsaa rimeligt, at han betaler for det. Men, for at komme tilbage til Dig. Hvad har Du at være bedrøvet for? Jeg skulde blot have saadant et Hoved og saadanne Talenter som Du, saa vilde jeg være det lykkeligste Menneske. Det er i Grunden det Eneste, der creperer mig, at Du staaer saa langt over mig. Jo, søde Emma, det kan ikke nytte, Du kommer med Snak, for sandt er det. Men jeg holder ligemeget af Dig derfor. Om det saa er her ude paa Anstalten, saa er det jo forfærdeligt, hvad for en Lykke Du gjør.

Emma smilende.

Ja vist, iblandt alle Patienterne.

Frederikke.

Patienterne? Naa saa dem kalder Du Patienter! Ja det gjorde jeg ogsaa; men det var dengang, jeg var inde i Byen:

Fredmans epistlar: „Så vandra våre store män."

Ja mangen Gang med Frygt og Sorg
Jeg tænkte før det Samme:
Hvad skal vi paa det Klampenborg
Blandt Krumme, Skjæve, Lamme?

Men snart min Frygt jeg Afsked gav,
Den kommer aldrig mere.
Curgjester seer man ingen af,
Courmagere des flere.

Men det kan nu være det samme. Tingen er, at Du længes efter Stockholm, fordi Du kjeder Dig hos os, og det kan jeg da ikke fortænke Dig i, thi Fa'er er rigtignok ikke morsom, og Tante Bombardine endnu mindre, og jeg — ja jeg er sagtens den morsomste af os Tre, men det vil da ikke sige meget.

Emma.

Fy, Frederikke! Hvor kan Du tiltroe mig saadan en Utaknemmelighed mod din Fader, der for to Aar siden modtog mig forældreløse Barn som en Datter, og imod Dig, der altid har været mig en god og hengiven Søster?

Frederikke.

Naa, jeg mener det jo heller ikke saa slemt. Men Du kan dog ikke nægte, at Du længes efter Stockholm.

Emma.

Var det da saa forunderligt? Husk paa, at jeg har tilbragt der tolv lykkelige Barndoms- og Ungdomsaar, og hvad man i tolv Aar har lært at elske, det glemmes ikke saa let.

Frederikke.

Nei, det er da ogsaa sandt, og det kunde jeg længe have vidst. Jeg glemmer aldrig, hvor dit Ansigt klarede op, da Skandinaverne skulde komme, og Fader for et Par Maaneder siden kom hjem og fortalte os, at vi skulde have tre svenske Herrer i Huset. Men det var da ikke

saa forunderligt; thi dengang havde vi jo Allesammen en Raptus. Hvad det var for nogle velsignede Mennesker! Husker Du endnu den Eftermiddag, da de kom, og vi stod ude paa Toldboden for at vente paa vore Gjester.

Emma.

Om jeg husker det!

Mel. Der er et Land, dets Sted — Weyse.

O intet Skib, med Guld og Perler ladet,
Bar slig en Skat fra Perus rige Kyst
Som hine tre, hvem Sundets Bølger baded,
Dengang de bar to Broderrigers Lyst!
Med dobbelt Glands sig Nordens Himmel hvælved,
Thi mildt den saae den skjønne Broderpagt,
Og alle Sundets Bølger henrykt skjælved,
Fordi de bar saa kostelig en Fragt.

Men da de kom og ankrede ved Stranden,
Da var der ingen Fremmede ombord,
Thi nordisk Øiet var, og nordisk Panden,
Og nordisk Sproget med dets skjønne Ord.
Og hint Mirakel, som vi Alle kjende
Fra Elverviserne, for Tanken treen:
Thi som den Ene bleven var til Trende,
Saa blev igjen de Trende nu til Een!

Frederikke.

Hvor det var en deilig Tid!

Emma.

Ja, og en prophetisk.

Frederikke.

Saa! Nu kan jeg høre, at min Gamle rumsterer der-

inde! Og hvem er det, der er hos ham? (Hun lytter.) Ganske rigtigt! det er ingen Anden end din utrættelige Frier, Kammerraad Vind. At det Menneske kan faae Tid til at frie, som har saa meget at bestille! Ja, min Pige, (pathetisk) i dette Øieblik bliver maaskee din Skjæbne afgjort for evig.

Emma.

Du spøger da ogsaa med Alting.

Frederikke.

Saa! Bort med Balkjolerne, thi mærker den Gamle blot, at vi selv vil paa Bal, saa bli'er der intet af. Vi maa lade ham tvinge os til at gaae der — det er det gamle Træk. (Hun lægger Balstadsen sammen i en Kurv.) See saa! — Gud, hvor jeg længes efter Villiam!

Emma.

Du! efter Villiam!

Frederikke.

Ja, kan det forundre Dig? Længes Du maaskee ikke efter Villiam?

Emma forlegen.

Det er da et underligt Spørgsmaal, hvor kommer Du dog paa saadanne Tanker?

Frederikke.

Saadanne Tanker! Er Tante ikke taget ind til Byen

for at kjøbe Baand og Blomster til Ballet, og skulde hun ikke komme herud igjen med Villiam Klokken fire?

Emma.

Ah, Dampskibet mener Du!

Frederikke.

Ja begribeligt! Hvem skulde jeg vel ellers mene? Men stille! der er de! Lad os løbe om af den anden Indgang.

Begge bort.

Anden Scene.

Kammeraad Vind kommer hurtig ud af Huset; **Agenten** følger efter.

Agenten.

Mel. En Valts af Strausz.

Gaa ikke saa hurtigt! saa tov dog lidt!
Bestandig de løber og iler
Og piler!
Nu gaaer det forvidt,
Ak jeg arme Mand —
Hvad skal jeg dog gjøre, hvad fanger jeg an?

Kammerraaden.

Jeg har ingen Tid, giv dog slip! er de reent desperat?
Veivæsen, Vandvæsen, Brolægningsvæsen og Told,
Alting forsømmer jeg her for at høre det Prat!

Agenten.

Saa for en Ulykke! reis Pokker i Vold!

Kammerraaden.

Ja, min gode Agent, det kan ikke nytte, at De gjør Dem vred. Jeg giver dem gjerne et godt Raad, det veed Gud, jeg gjør; men Communen gaaer for Alting! Først Staten, saa Individerne!

Agenten.

Kammerraad! Kammerraad! det er ikke pænt af Dem, at De nu vil lade mig i Stikken. Var det ikke Dem, der raadede mig til at kjøbe Skjoldeløvgaard?

Kammerraaden.

Jo, og det var et godt Raad, skulde jeg troe. Men, som jeg siger Dem, jeg skal præcis Kl. $5^1/_2$ ....

Agenten.

Det var ogsaa et godt Raad, det har De Ret i! Men da saa denne Springfyr, den unge Hr. Berner, kom og tog Gaarden bort underhaanden, lige for Næsen af mig, uagtet jeg var den Høistbydende ved alle tre Auctioner, var det saa ikke Dem, der raadede mig til at sætte de 7000 Rigsdaler, jeg havde liggende, i Vandactier? Og da alle mine Actier kort efter faldt til under det Halve, var det saa ikke igjen Dem, der raadede mig til at flytte her ud paa Anstalten med hele min Familie og rose den af alle Kræfter, for at hjælpe til at bringe den i Credit?

Kammerraaden seer utaalmodig paa Uret.

Jo det er Altsammen sandt! Men, min gode Ven, Brolægningscommissionen .....

Agenten.

Og hvad har det hjulpet mig? Det er jo forfærdeligt hvad det koster mig! Nu ligger jeg herude med hele min Familie paa femte Uge, og Actierne gaae bestandig nedad istedenfor opad. Her gaaer jeg og roser Vandet og Vandanstalten fra Morgen til Aften, og der er ikke en Mo'ersjæl, som troer paa hvad jeg siger. Jeg, der sælger den bedste Vin i hele Kjøbenhavn, og som nok selv holder af et godt Glas Vin til min Mad, jeg plager og piner mig herude med at drikke Vand og forfører andre skikkelige Mennesker til det Samme. Det er jo ligefrem at være Tyv i sin egen Næring, Hr. Kammerraad. Jeg maa jo formelig skamme mig for alle mine gamle Venner og Bekjendtere; thi en Vinhandler, der slaaer sig til Vandet, er jo ikke et Haar bedre end den, der fornægter sin Religion.

Kammerraaden.

Ja derom kan vi altid tale en anden Gang; men Ulykken er, gode Ven, at De fortaber Dem reent i Deres egne smaa particulære Privat-Interresser og taber derover aldeles det høiere Almindelige af Sigte. Hvis jeg ikke

absolut skulde i Brolægningscommisionen Klokken $5^1/_2$ og Klokken $6^1/_2$ i en Vandvæsenscomitee! .....

Agenten.

Vandvæsenscomitee! Ja derfor bliver sgu Vandet i Kjøbenhavn ikke drikkeligt. Det er noget, som vi Vinhandlere lee af.

Kammerraaden.

Men nu taler De jo lige Stik imod Deres egen Interesse.

Agenten.

Nei stop, min gode Kammerraad! I Kjøbenhavn er jeg Vinhandler med Liv og Sjæl. Der er det mig en Fornøielse, at Vandet er saa daarligt, som det er, og derfor takker jeg pligtskyldigst baade Dem og alle Deres Colleger. Det er paa min Sjæl allerede nok, at jeg herude skal være nødt til at rose det.

Kammerraaden.

Ja, men saadan en amphibialsk Tilværelse duer ikke det mindste. Man maa enten være det Ene eller det Andet. Hvad forresten Vandet i Kjøbenhavn angaaer, saa bliver det min Tro nok godt, naar jeg bliver færdig med den Comiteebetænkning, som jeg nu har arbeidet paa i fire Aar.

Agenten.

Men siig mig engang, naar faaer De egentlig Tid til

at arbeide? De er jo altid paa Farten. Der gaaer jo vor Herre Død ikke en Dag, hvor De ikke flakker i det mindste fire Gange frem og tilbage imellem Klampenborg og Kjøbenhavn.

Kammerraaden.

Er jeg ikke nødt til det? Har jeg nogensinde Fred? Maa jeg ikke hvert Øieblik paa Dagen ind til Kjøbenhavn? Saa er der Repræsentantmøde i Trykkefrihedsselskabet, Maadeholdsselskabet, Totalafholdenhedsselskabet, Fængselsselskabet og Asylbestyrelsen! Saa skal jeg i en Brolægningscommission, saa i en Skolecommission! Saa er der Comiteemøde for Hesteavlens Forædling, Slagterbodernes Flytning, dansk Læsnings Udbredelse i Slesvig, Kjøbenhavns Gasoplysning og Forskjønnelse ....

Agenten forundret.

Hvad for Noget? Er der ogsaa en Comitee for Kjøbenhavns Forskjønnelse?

Kammerraaden vigtig.

Ja det veed Gud der er! Den har allerede existeret i mange Aar, og jeg tør rose mig selv af, at jeg er et af de virksomste Medlemmer i den.

Agenten.

Ja saa! Ja, naar De har gjort saa meget for Kjøbenhavns Forskjønnelse, saa kan jeg da nok begribe, at Deres Comiteebetænkning ikke er færdig endnu. Men

det er jo et forfærdeligt Slid. Det maa da kaste ordentlig af sig mellem Aar og Dag?

Kammerraaden.

Ja det troer jeg! Man nyder borgerlig Agtelse, man bliver nævnt i de offentlige Blade, man har sine Medborgeres Tillid .....

Agenten.

Men det er jo Ingenting.

Kammerraaden.

Hvad behager?

Agenten.

Det er jo ikke til det tørre Brød! Det kan De da ikke leve af, veed jeg.

Kammerraaden.

Nei det er min Tro sandt nok. Nei, naar man ikke selv havde lidt Formue og saa sin gode Gage oppe i Contoiret, saa skulde man rigtignok ikke løbe langt.

Agenten.

I Contoiret? Saa de kan foruden alt dette ogsaa bestride Contoiret?

Kammerraaden.

Jeg? Hvor vil De hen? Vilde De have, at jeg skulde spilde min kostbare Tid, som jeg kan anvende til Communens Tarv og det almindelige Bedste paa saadant

noget Sjouerarbeide? Nei, det lader jeg de Andre om. Men ..... (han slaaer sig for Panden) hvad er det, der falder mig ind? Jeg er ulykkelig, jeg er fortvivlet! Jeg skulde præcis Klokken eet bivaanet det allerførste Møde af et Selskab, der har dannet sig for at understøtte Tjenestepigernes Umoralitet og Luxus .....

Agenten.

Hvad? Holder De nu ogsaa Comiteer for at understøtte den?

Kammerraaden.

For at modarbeide den, min Ven! Sagde jeg understøtte den, saa fortalte jeg mig.

Agenten.

Ja det kommer da nok i Grunden ud paa det Samme.

Kammerraaden.

Er det ikke forskrækkeligt? Kan De sætte Dem ind i, hvad det vil sige for en nidkjær og samvittighedsfuld Mand at forglemme en Pligt, som man frivillig har paataget sig? Hør, det er noget, som jeg aldrig kan tilgive mig.

Agenten.

Det kan De meget godt. Thi hvad Tjenestepigernes Umoralitet angaaer, saa kan De trøste Dem ved, at den holder længe ud, men jeg min Fa'er! med mig er det snart forbi. Jeg er en Prakker, jeg er ruineret i Bund og

Grund, hvis De ikke snart giver mig et godt Raad, hvorledes jeg skal trække mig ud af alt dette.

Kammerraaden.

Det gjør jeg med Fornøielse! De veed, hvor beredt jeg er til at tjene Dem, og hvor meget jeg holder af Deres Broderdatter, den elskværdige Frøken Emma.

Agenten.

Ja det er noget, som De maa tale med Pigebarnet om. Desuden veed de jo selv, at Cancelliraad Grønning frier til hende, og han har sat hele 8000 Rbd. i en anden Prioritet i min Gaard inde i Byen. Det er et reent Venskabsstykke, og siger han dem op, saa er Hundrede og eet ude. Men det er det samme, dersom de kan faae hende til at sige ja .....

Kammerraaden.

Det har saamæn ingen Nød. Det haaber jeg nok — — (seer paa Uret) naar jeg blot kan faae et Øiebliks Tid. — Nu har jeg i en heel Maaned gaaet og ventet paa en Leilighed til at gjøre hende en Erklæring, men bestandig kommer der mig noget i Veien. — — Hvad er det? Omnibushornet! Og her staaer jeg og passiarer og glemmer alle mine vigtige Forretninger. Nu skal De see, at jeg ogsaa kommer for silde i Brolægningscommissionen. Men det er Deres Skyld, Hr. Agent! bort.

Agenten.

Saa nu piler han af igjen! Holdt! Stop! Aa, jeg arme, ulykkelige Mand!

Tredie Scene.

Agenten. Emma. Frederikke.

Agenten.

Naa er I der, Børn! Bestandig ude i Luften, det kan jeg lide, det har I godt af. Luften herude er ypperlig.

Frederikke.

Er det virkelig sandt, Fader, at Luften paa Klampenborg er bedre end Luften i Taarbek?

Agenten.

Ja, det kan saamæn godt være. I det mindste har jeg tidt hørt Cancelliraaden sige, at Luften herude er mageløs, og naar Luften herude er mageløs, saa maa den jo være bedre end Luften i Taarbek.

Frederikke.

Ja, Fader, Du finder nu, at Alting herude er mageløst, det veed vi nok.

Agenten.

Gjør jeg det, Jfr. Næsvis? Har Du noget at beklage Dig over? er Du ikke bleven af med din Hovedpine, som Du gik og peb over hele forrige Vinter? Og hvoraf

kommer det, andet end af det udmærkede Mineralvand?

Frederikke.

Ja, det er rigtignok udmærket — (sagte, idet hun trækker sine Handsker paa) — især til udvortes Brug.

Agenten.

Jeg talte med Doctoren i Morges, og han sagde, at der var ikke een af Curgjæsterne herude, der drikker sit Vand saa regelmæssigt som Du baade Morgen og Aften.

Frederikke.

Troer Fader ikke, at jeg kunde have besynderlig godt af at drikke et Glas ogsaa om Middagen?

Agenten.

Aa nei! Man skal Ingenting overdrive. (Afsides.) Det koster min Tro nok alligevel herude. (Høit.) Men hvorledes har Du det, lille Emma? Du gaaer bestemt og tænker paa Cancelliraaden! Jo han har et godt Øie til Dig, det veed jeg, og det er en pæn Mand, ret en Mand for min lille Emma; (sukkende) han har ogsaa taget anden Prioritet i min Gaard, veed Du ...

Frederikke.

Skal han derfor ogsaa have første Prioritet i Emma?

Emma.

Kjære Onkel, jeg er tilfreds, naar jeg faaer Lov til at følge min Natur, og den kræver Stilhed og Ro.

Agenten.

Det er galt, det duer ikke, Barn.

Frederikke.

Jo det har Emma rigtignok Ret i! Der er Ingenting saa deiligt som at gaae omkring ganske alene ude i Skoven og høre paa, hvorledes Træerne suse og Fuglene synge.

Agenten.

Ti stille, siger jeg, det er Romansnak! Nu har man nok hørt, at noget Menneske er kommet sig af at høre Træerne suse og Fuglene synge. Nei Vandet, det er den sande Universalbalsam, den virkelige Livstinctur. Det er det ældste Element, det var til inden den øvrige Verden, det koster Ingenting ....

Frederikke.

Jo Fader, Du klagede selv over i Forgaars, at det var en dyr Cur for Familier.

Agenten heftig.

Det koster Ingenting, siger jeg; man kan have det overalt ....

Frederikke.

Undtagen paa Anstalten, her har vi saamæn ondt nok ved at overkomme det.

Agenten heftigere.

Det er den bedste Drik baade for Syge og Sunde, for alle Aldere, Kjøn og Temperamenter. Det styrker

Maven, vedligeholder Appetiten, forfrisker Blodet og befordrer Circulationen. Det virker ind paa Humeuret, opmuntrer Sindet og dæmper Lidenskaberne, saa at det er umuligt at blive hidsig. Der er ingen Sygdom, som kan modstaae det. Jeg har idag læst en Bog, der indeholder hele 188 Sygdomme, som alle blive curerede ved Vandet. Det hjælper mod Gigt, Podagra, Mavekrampe, Kortaandethed, Pest, Kopper, Hovedpine, Blodspytning og Cholera; det curerer øieblikkelig Snue, Hoste, Forkølelse, Næseblod, Ørepine og Tandpine; det er et ufeilbarligt Middel imod Apoplexi, Hypochondri, Melancholi, Hypertrophi, Epilepsi, Dyspepsi, Dysenteri og Svineri; det ....

Frederikke holder sig for Ørene.

Ih Du Fredsens Gud! Hold dog bare op! Det er jo til at døe af — men maaskee det ogsaa er istand til at opvække de Døde.

Agenten bestandig heftigere.

Det gjør det ogsaa, men det er kun sjeldent. Jeg har læst i samme Bog om en Mand, der Klokken 11 om Formiddagen blev rørt af et Slagflod; Lægerne erklærede, at han var steendød; man bader ham i iskoldt Vand, svøber ham ind i vaade Lagener og lægger ham derpaa i hans Seng, og præcis Klokken tre om Eftermiddagen er den døde Mand saa frisk som en Fisk og sætter sig tilbords med sin Familie.

Frederikke.

Præcis Klokken tre om Eftermiddagen.

Agenten.

Som jeg siger, Mamsel! Er det saa ikke forfærdeligt, at en Anstalt som denne, der tilsigter Menneskeslægtens baade legemlige og aandelige Forædling, skal savne Søgning, medens man i Tusindviis løber ud for at see paa Fyrværkeri, Taagebilleder, Vauxhall, Carnevalsløier, Moccoli og Gud veed hvad alt det Kram hedder, der trækker Folk Pengene ud af Lommen. (Han gaaer heftig frem og tilbage)

Emma sagte til Frederikke.

Opir ikke din Fader, kjære Frederikke, Du veed jo, at han ikke kan taale nogen Modsigelse.

Frederikke sagte.

Bryd Dig ikke om det, jeg veed bedst, hvorledes han skal tages. (Høit.) Aa hvad Søgningen angaaer, saa bliver der nok ingen Mangel idag; her kommer vist snarere for Mange end for Faa.

Agenten.

Idag? Hvorfor det?

Frederikke.

Til Ballet naturligviis.

Agenten.

Hvad for et Bal?

Frederikke.

Du har ikke hørt, at her skal være Bal i Aften i Concertsalen?

Agenten.

Ikke et Ord.

Frederikke.

Hvad! Og der er udstedt 300 Billetter. (Hun leer.) At gjøre Bal herude, er det nu ikke latterligt.

Agenten.

Hvorfor er det latterligt?

Frederikke leer.

Dandsebal paa en Curanstalt, et Hospital!

Agenten.

Hvad er det for nogen forbandet Snak! Hør Rikke, gjør mig ikke vred i Parykken! Er syge Folk kanskee ikke Mennesker, og skal de ikke have Lov til at more sig, fordi de ere syge? Desuden siger Du jo selv, at der kommer Balgjæster inde fra Byen.

Frederikke.

Ja Gud veed, hvad det bliver for Selskab!

Agenten.

Selskab! Er Selskabet ikke fint nok? Det er vel ikke gentilt nok for Frøkenen?

Frederikke.

For mig er det rigtig godt nok. Jeg agter saamæn ikke at besvære det.

Agenten.

Naa, saa det gjør Du ikke.

Frederikke.

Hverken Emma eller jeg har Lyst til at tage derhen; derom ere vi begge enige.

Agenten.

Vil man bare høre! I er allerede enige.

Emma.

Vær ikke vred, kjære Onkel, men dette Bal er mig fuldkomment imod. I den Stemning, jeg er, er alene Tanken om et Bal mig reent ufordragelig.

Agenten.

I din Stemning er det jo netop nødvendigt.

Frederikke sagte.

Saa, nu har vi Spillet gaaende. Nu hjælper hun selv til, uden at ville det. (Høit.) Men kjære Papa, naar Emma ikke vil, saa synes jeg dog ....

Agenten.

Emma er en rar Pige, en fornuftig Pige, som ikke vil andet, end hvad der tjener til hendes Bedste.

Frederikke.

Og jeg da! naar jeg nu heller ikke vil?

Agenten heftig.

Du har ingen Villie. Naar jeg siger, at Du skal, saa skal Du.

Frederikke.

Ja men det siger Du ikke.

Agenten ligeledes.

Jo!

Frederikke.

Nei, det veed jeg altfor godt.

Agenten med stigende Heftighed.

Jo, vor Herre Død, gjør jeg saa! Du skal tage paa Bal. Har Du nu forstaaet mig? Du skal.

Mel. *Massini: „Le prémier bal."*

Emma.

Du kan ei modstaae, naar vi bede.

Agenten.

At lystre mig er Eders Pligt.

Emma.

Jeg veed bestemt, jeg vil mig kjede.

Agenten.

Jeg vil ei høre meer om Sligt.

Frederikke afsides til Emma.
Hvor jeg mig glæder til min Stads!

Emma ligeledes til Frederikke.
Du tænker kun paa Tant og Fjas.

Frederikke ligeledes til Emma.
Nu har vi ham! Er det ei Spas?

Emma til Agenten.
Jeg har for Ballet ingen Sands.

Agenten.
Det kommer med den første Dands
Dai—di—da— o. s. v.

Emma.
Naar Onkel vil, vi lystre maae,
Men nødig paa Ballet vi gaae.

Frederikke parodierende.
Ja nødig paa Ballet vi gaae.

Agenten.
Derhen I skal,
Javist! I skal paa Bal!

(Recitativ:)

Emma.
See, der er Tante!

Frederikke.
Hvor beleiligt!

Agenten.
Min Plageaand! naa, det er deiligt.

Fjerde Scene.

De Forrige. Bombardine kommer ind, viftende sig med Lommetørklædet; under den venstre Arm har hun Pakker, og i Haanden en stor Spaanæske i en Snor. **Niels** bag efter, belæsset med Flaske- og Madkurve.

Mel. *F. Gaïl: „Va mon-da da."*

Bombardine. Niels.

See, her er jeg! her er jeg! her er jeg!
O hvilken Hede!
See, her er jeg! her er jeg! her er jeg!
Jeg har mig ikke spart.

Agenten. Emma. Frederikke.

Der er de allerede!
Det var rart.

Agenten.

Hvad er det?

Emma.

Alt igjen!

Frederikke.

Det var snart.

Alle paa eengang.

Bombardine. Niels.

See, her er jeg! her er jeg! her er jeg!
O hvilken Hede!
See, her er jeg! her er jeg! her er jeg!
Jeg har mig ikke spart.

Agenten. Emma. Frederikke.

See, der er de, der er de, der er de!
I denne Hede.
See, der er de, der er de, der er de!
De har sig ikke spart.

Bombardine.

Ja, hvad det er for en Hede idag! Det er ligesaa varmt, som da Bagerens Gaard brændte ved Siden af os. God Dag, søde Børn! (hun kysser Emma og Frederikke; til Agenten:) God Dag, Du Brumbasse! Sikken et Ansigt! Ligesom en Bonde, Huset er brændt for!

Agenten.

Hvordan Pokker er det, at Du seer ud? Hvad er det for et Tros, at Du fører med Dig?

Bombardine arrig.

Hvad kommer det Dig ved? (til Niels) Sæt fra Dig her, lille Niels!

Niels.

Jo, Jomfru!

Bombardine.

Lad mig see, at Du er forsigtig!

Niels.

Jo, Jomfru!

Bombardine til Agenten.

Du skal ogsaa have din Næse allevegne. Det er slet ikke andet end lidt Pynt og Pilleri til os Fruentimmer, som Du ikke har Forstand paa.

Agenten.

Skal Du nu have Pynt igjen? Er vi ikke taget herud

for at ligge paa Landet og være ugeneerte, og saa bestiller Du ikke andet end pynte Dig fra Morgen til Aften.

Bombardine.

Jo, det er en net Ugeneerthed. Seer Du ikke, hvor pyntede alle andre Mennesker er. Man maa dog holde lidt paa sin Honneur og see ud som alle Andre. Desuden, er det ikke dit eget Paafund, at vi er kommen herud? Her er saamæn slet ikke saa behageligt. Det er jo en reen Ynk med Bevertningen. Har jeg nu ikke igjen maattet tage ind og tillave en heel Føring Mad, for at vi ikke reent skulle omkomme.

Agenten.

Hør, det er dog den sorteste Bagvaskelse. Man spiser overmaade godt her, det er vist; men Du kan nu ikke leve uden at lave Mad, og der er ingen anden Mad god end din egen.

Bombardine.

Har Du noget at udsætte paa den? Har jeg nu ikke holdt Hus for Dig i 18 Aar, og har Du nogensinde havt Grund til at klage.

Agenten.

Hvad Fanden kan det nytte mig, at Du laver god Mad, naar Du aldrig lader mig have Ro til at spise den! Aa jeg gider ikke .... Niels, bring mig et Glas Vand!

Niels.

Jo, Husbond! gaaer.

Frederikke.

Har Tante husket de franske Handsker, Blomsterne og Maraboutfjerene?

Bombardine.

Javist, mit søde Barn! og de hvide Atlaskes-Baand og Silkestrømperne og desuden to nydelige Rococo-Vifter, een til Dig, og een til min egen lille Emma. Hvor hun seer forknyt ud, det søde Barn! Hvad er der i Veien? Har han nu plaget Dig igjen?

Emma.

Hvem, kjære Tante?

Bombardine.

Hvem Anden end din Onkel.

Emma.

Hvor falder Tante paa Sligt? Onkel er jo Godheden selv og tænker kun paa at gjøre os Livet behageligt.

Bombardine.

Ja, det siger Du nok, thi Du finder Dig i Alting; men jeg kjender ham. Nu har han sagtens ikke villet unde Jer den Fornøielse at tage paa Ballet i Aften. Jo det ligner ham, den Tyran.

Emma.

Tvertimod.

Agenten.

Hør Bombardine, jeg taaler ikke ....

Bombardine.

Bombardine! Du behøver slet ikke at kalde mig Bombardine. Jeg kan ikke lide det tossede Navn, det har jeg mange Gange sagt Dig, men derfor gjør Du det netop alene for at drille mig.

Agenten.

Da veed jeg sgu dog, at Du er døbt Bombardine, for du kom til Verden midt under Bombardementet, og derfor vilde vor salig Fader partout, at Du skulde hedde Bombardine.

Bombardine arrig.

Du kan kalde mig Dina, det har jeg ofte nok bedt om.

Agenten.

Det skal nu være saa romantisk. Det er igjen ikke andet end den pure Forfængelighed, for at man ikke skal vide, hvor gammel Du er.

Mel. Sjelden Penge, Prygl desfleer. Mozart.

Naar en gammel Jomfru naaer
Først de ott' og tredve Aar,
Døbesedlen som forkeert
Bliver strax infam casseert;
Men naar hun har havt den Pine
At faae Navn af Bombardine,
Døbesed'l behøves ei —
Nei, nei, nei,
Døbesed'l behøves ei!

Bombardine.

Aa, jeg gider ikke staae her og høre paa Dig! Du er og bliver en Grobrian.

Niels kommer tilbage.

Der er ikke noget Vand, Husbond; men nu har jeg sagt det til Jomfruen, og hun siger det til Inspecteuren, og han siger det til Capitainen, og Capitainen siger det til Comiteten, og saa skal der nok komme Vand til Husbond.

Agenten.

Hvad! ... Sikken en Orden! Hver har Sit! hvor det Ene griber ind i det Andet! Fortræffelig Anstalt! (sagte til Niels) Hør, Niels! var Du hos Mægleren?

Niels.

Jo Husbond!

Agenten.

Hvordan stod Actierne?

Niels.

Jeg skulde hilse Husbond og sige, de gaae immervæk nedad.

Agenten.

Nedad! Aa, jeg arme, ulykkelige Mand.

Bombardine.

Naa, siden vi skal paa Bal, Børn! saa er det vel bedst, at vi gaae ind og pakke ud.

Frederikke.

O ja, jo før, jo heller! Gud, hvor jeg glæder mig!

Bombardine.

Ja, hvad det har kostet mig Bryderi at faae alt det Tøi herud, det har I ingen Idee om. Vil I bare tænke, da jeg kommer ned til Dampskibet for en Timestid siden, staaer der en ækel Matros, som paa ingen Maade vil lade mig faae Tøiet med; men saa kom til al Lykke den unge Hr. Berner og var saa galant at tage sig af mig, og saa var der Ingenting i Veien, for han er Actionair i de smaa Dampskibe, skal jeg sige os. Men hvad den Matros mukkede!

Frederikke.

Talte Du Noget med Hr. Berner ombord?

Bombardine.

Ja Gud bevares! han converserede slet ingen Andre end mig.

Frederikke.

Hvad snakkede I om?

Bombardine.

Han fortalte mig saameget om den store Ildebrand i Smyrna; der skal være brændt ikke mindre end 2000 Huse, det havde han læst i de franske Aviser. Hvad det er for et interessant Menneske.

Agenten.

Ja det vil jeg troe! Naar Du bare kan komme til at snakke om Ildebrand og Bombardement, saa er Du paa din Kjephest. Men det er Du da født med.

Bombardine.

Pas Du bare Dig selv!

Frederikke.

Snakkede han ikke Noget om os?

Bombardine.

Jo, han talte saa meget om Emma.

Emma.

Om mig, Tante! han kjender mig jo saa godt som slet ikke.

Bombardine.

Jo mæn gjør han saa! for han sagde saa mange smukke Ting om Dig, saa jeg neppe kan huske det Halve, og saa spurgte han, om Du var herude, om Du befandt Dig vel, og om Du kom paa Ballet i Aften.

Frederikke.

Spurgte han da slet ikke til mig?

Bombardine.

Nei.

Frederikke afsides.

Den Gavstrik, jo han er rigtignok fiin.

Bombardine.

Forresten kommer han her strax; thi han udbad sig Tilladelse til at gjøre os sin Opvartning inden Ballet.

Agenten.

Det vil jeg have mig frabedt; der bliver Intet af, siger jeg.

Bombardine.

Hvad? Bliver der Intet af? Vil Du nu ogsaa forbyde Folk at komme til os?

Agenten.

Det er en Laps!

Bombardine.

Det er et velsignet, velopdraget Menneske!

Agenten.

Er det ikke ham, der underhaanden har kjøbt Skjoldeløvgaard lige for Næsen af mig.

Bombardine.

Er han derfor en Laps!

Agenten.

Saadan en Eiendom! hvor jeg havde tænkt at tilbringe min Alderdom, naar jeg trak mig tilbage fra Handelen.

Bombardine.

Ja det skulde han nok kunne lugte.

Agenten.

Der bliver Intet af!

Bombardine.

Du er en Tyran, en Despot!

Agenten.

Og Du er en Brandstok!

Bombardine.

Hvad siger Du? En Brand...! Emma! Frederikke! har I hørt, han siger, jeg er en Brandstok! Jeg en Brandstok, jeg, som er Fromheden og Blidheden selv. Det nedrige Menneske!

Mel. *Skjutsgossan på hemvägen.* A. F. Lindblad.

Agenten.

Ja, ja, det er dit Navn, det passer godt.

De Andre.

Altid Støi og Skrig!
Gud forbarme sig!

Agenten.

Ja, ja! det Navn er godt.

Emma til Agenten.

Kjære Onkel, ti dog stille!
Lad nu Alting være glemt.

Frederikke til Bombardine.

Tante, lad Dig dog formilde!
Ei han mener det saa slemt.

Agenten.

Aldrig Fred! Aldrig Ro! Evig Skrig! Evig Larm!

Emma. Frederikke. Niels.

Hvorledes stille vi dog hans Harm?

Bombardine.

Din Tyran!

Agenten.

Skrig Du kun!

Bombardine.

O din Tyrk!

Agenten.

Hold din Mund!

Emma. Frederikke. Niels.

O Gud! Nu tager igjen han paa!

Bombardine.

See, hvor han sig bryster,
Jeg af Harme ryster.

Niels.

Jo han taler saftig,
Det kan man forstaae!

Emma. Frederikke.

Gid de tie vilde,
Hvor det klæder ilde!

Niels.

Han bli'er ei spashaftig,
Staaer det længe paa.

Agenten.

Jeg skal i en Fart
Nok mig skaffe Fred i Huset.

Bombardine.

Ih hvor det var rart!

Agenten.

Er Du færdig snart?

Niels.

Hun ham gjør nok Hov'det kruset.

Agenten.

Bort! Et Styrtebad jeg mig tage maa.

De Andre.

Altid Støi og Skrig!
Gud forbarme sig!

Agenten.

Bort, bort! Et Styrtebad jeg tage maa.

Alle paa Scenen.

Bort, bort! Afsted! Herfra! Afsted!

Agenten iler ud tilhøire; de Øvrige gaae ind i Huset undtagen

Niels,

der under det Efterfølgende samler sine Kurve og Pakker.

Nu har ei før jeg seet saa galt!
Den Vandcur bli'er dog dyrt betalt!
Jo meer han skreg — ha ha ha!
Tog hun paa Vei ha ha ha!
Faldera! faldera! faldera! faldera! faldera!
Aa nei! — —
Aa nei! — —
Det er Plaseer ha ha ha!
Jeg deraf leer ha ha ha!
Faldera! faldera! faldera!
Og det gjør nok fleer!

Han gaaer ind i Huset med Pakkerne.

Femte Scene.

Frederikke

kommer fra Indgangen bagved Huset; hun seer sig forsigtig om.

Puh! det var en haard Dyst. Forresten gik nok Papa i rette Tid! thi seer jeg ikke feil, saa kjender jeg den graae Hat, der kommer dernede. Jo ganske rigtig! det er ingen anden end Hr. Berner. Hvad det er et kjønt Menneske, og hvad den Hat klæder ham ypperlig! Jeg vil løbe ind og hente mit Sytøi — det lader saa huslig.

Hun gaaer ind i Huset.

Sjette Scene.

Carl Berner.

Saa det er her, at de boe, de to nydelige Pigebørn! Ikke et Menneske at faae Øie paa, ikke engang Tanten (leer). Nei, det var da en udmærket gammel Jomfru! Jeg troer ikke, at vi talte om Andet end om Ildebrand, ligefra vi lagde ud af Bommen, og til vi stod i Land ved Bellevue. Og jo meer vi kom ind paa Branden, desto hedere fik hun det. Hos det Fruentimmer kunde jeg bestemt gjøre min Lykke, især hvis jeg stod ved Brandcorpset! Men Agenten! med ham vil det nok knibe. Han skal være rasende paa mig, fordi jeg kom ham i Forkjøbet med den Gaard, hvad der i Grunden ogsaa var en Skam. Forresten er det noget af det Fornuftigste, jeg har gjort i mit Liv. Jeg bliver dog aldrig nogen

stor Jurist, det kan jeg godt mærke, og saadan en lille Jurist, saadan en lille bitte, som maa gaae og skrive Concepter og faae Charakteer af sin Contoirchef, nei Tak! maa jeg saa bede om at være Landmand! Hvad Agenten angaaer, saa giver han nok Kjøb, især hvis det er sandt, hvad Folk fortælle, at han ligger og roser Anstalten herude, fordi han er brændt inde med sine Actier (seer paa sit Ur). Hvad er det? Klokken er allerede over fire, saa har da Villiam gaaet elendig idag.

Syvende Scene.

Berner. **Frederikke** kommer ud af Huset, uden at bemærkes af Berner.

Berner.

Nei, saa priser jeg rigtignok Emma af de To.

Frederikke afsides.

Hvad er det, han siger?

Berner.

Hun har da ogsaa en ganske anderledes Reisning end den anden.

Frederikke afsides.

En anderledes Reisning!

Berner.

I Grunden kan man da ikke fortænke Folk i, at de helst holde sig til Emma.

Frederikke afsides.

Naa, saa det kan man ikke!

Berner.

Apropos om Emma! Hvorledes skal jeg dog faae fat i Frøken Emma; jeg maa absolut tale med hende, og det snarest muligt.

Frederikke afsides.

See saa! Nu har hun da ogsaa gjort ham forrykt i Hovedet ligesom alle de Andre.

Berner.

Det er nok bedst, at jeg strax recognoscerer Terrainet (han vender sig om og bemærker Frederikke). Hvad, Jfr. Frederikke! hvor jeg er lykkelig ved at see Dem! Jeg stod netop i dette Øieblik og tænkte paa Dem.

Frederikke spydig.

Paa mig? De tager vist feil, Hr. Berner!

Berner.

Tager feil! Kan De forundre Dem over, at jeg tænker paa Dem?

Frederikke.

Naa, saa De tænker!

Berner.

Jeg gjør rigtignok ikke Profession af det; men, naar jeg tænker paa Nogen, saa tænker jeg paa Dem.

Frederikke.

Nogen? Det er nu min Cousine Emma for Exempel. Altsaa, naar De tænker paa min Cousine Emma, er det det Samme, som om De tænker paa mig. Er det saadan, De mener?

Berner.

Jeg forstaaer Dem virkelig ikke.

Mel. *Oh bidi mó che guaje.* Neapolitansk Folkevise.

1.

Saa viid da, min Veninde!
Ei længer jeg det dølger,
Et Billed tro mig følger
Og bygger i mit Hjem.

Frederikke.

Mig kan det ei ligne,
Det indseer jeg let,
Thi jeg er Blondine,
Og det er brunet.

Berner.

Jo, kjære Veninde! Det er Dem, det er Dem, det er Dem!

2.

Som til en Guddoms Billed
Jeg offrer det hver Tanke,
Hver Bøn, som skjult mon banke
I Hjertets tause Gjem.

Frederikke.

Mig kan det ei ligne,
Det indseer jeg let,
Thi jeg er Blondine,
Og det er brunet.

Berner.

Jo kjære Veninde! Det er Dem, det er Dem, det er Dem!

Frederikke.

Det er en god Snak. Hvad er ellers det for nogle Bønner, om jeg maa spørge?

Berner.

Ja, kjære Jfr. Frederikke! Naar jeg vidste, at De ikke blev vred, saa har jeg rigtignok idag een, som ligger mig meget paa Hjerte.

Frederikke.

Aa den kjender jeg i Forveien.

Berner.

Hvorledes? De kjender den!

Frederikke.

Det er ikke Andet end første Française og Cotillon; det er saa gammelt.

Berner.

Det følger af sig selv, hvad skulde jeg ellers paa Ballet? Nei, det er noget ganske Andet og noget langt mere Alvorligt.

Frederikke.

Alvorligt? Gud, hvad De sætter for et høitideligt Ansigt op!

Berner.

griber hendes Haand, hvori hun holder Syrinet.

Et Menneskes Vel og Vee staaer paa Spil, kjære Frederikke; De maa endelig love, at De ikke vil afslaae den.

Frederikke.

Ikke afslaae den? (sagte). Det tegner jo til et formeligt Frieri. (høit.) Ja da maa jeg rigtig først vide, hvad det er, inden jeg lover noget.

Berner.

De maa absolut skaffe mig en Samtale i Enrum ...

Frederikke.

Er vi da ikke alene?

Berner.

Jo, men med Deres Cousine, Frøken Emma.

Frederikke trækker Haanden heftig til sig, saa at Sytøiet rives itu.

Hvad siger De? En Samtale i Enrum! med Emma! See saa! der rev jeg en stor Flænge i Modesten! Det er nydeligt! — O! det er ogsaa Deres Skyld! hvor kan det falde Dem ind at tage mig i Haanden, naar De seer, at jeg syer?

Berner.

Men Jfr. Frederikke! hvor kan De tage saaledes paa Vei for en tosset Modest?

Frederikke.

Det er slet ikke Modesten, der er tosset. Saadant noget Tøi ogsaa! Gud, hvor man dog bliver snydt af de

Kræmmere! Det skal være Bobinet, og saa er det saa mørt, at man ikke kan røre ved det ... En Samtale i Enrum, hvorfor ikke det? Hvad skulde der være i Veien? Der kommer hun selv, jeg skal saamæn ikke genere.

Berner.

Men, Frederikke! saa hør dog! ...

Ottende Scene.

De Forrige. Emma.

Frederikke til Emma.

Det er Hr. Berner, som spurgte saa ivrig efter Dig paa Dampskibet, og som Du sagde, at Du slet ikke kjendte. Han ønsker en Samtale med Dig i Enrum.

Emma.

Med mig? Du spøger.

Frederikke.

Nei Spøg er det ved Gud ikke, det har min Modest maattet bekjende. Jeg vil gaae ind og reparere den, saa er jeg da ikke til Uleilighed saalænge — (sagte) men jeg skal nok være paa min Post, det kan I lide paa.

Hun gaaer ind i Huset.

Niende Scene.

Emma. Berner.

Emma.

Hvis jeg har forstaaet min Cousine ret, saa har De noget at sige mig, Hr. Berner!

Berner.

Det har jeg ogsaa, min Frøken! Men jeg er bleven saa hovedkulds præsenteret for Dem, at jeg slet ikke veed, hvorledes jeg skal begynde. Deres Cousine blev paa engang saa heftig ...

Emma.

Tør jeg bede Dem at gaae til Sagen.

Berner.

Ja, men Sagen er saa forbistret delikat ...

Emma.

Gjorde vi da ikke bedst i at afbryde en Samtale, der synes at genere os begge?

Berner.

Nei, for Himlens Skyld!

Mel. *Fredmands Sånger: „Hur du dig vänder."*

1.

Stands dog, jeg be'er Dem
Og dvæl et Minut —
Ak, naar man seer Dem,
Er man caput.

Hvor skal det gaae?
Munden strax maa
Reent gaae istaae ...

Emma.

Saa?

Berner.

Og man veed ei, hvor Mod man skal faae!

2.

Stands dog, jeg be'er Dem,
Og dvæl et Minut —
Ak, naar man seer Dem,
Er man caput.
Alt er forbi!
Man hildes i
Et Trylleri ...

Emma.

Ih!

Berner.

Og man bli'er siden aldrig meer fri!

Emma.

Jeg formoder, at det er ikke blot for at sige mig Complimenter, at De har begjært denne Samtale med mig.

Berner.

Nei, det veed Gud, at det ikke er. Det vilde desuden gaae mig daarligt, thi det er et Capitel, som jeg aldrig har været stærk i. Men De gjør Dem ikke Idee om, hvad det er for en pinlig Situation, jeg befinder mig i. Naa, det er vel ligesaa godt, at jeg springer i

det som kryber i det. De maa da altsaa vide, at jeg har en Ven og Duskammerat ...

Emma.

Ja saa!

Berner.

En Upsalenser.

Emma.

En Upsalenser?

Berner.

De kjender ham; thi han boede hos Dem, da Skandinaverne var her.

Emma hurtig.

Villiam Welander!

Berner

Ganske rigtigt! Villiam Welander! Hvor falder De netop paa ham? thi saavidt jeg veed, var der to Andre hos Agenten foruden ham.

Emma.

Hvorledes har han det? Har De havt Efterretninger fra ham?

Berner.

Jeg har i Formiddags faaet et Brev fra ham, hvori han fortæller mig, at han har det ypperligt, og at han har faaet et godt Pastorat oppe i Værmeland, netop i sin Fødeegn.

Emma.

O hvor det glæder mig!

Berner.

Han sender ogsaa mangfoldige Hilsener til hele Deres Familie, (med Eftertryk) men i Særdeleshed til Dem, Frøken Emma.

Emma forlegen.

Virkelig? — Hvor det er smukt, at han ikke har glemt os!

Berner.

Glemt Dem! Nei det kan De være rolig for. (Han tager sin Tegnebog frem.) Der laa ogsaa et lille Brev indeni til Dem, men som jeg paa ingen Maade maatte levere Dem, førend jeg havde forvisset mig om, at Deres Haand var fri, og at De ikke havde givet Løfte til nogen Anden. Tør jeg altsaa? (Han viser hende Brevet.)

Emma.

Et Brev? ... Ja, jeg erindrer nok, at han lovede at skrive os til. (Hun aabner Brevet hurtig, løber det igjennem med Øinene og gjemmer det ved sit Bryst.) Tak! (hun rækker Berner hjertelig Haanden.) Tak! De veed ikke, hvorledes disse Linier have beroliget mig.

Berner.

O, bravo, bravo! Jeg har altsaa skilt mig ved min Commission til Deres Tilfredshed. Endnu blot et eneste

Spørgsmaal! Naar en Dame modtager et Brev, aabner det ivrig, gjennemløber det med synlig Forlegenhed og derpaa skjuler det hurtigt — tør man saa bygge paa, at et saadant Brev er blevet vel optaget?

Emma forlegen.

Hvortil dette Spørgsmaal?

Berner.

Det er ganske nødvendigt, thi foruden Brevet til Dem fulgte der en Skrivelse med til Deres Onkel, men som, efter min Vens Villie, ikke maatte afleveres, hvis det første ikke blev hvad han kalder vel optaget.

Emma.

Min stakkels Onkel! Nei det tillader jeg aldrig. Jeg vil ikke paaføre ham flere Bekymringer, end han allerede har. Jeg veed, at han har sat hele sit Haab til mit Giftermaal med Cancelliraad Grønning. Han staaer i Pengeforhold til ham ....

Berner.

Pengeforhold! Bryd Dem blot ikke derom! Det er Noget, som jeg paatager mig at arrangere. Jeg iler, jeg flyver til Agenten. Der vil rigtignok ligge et Hus, naar han seer mig; men det bryder jeg mig ikke om. Hvad gjør man ikke for en Vens Skyld og for saadan en Veninde?

Emma.

Apropos, Hr. Berner ....

Mel. af Boyeldieu.

Hvis der De Utak henter,
Mit Venskab paa Dem venter
Med Provenue og Renter,
Min Hr. Commissionair!

Berner.

Da ei Termin De sætter,
Derefter jeg mig retter,
Og hver Dag, vist De gjetter,
Jeg Renten henter her.

Paa eengang.

Emma.

Javist, hver Dag, jeg gjetter,
Han Renten henter her.

Berner.

Ja hver Dag, vist De gjetter,
Jeg Renten henter her.

Berner hilser og gaaer ind ind i Huset.

Tiende Scene.

Emma

seer sig forsigtig om og tager hurtig Brevet frem, som hun gjennemlæser paany.

O jeg vidste jo nok, at han tænkte paa mig bestandig, og dog bankede mit Hjerte saa uroligt. Det kjære, kjære Brev! (Hun seer i det.) — — Saa Du frygtede, at jeg kunde have glemt Dig, at Erindringen om hine faa lykkelige

Dage, som Du endnu taler om med Henrykkelse, altfor hurtig kunde være trængt tilbage. O Du veed ikke, kjæreste Villiam! at disse Dage netop er Glandspunkterne i mit Liv. Du veed ikke, hvor jeg har beruset mig i disse Minder, hvorledes jeg kun har levet og aandet i Tanken om dem og om Dig.

Mel. *La Romanesca.*

Naar fra Sverrigs Kyster jeg Skyen saae drage,
Jeg spurgte: Bringer Du mig Bud tilbage?
Naar melodisk Bølgen slog op imod Stranden,
Jeg spurgte: Bringer Du mig Hilsen nu?
O siig, hvi tier han? Har for en Anden
Han mig alt forglemt? Siig mig det, Du?

Og naar Fuglen fløited i Nætterne lange
For mig dens smeltende, dens ømme Sange,
Jeg med Taarer bad den: Flyv hen over Vove,
Søg der min fjerne Ven! opsøg ham nu!
O siig, jeg mindes ham! I disse Skove
Tænker jeg paa ham! Siig ham det, Du?

Hun gaaer hen til Blomsterkvarteret udenfor Huset.

Ellevte Scene.

Emma. **Cancelliraad Grønning** med en zirlig Bouket, indsvøbt i Guldpapir.

Cancelliraaden.

Ah, Frøken Emma! Er det virkelig Dem?

Emma gjemmer hurtig Brevet.

Til Tjeneste, Hr. Cancelliraad! Forekommer jeg Dem saa forandret siden i Formiddags?

Cancelliraaden.

Jeg havde saa Skam nær ikke kjendt Dem. Det er godt, at jeg ikke er en Bi, min bedste Frøken.

Emma.

Bi? Det kan jeg ikke forstaae. O, nu veed jeg det! Det er en Gaade, en af Deres sædvanlige; men De veed, jeg holder ikke af at gjette Gaader.

Cancelliraaden.

Da er den Skam ikke svær at gjette. Men Tingen er, at De følger ikke med i den nyeste Litteratur. Husker De ikke, hvad Digteren siger saa skjønt om den blinde Prindsesse: hvis en Bi havde seet hende mellem disse Blomster, siger han, havde den bestemt taget feil og troet, hun var en Blomst som de andre.

Emma.

Den Artighed af Bien skulde jeg dog helst have mig frabedt. Men De overrasker mig, Hr. Cancelliraad! Saa De holder Skridt med den skjønne Litteratur.

Cancelliraaden.

Ja, det er Skam en af mit Livs Nydelser, og jeg holder nok af at nyde Livet, at sige, naar jeg kan gjøre

det gemytligt og i min Magelighed. Derfor holder jeg ogsaa saameget af Poesien. Det er saadan en rar, rolig Kunst, som man kan nyde i sin Sofa og paa sin Nummerplads i Parkettet. Maler- og Billedhuggerkunsten holder jeg allerede mindre af: der skal man trave om i Galerier og Museer, kneise, strække Hals og staae paa Tæerne, saa man faaer Værk baade i Ryggen og i Lænderne. Er det en Fornøielse? Har jeg Ret eller Uret?

Emma.

Det er rigtignok en ny Betragtningsmaade af Kunstarterne, men som jeg ikke skal indlade mig paa at bestride. De kommer altsaa sagtens heller ikke paa Ballet i Aften, Hr. Cancelliraad!

Cancelliraaden.

Paa Ballet? Jeg? Nei Vorherre bevare mig! Nei, men jeg formoder, at De kommer der, min bedste lille Frøken! og derfor bringer jeg Dem denne Bouket som et Udtryk af ....

Emma.

Hvor den er smagfuld! har De selv plukket den, Hr. Cancelliraad?

Cancelliraaden.

Nei, plukket den har jeg Skam ikke, jeg holder ikke meget af at bukke mig, skal jeg sige os. Nei, men jeg lod spænde for strax efter Frokosten, og saa kjørte jeg

ind til Gartneren paa Østerbro, og lod ham selv pille den ud blandt de allerkjønneste. De komme alligevel til at staae tilbage, sagde jeg, naar de ....

Emma.

Saa De holder ikke af at dandse. Da er der dog dem, der ansee Dands for en af de bedste Nydelser her i Livet; ja, jeg har endog hørt Livet selv sammenlignes med et Bal.

Cancelliraaden.

Det er ikke andet end en Fiction, der ingen Realitet har. Nei, saa vilde jeg Skam meget hellere sammenligne det med et velbesat Spisebord, hvor det kommer an paa, om man forstaaer at tage for sig af Retterne og vælge med Smag. Naar man gjør det, saa kan Skam en Enkelt udrette ligesaa meget som et heelt Dusin. Men derved er dog een Ting at observere.

Emma.

Een Ting at observere.

Cancelliraaden.

Ja tilvisse! Det er Noget, jeg har erfaret, siden jeg har gjort Bekjendtskab med Dem.

Emma.

Nu kommer De igjen med Deres Gaader; den kan jeg ikke.

Cancelliraaden.

Jo Skam kan De saa, naar De bare selv vil!

Emma grundende.

Spisebord .... Bekjendtskab med mig .... Een udrette ligesaa meget som Tolv .... Nu har jeg det: man skal ikke sidde Tretten tilbords.

Cancelliraaden.

Det skal man ikke heller, naar man kan undgaae det; men det er ikke det.

Emma.

Man skal ikke forspise sig.

Cancelliraaden.

Ja det kan saamæn være farligt nok; men det er heller ikke det.

Emma.

Ja saa veed jeg virkelig ikke, hvad De mener.

Cancelliraaden.

Gi'er De fortabt?

Emma.

Ja det har jeg længe gjort.

Cancelliraaden.

Man skal ikke spise alene, min bedste Frøken! Man skal vælge sig en Borddame til alle disse Herligheder, en Deltagerske; og det er netop derfor ....

Emma.

Ja men der udsætter man sig dog for Et og Andet, gode Hr. Cancelliraad. (Hun gaaer hen til Bordet og sysler med sin Sykurv.)

Cancelliraaden.

For hvad? At der ikke bliver nok?

Emma.

Nei.

Cancelliraaden.

At Appetiten gaaer over?

Emma.

Heller ikke. Men man udsætter sig for .... (Hun leger med Kurven.)

Cancelliraaden.

Nu har jeg det! At faae en Kurv, mener De; ja det var jo rigtignok en slem Omstændighed. En Kurv er Skam en meget god Ting, at sige, naar der er gode Ting i den, men ....

Emma.

Men som Ret for sig selv ....

Cancelliraaden.

Ja ikke sandt! Nei, men troer De virkelig, at man skulde udsætte sig for saadant Noget? Kom, min rare Frøken, og lad os sætte os lidt ned og snakke sammen i Magelighed; nu er vi jo netop kommet ind paa en Ting,

som jeg tidt har ønsket at tale med Dem om, men bestandig bliver man afbrudt. (Han sætter sig.) See saa! Kom dog og sæt Dem ned .... Saa! Der er det forbandede Menneske igjen!

Tolvte Scene.

De Forrige. Kammerraad Vind kommer forpustet og aandeløs.

Kammerraaden.

Det maa jeg sige, det er en Tycho Brahes Dag. Er det dog ikke, som om den var reent forhexet. Ah, Hr. Cancelliraad, — min smukke Frøken! — De skulde vide, hvad jeg har haft for et Uheld i Dag! Præcis Klokken $5^1/_2$ skulde jeg være inde i Byen til et Møde i Brolægningscommissionen; men hvad skeer? Først bliver jeg opholdt af Deres Onkel Agenten, der spørger mig til Raads angaaende sine Actier, og da jeg endelig slipper fra ham, falder jeg nede ved Indgangen i Hænderne paa en Mand, der vil vide min Mening i en Sag angaaende Forstvæsenet, hvorom der skal nedsættes en Comitee, som jeg sandsynligvis bliver Medlem af. Nu piler jeg da ned til Omnibussen, i Haab om endnu at komme i rette Tid i Brolægningscommissionen, og saa! vil De tænke Dem, saa er den fuld!

Cancelliraaden.

Brolægningssommissionen?

Nei Omnibussen. De er i godt Humeur i Dag, Hr. Cancelliraad! Det forneier mig. — — Heldigviis gaaer Emma om et lille Kvarteer, saa kan jeg endnu gjøre mig Haab om i det mindste at komme tidsnok til Vandvæsens-comiteen.

Emma.

Men min Gud! hvorfor blev De da ikke dernede med det samme? Hvis nu Emma ogsaa seiler fra Dem?

Kammerraaden.

Det gjør hun ikke, min smukke Frøken! Det gjør hun bestemt ikke. Emma seiler ikke fra mig. Jeg har taget Actier i Emma, jeg har sat hele min Lid til Emma, alene for Navnets Skyld. Desuden fik jeg en Indskydelse, at jeg kunde benytte Tiden til at udtale mig for Dem, og jeg seer, at den har ikke bedraget mig.

Emma.

For mig, Hr. Kammerraad Vind?

Kammerraaden.

Ja, min Elskværdige! Jeg har nemlig en Sag af alleryderste Vigtighed at meddele Dem.

Cancelliraaden.

Men det samme har jeg ogsaa, og saa kommer De der ....

Kammerraaden.

Undskyld, at jeg afbryder Dem, Hr. Cancelliraad.

(Til Emma) Jeg har i en heel Maaned forgjeves søgt en Leilighed til at aabne mit Hjerte for Dem.

Cancelliraaden.

Ja jeg saa Skam ogsaa, og nu, da jeg endelig har den ....

Kammerraaden.

Undskyld, at jeg afbryder Dem igjen, Hr. Cancelliraad? Hvorfor har De ikke benyttet den bedre? Er det ikke Deres egen Skyld? De har saamæn Tid nok, og det er ikke andet end Deres Magelighed, De har at takke for, at De altid kommer bagefter. Hvad mig angaaer, da er det kun de mest presserende Forretninger, der indtil nu have berøvet mig den Lykke at expectorere mig for Frøken Emma.

Cancelliraaden.

Aa, De med Deres Forretninger! Det er ikke andet end Vindmageri det Hele. De kommer som en Vind, og De gaaer som en Vind, og man veed aldrig ret, om De er støiet eller fløiet!

Kammerraaden.

Maa jeg frabede mig alle Ordspil med mit Navn, Hr. Cancelliraad. Jeg finder saadanne Plaisanterier yderst smagløse af en Mand i Deres Alder og udenfor al god Tone, det maa jeg sige Dem. (Til Emma.) Som jeg siger, min fortræffelige Frøken, det er kun de allermest pres-

serende Forretninger, der hidtil har berøvet mig den Lykke at udtale mig for Dem? men Tiden løber, og Øieblikkene ere kostbare ....

Emma.

De har virkelig fuldkommen Ret i at erindre mig derom, thi Klokken 6 skal jeg paa Bal, og jeg har endnu ikke tænkt paa mit Toilette. Altsaa, mine Herrer! De undskylde! ....

Cancelliraaden.

Aa nei, lille Frøken!

Kammerraaden.

Jeg er aldeles ulykkelig, hvis De gaaer. Min Ro, min Lykke, min hele timelige Velfærd staaer paa Spil. (Seer paa Uret.) Jeg har endnu otte Minuter til at sige Dem Alt, hvad der ligger mig paa Hjertet, og Gud veed, om jeg nogensinde faaer saamegen Tid tilovers igjen.

Mel. *La Lithuanienne.*

Havde jeg havt Tid dertil,
Jeg opbrændt var af Elskovs Ild.
Vil De, Frøken, see mig spart,
Saa sluk den, men sluk den snart!

Cancelliraaden.

Nu ta'er han Fart.

Emma.

Ha ha ha! Ha ha ha!

Cancelliraaden.

Det klæder rart!

Emma.

Ha ha ha! Ha ha ha!

Kammerraaden.

Lad min Bøn dog røre Dem
Og aabn blot Hjertets Dør paa Klem!
Er det end saa haardt som Flint,
Jeg smutter dog ind gesvindt.

Cancelliraaden.

Ret saa! bliv ved!

Emma.

Ha ha ha! Ha ha ha!

Cancelliraaden.

Sæt Dem dog ned!

Emma.

Ha ha ha! Ha ha ha!

Kammerraaden.

Ja hvis ei De hjælpe vil,
Jeg brænder op af Elskovs Ild —
Frøken! vil De see mig spart,
Saa sluk den, men sluk den snart!

Cancelliraaden.

Ja, det er ikke nogen let Sag at slukke saadan en Ildebrand, — der maatte jo et heelt Sprøitevæsen til!

Kammerraaden.

Undskyld, at jeg ikke svarer Dem, Hr. Cancelliraad! Det er Frøkenen, jeg har den Ære at tale med, og jeg døer af Utaalmodighed efter at høre hendes Svar.

Cancelliraaden.

Aa De døer ikke saa let. De er Skam saa gesvindt, at Døden ikke engang kan faae fat paa Dem.

Emma.

Mel. «*I Sverige ligger en skogig trakt.*»

Det duer ikke, det kan De troe!
Al Deres Tid De behøver,
Og landsforrædersk jeg handler jo,
Hvis Staten den jeg berøver.
En Mand som De maa jo være frank og fri,
Ja fri som Fuglen, der flyver os forbi
Og synger trilla trilla trilleri trilleri ri ri,
Men aldrig standser og tøver.

Hvis Amor banker paa Deres Dør,
Saa siig, at De er ei hjemme,
Og spørg blot, hvorfor han kom ei før,
Saa har De strax ham i Klemme!
Men gaaer han ikke, saa tru ham med, at De
Vil hver Dag tage ham med i Comitee,
Og syng saa: trilla, trilla, trillrillri o. s. v.
Saa lader nok han sig skræmme.

Kammerraaden.

Hvad De der siger, min Elskværdige! gjør mig inderlig ondt. De har ikke forstaaet, hvad der er mit Livs Stræben og Opgave. Jeg har ikke været saa

lykkelig at aabne Dem hele mit Hjerte og Alt, hvad der rører sig i det. Det er den yderste Tid, men det er endnu ikke for silde. (Han synger med Uret i Haanden.)

Mel. *La veritable Polcka parisienne.*

Hvor min Tid er kort!
Nu maa strax jeg bort, —
Emma gaaer om lidt, og jeg maa med!
O men hør min Røst,
Lad ei uden Trøst
Mig forlade Dem og dette Sted!
Lad mig skilles nu fra Dem med den Tro,
At De vil lade mig
Altid bade mig
I den Glands, der straaler saa fro,
Min Hjertens-Allerkjæreste! fra disse Sole to!
Glad jeg nu til Comitee forføier mig,
Naar blot godhedsfuldt De føier mig
Og først med et Ja fornøier mig —
Ikke sandt det gjør De jo!
Hvor min Tid er kort!
Nu maa strax jeg bort,
Emma gaaer om lidt, og jeg maa med,
O, men hør min Røst,
Lad ei uden Trøst
Mig forlade Dem og dette Sted!

Emma.

Nei, Hr. Kammerraad, De frier jo i Spring!
Jeg kan ei finde mig
I at binde mig
Til en Mand, der flakker omkring
Fra Hus og Hjem og har saa travlt med tusind andre Ting.
Mig det smigrer, at De finder vakker mig,
Men hvis De vil ha'e til Makker mig,
Jeg for Æren dog betakker mig.

Cancelliraaden.

Naa, hun kjør' med ham i Ring!

Paa eengang.

Emma.

Deres Tid er kort,
Nu maa strax De bort,
Emma gaaer om lidt, og De maa med:
Derfor hør min Røst,
De foruden Trøst
Maa forlade mig og dette Sted.

Kammerraaden.

Er det ikke haardt?
Nu maa strax jeg bort,
Emma gaaer om lidt, og jeg maa med.
Derfor hør min Røst,
Lad ei uden Trøst
Mig forlade Dem og dette Sted.

Man hører et Kanonskud i Afstand, og strax efter ringes der med en Klokke.

Emma.

Skynd Dem, Hr. Kammerraad! Det er Dampskibet, der gaaer! Hos den ene Emma er De kommen for silde, og, dersom De nu ikke skynder Dem, gaaer det Dem ligesaa hos den Anden.

Kammerraaden.

Hvad, det gaaer! (til Emma.) De skal ikke svare mig nu, min Elskværdige! De skal ....

Cancelliraaden.

Men Frøkenen har jo allerede svaret Dem. Synes De ikke?

Kammerraaden.

Undskyld, at jeg afbryder Dem, Hr. Cancelliraad! (til Emma.) De skal ikke svare mig nu. Jeg vil ikke, at Øieblikkets Stemning og Overraskelse skal aflokke Dem en Tilstaaelse i min Faveur, som De med koldt Overlæg kunde angre. Min Frøken! Jeg kysser Deres Hænder. Jeg flyver bort med Emma, og jeg iler tilbage til Emma som den misundelsesværdigste Dødelige.

Han iler hurtig bort.

Trettende Scene.

Emma. Cancelliraaden. Strax efter Bombardine.

Cancelliraaden.

Det er da et Fandens Menneske; man kan blive ganske fastende af at høre paa ham. (Til Emma.) Men for at komme tilbage til hvad vi nylig talte om ....

Bombardine kommer frem i Døren og kalder:

Emma! Aa mit søde Barn! Vil Du ikke hjælpe mig lidt med mit Hovedtøi til Ballet? Du kan altid saa deilig med dine Hænder.

Emma.

Med Fornøielse, lille Tante!

Bombardine kommer frem paa Scenen.

Ah, Cancelliraad Grønning! (til Emma.) Ja, det har ingen Hast, Barn! Du kan dog ikke faae fat paa det,

førend jeg kommer med. (Til Cancelliraaden.) Hvor De seer vel ud, Hr. Cancelliraad! Man skulde næsten troe, at De gik paa Frierfødder herude paa Anstalten.

Cancelliraaden.

Det kan saa Skam gjerne være! Jeg stod netop nu og talte med ....

Bombardine.

De kan troe, at det er af Vandet, at De befinder Dem saa vel. Vil De tænke Dem, Frederikke har fortalt mig, at hendes Fader har læst en Bog, der handler om ... jeg skal ikke sige, om det var eet tusind eller atten tusind otte hundrede og otte og firsindstyve Sygdomme, som alle cureres med Vandet!

Cancelliraaden.

Ja, det er Skam forfærdeligt, hvad der er Sygdom til i denne Verden! Men det var netop noget meget Vigtigt, som jeg i dette Øieblik ....

Bombardine.

Men hvad der var det Allermærkværdigste, det var dog den Mand, der døde Kl. 11 om Formiddagen! Har De hørt det, Hr. Cancelliraad?

Cancelliraaden.

Nei jeg har rigtig ikke! (Til Emma.) Bedste lille Frøken, hvis De bare ....

Bombardine.

Jo Kl. 11 om Formiddagen var Manden steendød; men saa blev han lagt i Vand til 3, og Kl. 3 blev han taget op af Vandet, og saa var han ligesaa rask som en af os og satte sig tilbords med sin Familie, og saa spiste han — vil De tænke Dem — Suppe *à la reine*, en halv Hummer, fire Coteletter og et helt Lammehoved med Blomkaal!

Cancelliraaden.

Ja det vil jeg Skam gjerne troe! Efter saadan en Tour — det kan min Tro nok give Appetit.

Emma.

Men det er sandt, De var jo til Middag igaar hos Etatsraadens nede i Taarbek?

Bombardine.

Var det noget Aparte?

Cancelliraaden med synlig Interesse.

En Prindsessebudding, der var magelos, aldeles magnifique!

Bombardine.

Hvad Sauce var der til?

Emma.

See Saa! (Hun lister sig sagte bort uden at blive bemærket.)

Cancelliraaden.

Sød Sauce! delicieux!

Bombardine.

Sød Sauce? Det er flaut.

Cancelliraaden.

Da kan jeg forsikkre Dem, at den smagte min Sandten ypperligt.

Bombardine.

Deres Ord i Ære, Hr. Cancelliraad! men det er umuligt. Der skal Vincrem-Sauce til, helst Rhinskvin, i Nødsfald gammel Vin. Det er noget, som jeg forstaaer.

Cancelliraaden.

Kan Skam gjerne være, at De har Ret! Det er nok muligt, at den biver mere piquant.

Bombardine.

Om den gjør! Hør, jeg har selv i Formiddags lavet en Prindsessebudding inde i Byen, og De veed, at jeg har faaet indrettet mig et lille Kjøkken derinde. Vilde De gaae ind med, gode Cancelliraad, bare i fem Minuter, saa skal Saucen være færdig, og saa skal De smage en Forskjel.

Cancelliraaden.

De er saa forførerisk! man kan ikke modstaae Dem.

Bombardine.

Skjelmsmester! — Men hvor blev dog Emma af?

Cancelliraaden.

Det er Skam ogsaa sandt!

Bombardine.

Aa, hun er vist allerede inde og har fat paa mit Hovedtøi, det søde Barn! Lad os saa gaae ind til Buddingen.

Cancelliraaden.

Ja nok! lad os det!

De gaae ind i Huset.

Fjortende Scene.

Agenten kommer ind rystende af Kulde.

Nu kommer jeg da ligefra Styrtebadet; men hvad har det hjulpet? Det skal have en nedslaaende Kraft, siger man — ja Gud slaaer det ned, og det saa jeg er som mørbanket i alle mine Lemmer, men mit Blod er lige oprørt for det. Og saa to Hjobsposter paa engang! Cancelliraaden opsiger mig de 8000 Rbd. paa Grund af den almindelige Pengemangel, og min Mægler inde i Byen skriver mig til med Villiam, at det bestandig gaaer flauere med Actierne, og at der er ingen Efterspørgsel om dem. De forbandede smaa Dampskibe! Det ene Hjobsbud faaer jeg efter det andet fra de to Ulykkesfugle! Der er da heller ikke noget ulykkeligere Menneske til end jeg. Jeg kan begynde paa hvad jeg vil, om det saa lykkes for alle Andre, saa mislykkes det for mig. Jeg er vis paa, at hvis jeg blev Lotteri-Collecteur, saa var det ude med Lotteriet, thi saa var der ikke et Menneske længer,

der vilde spille i det! Hvad vilde jeg ogsaa herude paa denne forbandede Vandanstalt, hvor jeg gaaer og ærgrer mig fra Morgen til Aften! men hvem er Skyld i alle mine Ulykker? hvem andre en den Nar, den Kammerraad med alle sine Raad, og saa den unge Springfyr denne Hr. Berner? Men lad ham bare komme mig for Øie! Jeg skulde bare have ham her! Blot et lille Øieblik! Jeg skulde saadan .... Hvad er det? hvad seer jeg! Det er ham! Naa, saa gid da ...

Femtende Scene.

Agenten. **Berner** kommer hurtig ind.

Berner.

Hvad Agenten! som jeg forgjæves har søgt efter paa hele Anstalten! Naa, det kunde jo aldrig træffe sig mere beleiligt!

Svensk Melodi.

1.

Min Hr. Agent, min Hr. Agent!
Et Øieblik! ei mere!
Og undskyld at en Ubekjendt,
Dem tør incommodere!

Agenten.

Jeg beder Dem høfligst, De bort Dem vil pakke.
Vi har Ingenting med hinanden at snakke.

Berner.

Jo meget, jo meget, høistærede Agent!

2.

Ifald De blot, min Hr. Agent!
Mig lidt nu laaner Øre,
Saa vil De selv, naar De har skjændt,
Mig aabne Deres Døre.

Agenten.

Nei, om De saa paa Deres Knæ mig vil tigge.
Saa skeer det dog aldrig! i Evighed ikke!

Berner.

Det skeer dog, det skeer dog, høistærede Agent!

Thi for det Første er det ikke andet end min Pligt og Skyldighed at hilse paa Hr. Agenten, da jeg flytter ind hos Dem idag ...

Agenten.

De tager feil. Jeg har ingen Værelser at leie ud.

Berner.

O, De tænker paa Deres Gaard inde i Byen, men jeg mener herude.

Agenten.

Herude?

Berner.

Javist, jeg har leiet mig ind deroppe paa første Sal, i den samme Cottage, hvor De boer i Stuen.

Agenten.

Hvad siger De? Har man hørt Mage! Saa, det manglede endnu. Nei, det er jo til at blive gal over!

Berner.

Det kan da ikke forundre Dem! De har jo selv boet herude en heel Maaned og er jo saa overordentlig tilfreds ...

Agenten.

Ja overordentlig! (Afsides.) Gid Fanden havde det Altsammen.

Berner.

Jeg har isinde at slaae mig til Ro herude lige til October. Her er jo ganske velsignet. Saadan en Luft, saadan en Udsigt, saadanne Skove, og saa ypperligt og bekvemt Alting er indrettet!

Agenten.

Ja vist!

Berner.

Jeg har selv været ved alle de berømteste Vandanstalter baade i Tydskland og Frankrig og kjender dem tilbunds, men jeg kan forsikkre Dem, at det er Altsammen ikke andet end Vand imod denne.

Agenten.

Ja Vand maa det da være, siden det er Vandanstalter.

Berner leer.

Ja, det er da ogsaa sandt! Men saadant Vand, som her er, det kan man rigtignok søge længe om. Og kan man tænke sig noget yndigere end dette romantiske Terrain midt imellem Skov og Sund, disse smagfulde Villaer,

der ere ligesaa bekvemt indrettede, som de ere architektonisk fuldendte, denne Concertsal, der paa engang henrykker Øiet og Øret, dette Curhus, der .... der .... jeg mangler virkelig Ord til at udtrykke min Beundring — det er mageløst!

Agenten.

Naa saa De synes om det, det glæder mig. (afsides) Mennesket lader jo til at være ganske fornuftigt.

Berner.

Om jeg synes om det! Jeg er aldeles begeistret for hele Etablissementet. Og hvad er det, man lægger det til Last? Det er en Modesag, siger man. At curere med Vand, det kalder man en Modesag! En Cur, der er mere end 2000 Aar gammel! Allerede Herodot fortæller, at Perserne bestandig drak Vand — indtil de lærte Vinen at kjende. Selv den ældste græske Lyriker Pindar siger i en af sine Oder: «*Ὕδωρ μέν ἄριστον.*»

Agenten fornøiet.

Nei, siger han det! (afsides) Det er jo et meget dannet Menneske. (høit) Hvad hedder det paa Dansk?

Berner.

Det er ligefrem oversat: Vandet er dog det Bedste.

Agenten.

Om Forladelse, Hr. Berner! De er da sagtens Actionair ligesom jeg?

Berner.

Endnu ikke, men jeg haaber at blive det. Jeg har endnu ikke kunnet overkomme et saa stort Antal Actier, som jeg gjerne ønskede mig.

Agenten hurtig.

Da har jeg rigtig hele 67 liggende, der staae mig selv i 94, og som jeg nok vilde ...

Berner.

Som De nok vilde afhænde? Jeg modtager dem alle til den samme Pris, de har kostet Dem selv.

Agenten.

Hvad siger De, Menneske? allesammen? til den samme Pris? (sagte) Men det er jo en Engel.

Berner.

De vil maaskee nødig skille Dem ved dem alle?

Agenten.

Aa jo! men De veed nok ikke, at de ere faldne noget i Prisen siden den Tid?

Berner.

Gjør ikke noget.

Agenten.

Men jeg troer rigtignok, at de ere faldne ganske betydeligt .... næsten til det Halve.

Berner.

De fornærmer mig. Jeg byder Dem endnu engang for Deres Actier det Samme, de har kostet Dem selv — Resten bliver min Sag. (afsides) Det er dog ikke andet end en Opreisning, jeg skylder ham for Kjøbet af Gaarden. (høit) Den Handel er altsaa afsluttet.

Agenten glad.

Er den? (afsides) Aa, Gud være lovet! (høit) Hør, skulle vi ikke drikke et rigtig godt Glas Vin sammen i Lidkjøb? (hviskende) Jeg har herude en Cliquot, som der ikke er Mage til. (gaaer hen til Huset og siger ind ad Døren:) Niels, skynd Dig og bring mig en af de Flasker, der ligge nederst i min Kuffert, og to Glas!

Berner.

Men Hr. Agent! jeg mente, at De havde reent opgivet at drikke Vin og slaaet Dem alene til Vandet.

Agenten.

Det havde jeg ogsaa, men det var dumt, og det skal være forbi. Vandet kan være godt nok og til sit Brug endogsaa ypperligt; men et godt Glas Vin, hvad? det er dog noget Andet! Jeg har selv rost Vandet, det veed Gud jeg har, og dette Græsk, som De sagde mig nylig af denne Pindar, eller hvad han hed, løber mig endnu om i Hovedet, men Sandheden maa frem.

Niels bringer Champagnen.

Husbond maa nøies med Vandglas, vi har ingen andre herude.

Agenten.

De er gode nok, Niels, skjænk Du bare i, min Søn! (Niels skjænker og gaaer.) Skaal, Hr Berner! Her skal De smage en Drue! *prima* Qualitet! directe fra Huset *veuve Cliquot!* Der er ikke Mage til den i Kjøbenhavn, det kan jeg forsikre Dem. De klinke, Agenten drikker med Velbehag.

Berner.

Men her staaer jeg og snakker og glemmer reent, at jeg har et Brev til Dem. Det er fra Hr. Welander, en af de Svenske, der boede hos Dem, da Skandinaverne var her. Han har faaet et godt Præstekald og frier nu til Deres Broderdatter. De unge Mennesker ere nok forresten enige, og der mangler ikke andet, end at De giver Deres Samtykke.

Agenten seer flygtig i Brevet og putter det i Lommen.

Ih med Fornøielse! De kjøber mine Actier, og jeg kan udbetale Cancelliraaden. Skaal Hr. Berner! Hvad saadant et Glas Vin smager, naar man i fem Uger har maattet tære dette Vandpøit! Hvad for en af Svenskerne var det ellers?

Berner.

Det var den Høie, der saae saa alvorlig ud og talte saa ypperligt.

Agenten.

Ja det husker jeg ikke, men det er ligemeget, for det lod til at være rigtig solide Mennesker alle disse hvide Huer. Et Glas endnu, Hr. Berner! Paa de Forlovedes Velgaaende!

Berner sagte.

Det er nok bedst, at jeg smeder, mens Jernet er varmt. (høit) Forresten, Hr. Agent, er der endnu en Person i Deres Familie, hos hvem jeg selv smigrer mig med, at jeg ikke er saa ilde anskreven.

Agenten.

Ja det veed jeg min Tro nok!

Berner.

De veed det, og De er ikke vred?

Agenten.

Ja før var jeg det jo rigtignok; men nu er det gaaet over.

Berner.

Og De samtykker i vor Forening?

Agenten.

I Deres Forening? Ih nei Gud gjør jeg ei! Er De forrykt, Menneske? Nei, det bliver der Intet af.

Berner.

Men gode Hr. Agent ....

Agenten.

Der bliver Intet af, siger jeg Dem. Hør, De er et godt Menneske, og De har kjøbt mine Actier, men De skal ikke forkjøbe Dem to Gange. (halv sagte) Hun er arrig som en Ulykke, siger jeg Dem, det er en reen Drage! — Men plager da ogsaa Fanden Dem skindbarlig? De, saadan en net ung Fyr, og hun, der er født under Bombardementet!

Berner.

Men De tager feil, det er jo Deres Datter jeg mener, det er Jfr. Frederikke.

Agenten.

Ja, det er en anden Sag! Jeg troede, Gud forlade mig, at det var Bombardine, thi hun roste Dem før saa forskrækkeligt, at jeg var bange for, hun havde forseet sig paa Dem. Naa saa det er Rikke! Nei, see mig til den Taske! Der er min Haand. Hvis De kan lide Pigebarnet, og hun Dem, saa er den Sag paa det Rene.

Berner.

Tusind Tak, kjære Svigerpapa!

Agenten lystig.

Skaal, Svigersøn! — Død og Pine! der er Pigebørnene! Drik ud i en Fart, og bort med Varerne!

De sætte Flasken tilside og putte Glassene til sig.

Sextende Scene.

De Forrige. Emma. Frederikke.

Agenten.

Men Emma, hvad er det, jeg hører?

Emma.

Skjænd ikke, lille Onkel! jeg seer, at Du veed Alt.

Agenten.

Skjænde! Nei Gud velsigne Dig, mit Barn! Jeg vil jo kun din Lykke. (til Frederikke) Men Dig din Strik, Dig skulde jeg ordentlig skjænde paa. Gaaer hun mig der og siger ikke et Muk, og saa er hun hemmelig forlovet med Hr. Berner! Naa saa tag ham da! Han vil kaste hende i Armene paa Berner.

Frederikke trækker sig tilbage.

Jeg forlovet med Hr. Berner? Det er nok en Feiltagelse.

Agenten.

Hvad for Noget! Vil Du kanskee nu ikke have ham? Saadant et Menneske, der taler Græsk som sit Modersmaal. (til Berner) Gaa De hen og snak lidt Græsk for Pigebarnet, saa kommer hun sig nok.

Berner gaaer hen til Frederikke.

Men kjæreste Frederikke! Har De ikke selv givet mig Grund til at troe ...

Frederikke.

Maa jeg bare være fri! Det kan ikke nytte Dem noget, Hr. Berner.

Berner.

Jeg begriber ikke, hvad der saaledes kan have omstemt Dem imod mig.

Frederikke.

Naa det begriber De ikke! De troer nok ikke at jeg har hørt, hvad De selv sagde i Eftermiddags, da De kom herud.

Berner.

Da jeg kom herud?

Frederikke.

Sagde De maaskee ikke, at saa priste De rigtignok Emma af de To!

Berner smilende.

Naa — jo, det sagde jeg rigtignok.

Emma.

Hvorledes?

Frederikke.

Og at hun havde en ganske anderledes Reisning end den Anden —

Berner.

Jo.

Agenten.

Hvad for Noget?

Frederikke.

Og at man da ikke kunde fortænke Folk i, at de helst holdt sig til Emma —

Berner.

Ganske rigtig.

Agenten.

Har De sagt det, Hr. Berner?

Berner.

Ja, hvert et Ord — (udbryder i Latter) men jeg talte om de smaa Dampskibe.

Agenten.

Det var Dampskibet Emma! Hun er jaloux paa Dampskibet, ha ha ha! Nei det er ypperligt.

Emma leer.

Dampskibet!

Frederikke.

Dampskibet? (til Emma) Men! saae jeg da ikke selv, at han leverede Dig et Brev?

Emma.

Jo, men det var fra Villiam.

Frederikke.

Dampskibet?

Emma leer.

Nei — Villiam Welander, med hvem jeg nu er forlovet.

Frederikke.

Saa han hedder ogsaa Villiam? Naa derfor var det, Du blev saa forlegen, da jeg i Eftermiddags spurgte Dig, om Du ikke længtes efter Villiam! Ja det er en anden Sag. Hun rækker Berner Haanden.

Berner trykker den til sine Læber.

Kjæreste Frederikke!

Syttende Scene.

De Forrige. Cancelliraaden og Bombardine med hinanden under Armen. Cancelliraaden tørrer sig om Munden med sit Lommetørklæde; Bombardine har et Kjøkkenforklæde paa, der er forbrændt i det ene Hjørne.

Agenten.

Men, hvad er dette her? Cancelliraaden! og Bombardine! Hvordan Pokker er det, at hun seer ud? Du har nok været for nær ved Ilden, skal man see.

Bombardine.

Det tossede Forklæde! Hun løser det af og kaster det fra sig.

Cancelliraaden.

De kan Skam gratulere os, Hr. Agent! De seer to Nyforlovede for Dem.

Agenten.

Hvad for noget! Flere Forlovede endnu!

Cancelliraaden.

Det kom Skam underligt nok. Deres Jfr. Søster vilde vise mig, hvorledes man tillaver en Sauce til en Budding, og saa fik Ilden fat i hendes Forklæde, saa sprang jeg til og fik den slukket, og saa var vi forlovede.

Agenten.

Over Buddingen? Jeg gratulerer!

De Øvrige.

Vi gratulere.

Agenten tager Cancelliraaden tilside.

Hr. Cancelliraad! Jeg har allerede gjort Udvei til de 8000 Rbd., som De har staaende i min Gaard.

Cancelliraaden.

Ih lad dem blive staaende! Det er Skam ikke værd at tale om det — nu er vi jo Svogere.

Agenten glad.

Javist, Svogere! de omfavne hinanden. Og jeg, som gik og bandede Vandanstalten! — — Naa Børn! hvad synes I nu om at ligge paa Klampenborg?

Alle omfavne ham.

Ypperligt! Fortræffeligt!

Agenten.

Ja det troer jeg nok! Nu er I Allesammen glade og fornøiede!

Bombardine.

Og hvoraf kommer det andet end af Vandet?

Alle.

Vandet! Ja, Vandet!

Agenten.

Ja Gu' kommer det af Vandet! — Naa der har vi Balgjesterne!

Frederikke.

Og vi er ikke balklædte endnu!

Attende Scene.

De Forrige. Balgjester (Herrer og Damer).

Chor.

Mel. „*Sätt maschinen i Gång, Hr. Captén.*"

Dandsen kalder os nu til sin Lyst!
Snart skal vi drømme den sødeste Drøm,
Snart vi os svinge
I hvirvlende Ringe
Afsted, afsted! i den brusende Strøm!
Hør! En Strauszer fra Strengen alt klinger!
Afsted!
See, hvor Lumbye gi'er Fødderne Vinger!
Afsted!
Alt, hvad der skjultes i Hjertets Vraa,
Skal ved Tonens Magt til Liv opstaae.
Naar da Glæden os samler hist,
Flyver Blikket med Længsel vist
Over det Sund, som hist sig breder,
Over til Eder — ja over til Eder
Flyver vor Tanke vist!

Dandsen kalder os nu til Lyst!
Snart skal vi drømme den sodeste Drøm,
Snart vi os svinge
I hvirvlende Ringe
Afsted! afsted! i den brusende Strøm!

Nittende Scene.

De Forrige. Kammerraad Vind aandeløs og forpustet.

Cancelliraaden.

Hvad, har De allerede været inde i Byen, Hr. Kammerraad?

Kammerraaden.

Nei jeg har ikke, Hr. Cancelliraad! Da jeg kom ned til Bellevue, var Emma gaaet, men det gjør ikke noget, desto før kommer jeg tilbage til den anden Emma, til Dem, min elskværdige Frøken.

Emma.

Hos hvem De ogsaa kommer for silde.

Kammerraaden.

For silde? De spøger, min Elskværdigste.

Agenten.

Nei hun gjør saamæn ikke. Den anden Emma er ogsaa seilet fra Dem. I dette Øieblik er min Broderdatter bleven forlovet med Pastor Welander i Sverrig.

Kammerraaden.

I Sverrig?

Cancelliraaden til Emma.

Det gjør mig Skam ondt for Dem, lille Frøken, at De skal over til Sverrig. Svenskerne selv er meget rare Folk! men man lever elendig i det Land. De veed ikke, min bedste Frøken, hvad en Sexa vil sige; men jeg veed det, og det glemmer jeg aldrig!

Slutningssang.

Mel. Ifald *par bonne fortune.* Kunzen.

1.

Berner.

Til Skam for Medicinen
Et Raad mod Elskovspinen
Var hidtil ei bekjendt:
Men her man seer, hvorledes
Med Vandcur den helbredes
Af Amor excellent.

Frederikke.

Klampenborg vil florere,
Naar først det Rygte gaaer,
At Amor vil curere
Med Vandcur her hvert Aar.

Chor.

Klampenborg vil florere o. s. v.

2.

Bombardine.

Gud Amor er ei kilden,
Thi selv ved Skorsteensilden

Han finder En bestemt.
Der tog han mig tilfange,
Just som jeg halvt var bange,
Han reent mig havde glemt.

Cancelliraaden.

Kjære, han Sympathien
I Kjøknet just blev vaer,
Thi De har Theorien,
Og jeg jo Praxis har.

Chor.

Javist han Sympathien
I Kjøknet just blev vaer,
Thi hun har Theorien,
Og han jo Praxis har.

3.

Kammerraaden.

Farvel troløse Kvinder!
Nu Intet meer mig binder
Og spilder mig min Tid.
Trods Helligdagsplakaten
Min hele Søndag Staten
Jeg nu vil offre ...

Han holder pludselig inde, idet man hører Lyden af et Omnibushorn i nogen Frastand; han seer paa Uret og styrter ud af Scenen.

Berner.

Atter det gaaer ham ilde,
Sligt gjør ei til, ei fra.
Han kommer vel for silde,
Men tidsnok dog endda.

Chor.

Atter det gaaer ham ilde o. s. v.

Agenten.

Jeg Vandet har berømmet
Jeg baded, drak og svømmed
Og roste det paa Kraft;
Men og mit Hjerte hænger,
Det negter jeg ei længer,
Ved Druens muntre Saft.
Kan jeg til fælles Gammen
Nu jevne Striden? Jo,
Jeg slaaer dem begge sammen
Og sælger ud en gros.

Chor.

Kan han til fælles Gammen o. s. v.

Emma.

Af Kunstens Vin De Kraften
Kan nyde mangen Aften
I dette Musers Hjem;
Dog stundom det vel hænder,
At, naar De hjemad vender,
Som Vand det smagte Dem.
Scenen jo tabte Kraften,
Hvis Vandcur her man drev —
Dog taal det for en Aften,
At Vandanstalt den blev.

Chor.

Scenen jo tabte Kraften o. s. v.

KUN TYVE AAR.

ROMANTISK SKUESPIL I EEN AKT.

Personerne.

Ingeborg, født Prindsesse af Danmark, gift med Philip August af Frankrig.
Grev Philip af Beauvais.
Blanche de Montfort, Dronningens Dame.
Jocelyn de Montmorency.
René de Trèves, Castellan paa Slottet Etampes.
Benoit, en Kammersvend.
Abbedissen af St. Maur.
Nonner, Riddere og **Svende.**

Handlingen foregaaer paa Slottet Etampes. Tiden: Mariæ Himmelfartsdag 1213.

Skuepladsen forestiller en stor Sal i gammelfransk Stil. I Baggrunden en Portal. Tilvenstre for den et Madonnabillede, over hvilket der brænder en Lampe, og som nogle Trin føre op til.

Første Scene.

Ved et Bord i Forgrunden tilvenstre sidder **Ingeborg** i en lyttende Stilling. **Blanche** knæler paa en Skammel og læser i en tyk Pergamentbog, der ligger opslaaet paa Bordet. Midt paa Bordet en Blomsterkurv.

Ingeborg.

Læs videre, mit Barn! Saa tidt jeg hører
Din rene Stemme læse Skriftens Ord,
Er jeg ei reent forladt paa denne Jord.
Det er, som om en Engel mildt mig fører
Didhen, hvor Trøsten, og hvor Frelsen boer.

Blanche.

Den fine Skrift sig for mit Blik tilslører.

Hun tørrer sine Øine og læser:

«Thi vide I da ikke, at de, som løbe paa Banen, «løbe vel Alle, men ikke Een faaer Klenodiet. Hine «løbe for at annamme en forkrænkelig Krone, men I «skal annamme en uforkrænkelig ...»

Hun bøier sig grædende ned over Bogen.

Ingeborg.

Nu tier Du igjen?

Blanche.

Min fromme Dronning,
Tilgiv, jeg kan ei læse meer for Graad.

Ingeborg.

Hvi vil Du mig berøve Trøstens Honning?

Blanche.

Jeg vil ei saare Jer med Smertens Braad.
Jeg veed ei selv, men Alt, hvad jeg idag
Har læst, mig synes passer just paa Eder.
Nei, Jordens Kroner var ei Eders Sag,
Men hisset man en himmelsk Jer bereder.

Hun reiser sig.

Hvem har en Skjæbne fristet vel som I?
Netop idag for tyve Aar tilbage
Som Kongedatter, tilbedt, ung og fri,
I Dyder som i Skjønhed uden Mage,
Betraadte første Gang I Frankrigs Kyst.
En mægtig Konge Eders Jaord fik;
I hvilte henrykt ved Jer Husbonds Bryst
Et Øieblik, men kun et Øieblik,
Thi samme Dag som Kronens Guld han lagde
Om Eders Pande, grumt han Jer forskjød,
En Time Kjærlighedens Fryd I smagte,
Og tyve Aar nu Eders Taarer flød.

Ingeborg.

O ti, mit Barn!

Blanche.

Og hvad var Eders Brøde?
Nei, der er ei Retfærdighed paa Jord!
Hvi blev jeg ei en Mand? Jeg skulde nøde
Den dorske Hob til Handling ved mit Ord.
I Tusindtal jeg skulde Folket samle
Omkring mig, Mænd og Kvinder, Børn og Gamle,
Jeg vilde tale til dem: Franske Mænd,
O skammer Eder! Seer I denne Kvinde?
Sorgløs og tillidsfuld hun kom herhen —
En Husbond, Krone troede hun at finde,
I hver af Jer hun drømte sig en Ven.
O hvilken Husbond! hvilken Kongekrone
Og hvilke Venner! Nei, I er ei Mænd!
Og I, I Kvinder, som saa gjerne lytte
Til hver en Hovmodstanke i Jert Bryst,
See denne Dronning. Hvem af Jer vil bytte
Sin Lod med hendes? Hvem af Jer har Lyst?
Hvem har en Datter hjemme i sin Hytte,
Som ei mod slig en Lod hun vil beskytte? —
Ja hvis jeg var en Mand!

Ingeborg.

Forsynd Dig ei!
For min Skyld skulde Krigens Fakkel tændes,
Og Mord og Brand betegne vildt den Vei,
Der førte mig fra Fængslet — nei, lad hændes

Alt, hvad der vil — min Sjæl er rolig nu,
Og intet Gjøglebilled skal mig friste.
Fra Jordens Lykke har jeg vendt min Hu,
Og rolig seer jeg, hvor dens Bobler briste,
Thi til et bedre Held mit Haab er sat.
Hvad var mit Liv vel med dets mørke Timer,
Hvad var det andet end en Modgangs Nat,
Der flygter bort for Morgenrødens Strimer.

Blanche.

O jeg beundrer Jer, men fatter ikke,
Hvor Eders Sjæl faaer denne Styrke fra.

Ingeborg.

Fra denne Bog. Den er min Trøster, ja,
Hvor tidt velsigner jeg med vaade Blikke
Ei Munkene i Cisoin, der gav
I Nødens Stund mig denne Støttestav!
Hvert Ord i den er midt i al min Trængsel
Mig som et Trin paa Tankens Jakobsstige,
Der fører did, hvor alle Sorger vige,
Og hvor jeg glemmer hver en jordisk Længsel.

Blanche.

Endog Jert Fædreland?

Ingeborg.

Endogsaa det.

Før vinked mig mit Danmark tidt, før kunde
Jeg græde blot ved Tanken om dets Lunde,
Dets dybe Søer og Taagens fine Net,
Der lægger sig saa duftigt over Vangen.
Det friske Hav med sine mørkblaae Sunde,
Hvis stolte Skuldre bære Nordens Ære,
De gyldne Marker, Nattergalesangen
Mig hjemad drog med tusind stærke Baand.
Nu er de borte, alle mine Kjære!
Min Fader Valdemar og Absalon,
Kong Knud, min Broder, Abbed Vilhelm, Alle
Fandt de den Ro, som og skal mig tilfalde,
Thi min Beslutning fattet er ... Du skal
Erfare den, men ikke strax ... ei nu.

Blanche.

I er da vred paa mig — tilgiv, ifald
Mit Ord var altfor skarpt.

Ingeborg.

Jeg veed, at Du
Er god og from, og at de vilde Ord,
Der flyver tidt saa skarpt omkring din Læbe,
Som Bremseflokken om en Rosenflor,
Gaae ei fra Hjertet.

Blanche.

Nei.

Ingeborg.

Du vil dem dræbe?

Blanche.

Hvis det mig lykkes blot!

Ingeborg.

Jeg troer, det vil.

Blanche.

Hos Jer jeg henter Mod og Kraft dertil.

Anden Scene.

De Forrige. Grev Philip af Beauvais og **Jocelyn de Montmorency** komme heftigt ind.

Jocelyn.

Ha, hvilket Røverpak. I er dog vel
Ei saaret?

Philip.

Nei, derfor jeg takker Jer,
Min unge Helt.

Jocelyn.

Ah, Eders Naade her
Og Frøken Blanche! Tilgiv, jeg bringer med
En fremmed Gjæst, med hvem jeg nys bestod
Et Eventyr, der kunde blevet lystigt.
Som just jeg gik i Skoven, tætved Slottet,
Fordybet i mit Sind og mine Tanker,

Alvorlig, drømmende ...

til Blanche:

Jeg seer det nok,
I trækker alt paa Smilebaand, min Frøken;
I mener sagtens, det er mig umuligt
At tænke, see alvorlig ud og drømme —
Dog hvis I vidste, hvem jeg tænkte paa ...

Ingeborg.

Til Sagen, Sire Jocelyn, til Sagen!

Jocelyn.

Med eet jeg hører Vaabenklirren, Skrig;
Jeg iler til; en Ridder seer jeg kæmpe
Med Ryggen mod et Træ mod hele fire
Fredløse Brabançons af dem, der sværme
I Bander her; jeg drog mit Sværd, jeg skreg
Min Dames Navn ...

til Blanche:

det nytter ei, min Frøken,
I faaer dog ei at vide, hvad hun hed ...
Jeg styrted frem ...

Philip.

Og frelste mig mit Liv.

Ingeborg.

Hvor smukt, hvor ridderligt!

Philip.

Ja, ædle Frue!

Tilvisse ridderligt! — Og hvilke Hug!
Nei, hvem har lært Jer disse Hug, der faldt
Saa tæt som Hagel, hurtige som Lynet!
Og hvor de løb de feige Uslinger,
Som om de løb tilmaals!

Jocelyn.

Undtagen han,
I hugged Benet af. Jeg vædder paa,
Han løber ikke langt. Men det er sandt,
Jeg veed jo ei engang Jert Navn endnu.
I hedder?

Philip.

Philip.

Jocelyn.

Philip, siger I?
Det er et hæsligt Navn I har, Hr. Ridder,
Og jeg fortryder halvt, jeg Jer har frelst.

Ingeborg.

O Jocelyn, hvor I bedrøver mig!

Philip.

Mit Navn er Philip, Greve af Beauvais.

Ingeborg.

Hr. Greve af Beauvais, I er os Alle
En sær velkommen Gjæst, og gjerne tilbød
Vi Jer et længer Ophold her, ifald ...

Jocelyn.

Ifald vi bare turde for min Fætter.
Ja han er ikke gjæstfri!

Philip.

Eders Fætter?

Jocelyn.

René de Trèves, Fangevogter her
Paa dette Slot.

Philip.

Og Slottet er?

Jocelyn.

Etampes.

Philip peger paa Ingeborg.

Men denne Dame?

Jocelyn.

Frankrigs bedste Perle,
Henslængt i denne Borg, fordi en Philip
Fik ei Forstand paa at vurdere den.

Philip afsides.

Hvad hører jeg! O Himmel, hvilket Møde!
Bort, bort herfra.

Jocelyn.

I staaer for Frankrigs Dronning,
Hvis Navn med sørgelig Berømthed drager

Paa Troubadourens Sange gjennem Verden,
Mens hun sit Liv hensukker her som Fange
Paa hendes Husbonds Bud. O hvilken Grumhed!
Man har engang fortalt mig om en Mand,
Der solgte hvad han eied, Gods og Guld,
For at erhverve sig en kostbar Perle,
Der blev hans hele Rigdom og hans Lykke.
Det kan jeg fatte, deri er Forstand;
Men denne Philip Perlen fik for Intet
Og vil for hver en Priis den være kvit!
Hvis det ei Vanvid er ...

Ingeborg.

I kjender ei
Til Skaansel.

Jocelyn.

Jeg? I gjør mig Uret, men
I er en Engel i Taalmodighed.
Alt kan I taale, Alt — kun intet Ord
Mod ham, der ei har Medynk havt med Eder.
Nu! det fordærver mig mit gode Lune,
Og for ei reent at tabe mit Humeur,
Saa reiser jeg imorgen, ædle Frue!
Jeg vil ei pine Jer.

Blanche.

Hvordan! I reiser!

Ingeborg.

O misforstaa mig ei. I har et aabent
Et kjærligt Sind. Jeg skatter Eders Venskab
Og trænger til det. Dom blot selv, om jeg
Har Raad til nu at miste nogen Ven.

Blanche.

I kunde reise!

Philip.

Hvorhen gaaer Jer Vei?

Jocelyn.

Da for et halvt Aar siden jeg forlod
Provence og min Moders Hof, hvor Livet
Blandt Hoffets Damer blev mig lidt for trangt,
Da trykked mig min Moder til sit Bryst:
«Gaa til Paris, min Søn!» hun sagde til mig,
«Philip August er Frankrigs bedste Ridder!
«Modtag af hans Haand Ridderslaget, Søn,
«Og Gud velsigne Dig!» saa græd hun længe,
Den kjære Mo'er, og alle Hoffets Damer
De græd som hun og plyndred deres Pynt:
En gav mig Sløifen af sit Haar, en Anden
Sin gyldne Armring, Handskerne en Tredie,
Den Fjerde Beltet om sit Jomfruliv,
Og Alle gjentog de: «Ja til Paris!
«Philip August er Frankrigs bedste Ridder.»

Jeg pakked Alting sammen, loved smukt
At tænke paa dem Alle og drog bort.
Paa Veien fik det Indfald jeg at gjæste
Min Fætter her ...

Philip.

Nu da?

Jocelyn.

Det har forandret
Min Plan. Jeg gaaer ei did, thi ærlig talt,
Den, der skal give Ridderslaget mig,
Maa selv staae for mig som en pletfri Ridder.

Philip.

Guds Død, det gaaer for vidt!

Jocelyn.

Hvad mener I?

Blanche.

I kjender Kongen vel?

Philip.

Min Frøken, ja,
Han har mig viist Fortrolighed og Venskab,
Og om han end har Feil og store Feil,
Saa troer jeg dog, han dømmes kan for strengt.

Ingeborg.

I kjender ham? saa tal ei om hans Feil.

Mit Hjerte har ham altid frikjendt, altid,
Hvem tør da vel bebreide ham det Mindste.

Philip.

Han selv, min Frue! Tiden har bragt Alvor
I Kongens Sind og lært ham vende Blikket
Lidt mere indad end i yngre Dage.
Den, som forstod at læse i hans Sjæl,
Han vilde knap misunde ham.

Ingeborg.

Hvorledes?
Er han ei lykkelig? Alt har han opnaaet,
Hvad han saa lang Tid kæmped for. De stolte
Baroner hylde ham; med Schvabens Hertug
Han Forbund sluttet har, og Kong Johan
Har maattet vige ham paa Englands Trone.
O nei, han aner ei, hvor tidt mit Hjerte
Har banket heftigt, stormende ved Rygtet
Om hver en Seir og hver Triumf han feired!
Endnu hver Dag jeg beder for hans Held.
Den Storheds Glands, der rigt omstraaler ham,
Mig synes kaster dog et Glimt af Lykke,
Om end et fattigt, i min Fangebo.
Hvad fattes ham? hvad mangler i hans Held?

Philip afsides.

Ah, stakkels Kvinde!

Blanche kysser heftigt hendes Haand.

Hvor I dog er ædel!
Hvis han Jer saae i dette Øieblik,
Hvor lille maatte han ei føle sig
I al sin Magt og Storhed imod Eder!

Philip.

I taler sandt. Naar man er ung og stolt,
Naar Sjælen drømmer om Bedrifter kun,
Og kjækt man stormer frem med store Planer,
Man træder tidt letsindig ned den Blomst,
Hvis Duft alene kunde kvæge os,
Naar al vor golde Storhed er et Intet.
Hvor gjerne gav vi ei vor hele Storhed
For denne lille Blomst, naar Aldren kommer,
Og Philip er ei længer ung.

Ingeborg.

For mig
Staaer han bestandig ung og smuk, som da
I Amiens for alle Hoffets Store
Han satte Frankrigs Krone paa min Isse.
Jeg seer ham endnu styrte for min Fod,
Forglemmende sig selv og Alt omkring sig,
Og gribe mine Hænder, som han henrykt
Bedækkede med sine Kys og Taarer.

Jocelyn.

For derpaa Jer at støde fra sit Bryst
I næste Øieblik, og hvad var Grunden?
Fordi den Stolte, vant kun til at seire,
Saae sig beseiret af en Kvindes Ynde
Og frygted for ved Eders Bryst at glemme
Sit Hovmod, sine herskesyge Planer.

Ingeborg.

Jeg tænker paa det Første, kun paa det,
Og dette Syn staaer endnu klart for mig,
Skjøndt det i Dag er tyve Aar tilbage.

Philip.

Paa denne Dag? Mariæ Himmelfart!

Sagte.

Ja det er rigtigt! — — Hellige Guds Moder!

Han fatter sig.

Tillad, min Frue, at et Øieblik
Jeg fjerner mig. Jeg trænger til lidt Ro.

Ingeborg til Montmorency.

Sørg I for Greven, Sire Jocelyn!

Jocelyn.

Det gjør jeg gjerne. Denne Vei, Hr. Greve!

De hilse ærbødigt og gaae ud tilvenstre herimod Baggrunden.

Tredie Scene.

Ingeborg. Blanche.

Ingeborg.

Forunderligt, hvor alle Minder vaagne!
Naar i et skummelt Fængsel blot et Blink,
Et enkelt Solblink streifer gjennem Gittret,
Saa drømmer Fangen strax om Lys og Luft,
Om Skov og Sø, om Fuglesang og Frihed.
Saa gaaer det mig. Blot Lyden af hans Navn
Fremtryller gyldne Billeder for mig
Af livsglad Ungdom, Kjærlighed og Lykke —
Lysfunker i min Skjæbnes mørke Nat.

Blanche.

Den lange, lange Nat, naar vil den endes?
Kun Mulm og Mørke jeg foran Jer seer.

Ingeborg.

En Prøvetid det er, og intet meer,
Et himmelsk Daggry mig imøde leer,
Saa klart, at fast af Straalerne jeg blændes.

Fjerde Scene.

De Forrige. René de Trèves.

de Trèves.

Jert Ansigt straaler jo, min ædle Frue!
Ei, ei! hvor I seer deilig ud idag!

Og pyntet som en Brud! Men det er sandt,
Det er jo Eders Bryllupsdag — og jeg,
Som reent har glemt at bringe min Lykønskning!
Nei hvilken Dragt! hvor kongelig, hvor fuldendt,
Kun Kronen mangler — o men det er Skade!

Blanche

idet hun under de følgende Repliker binder en Blomsterkrands.

Hvor fint I veed at bringe Frankrigs Dronning
Til at forglemme hvert et Savn, Hr. Ridder!

de Trèves.

Ja ikke sandt, og jeg gjør meer end det:
Jeg bringer Eders Naade egenhændig
Et Brev, der vistnok er Jer dyrebart.

Ingeborg.

Hvis jeg skal troe paa Eders Blik og Mine,
Meer end paa Eders Ord, Hr. Castellan,
Saa frygter jeg med Grund for dette Brev.

de Trèves.

Hvad frygte for et Brev, og tilmed fra
En Cardinal, en høiærværdig Ven.

Femte Scene.

De Forrige. **Jocelyn** kommer tilbage, men holder sig i Baggrunden.

Ingeborg livlig.

Fra Cardinalen af St. Paul?

de Trèves.

Ja vist!
Hans Brev er lidt lakonisk, men jeg haaber ...

Ingeborg.

Hvad hører jeg? I har det læst? I har
Havt Frækhed til at bryde dette Segl
Trods min Gemals Befaling? Veed I ei,
At han har selv forundt mig denne Trøst?
Frygt for hans Vrede!

de Trèves.

Hvis Hs. Naade vredes,
Saa stiller jeg ham vel tilfreds igjen.
Jeg vil ham svare, seer I, at i lang Tid
Jeg næred pinlig Frygt for disse Breve,
At Dag og Nat mig ængstede den Tanke,
At de var ei fra Cardinalen selv,
At man drev skændig Misbrug med hans Navn
Og andet Sligt. Af Iver for min Pligt,
For at faae Vished aabned jeg da eet,
Skjøndt Himlen veed, hvormeget det mig kosted.
Naar Sligt jeg skriver, vil Jer Hr. Gemal,
(Som I behaged nys at kalde ham)
Naturligviis mig rose for min Iver —
med en haanlig Latter:
Maaskee jeg faaer endog Belønning til
For min Forsigtighed og sjeldne Troskab.

Blanche.

Gid I maa faae den Løn, som I fortjener!

Ingeborg.

Giv mig mit Brev!

de Trèves.

I bliver utaalmodig.
Det er kun kort. Hr. Cardinalen har
Havt travlt, dengang han skrev Jer til, min Frue,

Han viser hende Brevet.

Det hele Brev er ikkun disse Ord:
«Min fromme Datter, Eders Villie skee!»
Kan I forstaae det, jeg forstaaer det ikke.

Ingeborg folder sine Hænder.

Hav Tak, min Gud, saa faaer det dog en Ende.
Ja jeg forstaaer de dyrebare Ord,
Men I forstaaer vist ei, hvor høist lyksalig
I har mig gjort med disse simple Ord.

Blanche.

Hvis I forstod det, angred det Jer vist.

de Trèves.

Saa anede jeg ret! Der skjuler altsaa
Forræderi sig bagved denne Maske;
Men jeg vil vide hvad det er. I skal
Mig staae til Ansvar for hvert Ord, hver Tøddel.
I skal det, hører I!

Ingeborg
seer paa ham og tier.

de Trèves.

I vil ei svare?
I lægger altsaa atter Planer op
Med Kirken, som sædvanlig, kan jeg tænke.
I vil maaskee igjen, at Paven skal
Med Interdikt belemre os for Jer Skyld.
Der skal igjen vel holdes Kirkemøder,
For at I atter kan udskriges som
En Helgen og en Martyr her paa Jorden.

Jocelyn afsides.

Nei, hvilken topmaalt Skurk, min Fætter!

de Trèves.

Eller
Maaskee I haaber paa, at Kirken atter
Skal gaae i Forbøn for Jer hos Jer Husbond,
At han igjen skal tage Jer til Naade?
I vil vel trygle ham og prøve paa
At røre ham med Eders ømme Taarer?
Det nytter ei. Han lider ikke Graad;
Han veed jo heller ei, hvor I er deilig,
Naar Taarers Regn formørker Eders Blik.
Saadan behager I mig bedst ...

Ingeborg.

Hold inde!

Saa ussel er min Magt, at jeg, en Dronning,
Er nødt at høre paa, hvad hver en Kvinde,
Endog den ringeste maa blues ved!
Min store Fader Valdemar! det blev
Vist ikke sunget for din Datters Vugge,
At fjernt fra Hjemmet, hjælpeløs, forladt,
Hun skulde frækt forhaanes af en Usling —
Ja ret en Usling! Hvis I var det ei,
Saa havde I dog Ærefrygt for Sorgen;
Thi Sorgen hellig er, og hvor den skriver
Med haarde Træk sin alvorsfulde Skrift,
Der træder Mængden dog med Sky tilside
Og haaner ikke Offret paa dets Gang.
— Den Kalk, min Husbond har iskjænket mig,
Den vil jeg tømme taus med stille Taal
Og stole paa, at mine Bønner kan
Udslette Pletten af hans Skyldbog hisset —
Men I skal ikke mine Taarer see —
Saa god en Mønt jeg spilder ei paa Eder.
For Jer jeg har ei Taarer, men Foragt!

Hun gaaer ud tilvenstre, mellemste Coulisse.

Sjette Scene.

René de Trèves. Blanche. Jocelyn i Baggrunden.

de Trèves
ned i Forgrunden, sagte:

Saa hun foragter mig! ... Det er fortjent.

Blot for at hævne mig paa ham, den Stolte,
Der fratog mig mit Lehn og mine Slotte,
Jeg vilde bøie, dybt ydmyge hende —
Nu bliver selv jeg Offret for min Plan.

Under denne Replik har Jocelyn sagte nærmet sig til ham.

Jocelyn.

God Dag, Hr. Fætter!

de Trèves.

I er her? Hvorledes?
Og nu jeg seer Jer først!

Jocelyn.

Undskyld, Hr. Fætter!
I var jo i Forretning og saa ivrigt,
At ei engang I mærkede min Ringhed.
Jeg har en Gjæst Jer bragt.

de Trèves.

En Fremmed her?

Blanche.

Ja, det er noget Uhørt, det er vist.

Jocelyn.

Hr. Greven af Beauvais,

med Eftertryk:

en Ridder fra
Kong Philips Hof. Han blev paa Jagten skilt

Fra sine Folk, forvilded sig og førtes
Til dette Slot, hvor han kom ret tilpas.
Thi dersom Nogen ved Kong Philips Hof
Blot skulde tvivle om, at I, Hr. Fætter,
Er skikket til den Post, I her beklæder,
Kan Greven jo med Riddered bekræfte,
At I den røgter nidkjært og med Fynd.

de Trèves.

Ti, Jocelyn! Du veed, jeg lider Dig;
Men tæm din Tunge! Altid er din Tale
For tung som Spøg og dog for let som Alvor.
Hvad angaaer Greven af Beauvais' Besøg,
Da er som Gjæst han særlig mig velkommen.

Jocelyn

tager Fætteren fortrolig under Armen.

I er da ikke vred paa mig, Hr. Fætter?
I veed jo bedst, jeg snakker løst og fast
Og mener ikke ondt med hvad jeg siger.
Hør, det er sandt, det havde nær jeg glemt,
De tusinde Pariser-Livres ...

de Trèves.

Som

I mig har laant? Er her da Stedet nu ...

Jocelyn.

Nei, nei! de andre mener jeg, som I

Mig bad iaftes om ... Jeg vilde blot
Jer sige, at de ligge aftalt alt.

de Trèves.

Tak! ... Tak! ... I gaaer vel med til Greven?

Jocelyn.

Nei.

de Trèves

bort. Jocelyn seer efter ham.

Jocelyn.

Lumsk som en Ræv, forslugen som en Hai!

Syvende Scene.

Jocelyn. Blanche.

Jocelyn.

Nei hvilken deilig Krands I fletter der!
Hvor frisk, hvor straalende! Lyksalig den,
Hvem Eders skjønne Haand skal flette Krandse!
Hvad Maal er høit nok for en saadan Pris?

Blanche.

Høit eller lavt, I fik dog Prisen ei.

Jocelyn.

Hvad mener I?

Blanche.

Hvis den med smukke Ord
Erobres kunde, seirede I vist.

Jocelyn.

I tvivler om ...

Blanche.

Jeg tvivler ikke længer.

Jocelyn.

Nei, Eders Alvor mig forskrækker fast,
Hvad fordrer I? Skal som i Eventyret
Jeg ride op ad Demantbjergets Sider?
Skal af en Løvegaard, min skjønne Dame,
Jeg hente Eders Handske. Hvorfor ei?
Hvad heller skal jeg lægge for Jer Fod,
Ti Hoveder af slagne Mohrerkonger?
Befal! forlang!

Blanche.

Der er da ei en Gnist
Af Alvor i Jert Sind, kun Spøg og Tant.
To Maaneder har I nu levet her,
Og hver Dag var I rolig Vidne til
En Bøddels Grumhed mod en stakkels Kvinde.
Endnu idag, for faa Minuter siden,
I saae derpaa, og I, hvad gjorde I?

Hun reiser sig.

I kasted vel Jer Handske i hans Ansigt,
Saa Ordet døde paa hans frække Mund?
I tugted vel hans Frækhed med Jert Sværd!
Nei, reis I kun saa roligt som I kom!

Vær glad og lystig og lad ingen Tanke
Om ensomt Fangeliv og Fængselsklager
Forskrække Jer ved Terning og Pokaler!
Kun følg mit Raad, nævn aldrig Eders Navn!
Lad Ingen troe, I er en Montmorency;
Og hvis man spørger Jer, saa siig blot ei:
Mit Navn er Frankrigs ædleste, men siig,
Jeg er den Rigeste af dets Baroner.
O hvis I var den Fattigste af Alle,
Men havde Mod og Hjerte — ja ved Gud
Jeg skulde elske Jer, som Træet elsker
Den Jord, det trives i, den Sol, der aabner
Dets grønne Knopper, og den Luft, det drikker.
Men nu!

Jocelyn.

I gjør mig Uret, Frøken Blanche,
Tro mig, min Sjæl har en alvorlig Streng,
Hvis Klang er saa vemodig og saa dyb,
Saa gaadefuld, saa streng, saa centnertung,
At I blev bange, hvis I hørte den.
Jeg skulde rødme, troer I, for mit Navn?
Nei, nei! min Frøken, der er Noget her,
Som banker I mit Blod og hvisker til mig,
At dette Navn, som skinnende jeg modtog,
Skal gaae I Arv fra mig med dobbelt Glands
Og takke mig for meer, end det mig gav!

Levvel saalænge, og husk paa, min Frøken,
I troede Søens Dyb I havde maalt
Og kjender Overfladen knap engang.

Bort, nederste Coulisse tilvenstre.

Ottende Scene.

Blanche.

Hvad har jeg hørt? hvad var det for et Sprog?
Hvert Ord saa skarpt som Odden af en Kniv,
Dog klang det som Musik i mine Øren.

Hun sætter sig ned og begynder at flette paany.

Min stakkels Krands jeg glemte reent derover.
... Han roste den, han fandt, at den var smuk ...
... O ja saamen, den er ei heller ilde ...
Han talte noget, troer jeg, om et Maal ...
... At hvert et Maal, var det end nok saa høit ...
... Aa det er ikke værd at tænke paa ...
Hvor den vil pryde paa Guds Moders Billed!
... Gud veed, hvorfor han gik saa hurtig bort!
«Levvel saalænge!» sagde han ... Hvorlænge?
Mit Hoved brænder! ... Jeg har hørt fortælle,
At naar en Jomfru paa Mariæ Dag
En Gave bringer til Guds Moders Billed,
Og skrifter hende høit sin Hjertesorg,
Saa tager hendes Sorg hun med til Himlen
Og aander Fred i hendes syge Bryst.
Ja hvem kan vide ....

Hun gaaer hen til Madonnabilledet i Baggrunden, gaaer opad Trappen hænger sin Krands paa Billedet og knæler. Strax efter springer hun forskrækket op.

Himmel, hvem er det?

Hun trækker hurtigt Teppet for, saa at hun skjules af det.

Niende Scene.

De Trèves kommer i heftig Bevægelse ind paa Scenen fra nederste Coulisse tilvenstre. **Blanche** skjult.

de Trèves.

Er det ei Hjernespind? Han, som jeg hader
Af Alle mest, er her, er i min Vold!
I mange Aar jeg saae ham ei, og Tiden
Har stærkt forandret ham fra dengang, da
Han straffed haardt mig for en Ungdomsdaarskab
Og gjorde mig til en foragtet Tigger,
Indtil han af særdeles Gunst og Naade
Mig Husly gav som Fangevogter her.
Ja det er ham. Nu veed jeg det; da jeg
Kom ind til ham, stod han i Buevindvet
Og stirred paa de Ord paa Rudens Glar:
«O Philip, Philip», som den kjælne Due
Her ridsed ind, da folded sig hans Hænder,
Og Læberne bevæged sig til Bøn;
Han angrer altsaa hvad han har forbrudt —
Ifald den gamle Elskov vaagned atter ...
Hvis hid han kom .... Jeg skulde miste hende,
Der tændte alle Lidenskabers Flamme

Paany i dette halvudslukte Bryst!
Nei aldrig! nei, det koste hvad det vil!
Han vinked ad mig, at jeg kunde gaae
Og bad mig sende sig en Kammersvend —
Han vilde sove ... Sove? hvorfor ikke.

Han gaaer hen til Indgangen paa høire Side og kalder.

Hei Benoit! ... Du skal faae sovet ud,
Og det saa haardt og fast, at ei engang
En kjælen Elskovsdrøm fra gamle Dage
Forstyrre skal din lange, lange Søvn.

Tiende Scene.

De Trèves. Benoit. Blanche skjult.

Benoit.

Var det paa mig I kaldte, strenge Ridder?

de Trèves.

Jeg har et Ærind til Dig, Benoit,
Et vigtigt Ærinde, forstaaer Du?

Benoit.

Nei,
Forstand var aldrig min Sag, veed I bedst.
Jeg lader helst de Andre tænke for mig,
Og lystrer blindt. See det er mageligst!
Naar jeg engang creperer, saa maa I,
Hr. Ridder, følge med, for det er Jer,

Som saa maa gjøre Regnskab for det Hele.
Jeg er kun Kniven i Jer Haand, men I
Er Villien, som styrer den.

de Trèves.

Ja vist.

Han kaster en Pung til ham.

Og Pungen, som betaler den.

Benoit.

Hvad, Guld!
Idag betaler I jo kongeligt!

de Trèves.

Ja kongeligt! der traf Du Ordet just!
Tag Kjerter med Dig og gaa ind i Salen!
Som støder til den lange Corridor.
Derinde træffer Du en Riddersmand,
En Fremmed,

Han seer sig om til alle Sider.

som Du bringe skal til Ro.

Benoit.

I mener vel?

Han peger paa en Kniv i Beltet.

de Trèves nikker til ham.

Du fører strax ham til
Det brune Kammer i det østre Taarn.

Benoit.

Hvad siger i? Nei, nei! kun ikke der!
Det er et hæsligt Sted. Der var det jo,
At Eders unge Hustru, Fru Clemence ...
Den fromme Frue! ...

de Trèves.

Ti! Hvad snakker Du!
Nævn aldrig hende! Gjør som jeg har sagt.
Du kjender jo den skjulte Lem i Gulvet —
Lad ham forsvinde der.

Benoit.

Og hvis i Morgen
Man spørger efter ham?

de Trèves.

Saa svarer Du,
At han tog bort herfra ved Solens Opgang,
Du selv gjør Vagt i Nat.

Man hører Klokkeringning udenfor Scenen.

Benoit.

Ha, hører I?
Nu ringer det til Ave første Gang.
Slig Udaad paa saa høi en Helligdag!
Jeg kan ei gjøre det. Tag Eders Guld!
Tag det fordømte Guld! Jeg gjør det ei.

de Trèves.

Du skal, Du maa! Forlang hvad selv Du vil.
See her min Kjæde, tag den, den er din,
Men spild ei Tiden med unyttig Snak!
Viid, denne Mand, som her vi tale om,
Har netop svart forsyndet sig mod Kirken!
At dræbe ham er ikke nogen Synd,
Men høist fortjenstfuldt.

Benoit veier Kjæden i Haanden.

Det er noget Andet,
Thi, som jeg siger, det maa I forstaae.
Hvad kjender jeg til Sligt? Man vil jo gjerne
Staae sig lidt godt med Himlen, naar man kan.
Og hvis I troer, som sagt, at man kan gjøre
Den til Behag med slig en Bagatel,
Saa var det jo en Skam at sige Nei.

de Trèves.

Du er beredt?

Benoit.

Ja vist.

de Trèves.

Men hurtigt, snart.

Benoit.

Før Klokken ringet har den tredie Gang,
Jeg tænker, at han sover trygt og rolig.

de Trèves.

Jeg stoler paa dit Ord.

Benoit.

Det kan I rolig.

de Trèves bort.

Ellevte Scene.

Benoit. Blanche skjult.

Benoit.

Hvor han blev bange, da jeg talte om
Hans unge Hustru; hun, som var saa god,
Og som han pinte først med Jalousi
Og saa blev kjed og led af som sædvanlig.
Jeg glemmer ei den Vinter, da jeg styrted
Med Hesten og laa syg i tretten Uger.
Da sendte hun mig hver Dag Medicin
Og spurgte hver Dag, om jeg var i Bedring.
Nu tænker han, hun ligger godt forvart
Dernede i det brune Kammer. Stakkel!
Gud veed, hvor hun i Verden flakker om.
Det var da ude med mig, hvis han vidste,
At jeg om Natten selv hjalp hende bort,
Istedenfor ... Man har dog Christendom! ...
Mon det er sandt, hvad han fortalte, at
Det var fortjenstfuldt? Ja lad ham om det,

Naar det blot ei var Helligdag. Jeg frygter,
Madonna tager det unaadigt op.

Han seer hen til Madonnabilledet i Baggrunden.

Han har da trukket Teppet for derhenne,
For at hun ei fortørnes skal. Jeg vil
Dog bede først et lille Ave, troer jeg,
Det giver Mod, og skade kan det ikke.

Han gaaer henimod Madonnabilledet; idet samme slaaer Blanche Gardinet tilside og løfter Armene truende iveiret.

Madonna selv! Forbarm Dig, Himmel! Frels mig!

Han kaster Pung og Kjæde fra sig og styrter forfærdet ud af Døren tilvenstre.

Tolvte Scene.

Blanche kommer forskrækket frem.

Nei, hvilket Hav af Slethed og af Ondskab!
Hvem er dog denne Fremmede, hvis Liv
Med Fare trues? Hvad har han forbrudt?
Og hvorfor skal han myrdes nu, just nu?
Hvad griber jeg dog til i denne Angst?
Hvem frelser ham af denne Mordergrube?
Ah Jocelyn! Men han vil spotte mig
Og plage mig igjen med Spøg og Tant.
O nei! Nei, nei! Den Jocelyn, som nys
Foran mig stod med Flammeord paa Tungen,
Den Jocelyn — min Tankes og mit Hjertes —
Ham vil jeg søge, ham og ei den anden.
Fra ham maa Frelsen komme! hen til ham!

Hun iler hen mod Udgangen tilvenstre og møder Castellanen, hvis Udseende er vildt og forstyrret. Blanche udstøder et Skrig og farer forskrækket tilbage.

Trettende Scene.

Blanche. De Trèves.

de Trèves.

Hvor vil I hen? Hvorfor blev I saa bange?
Hvem søger I? Hvad har I for?

Blanche.

Ifald
I kunde see det Syn, som jeg nu seer,
Jeg troer, I vilde gyse selv, Hr. Ridder.

de Trèves.

Hvad Syn? hvad mener I?

Blanche.

Jeg seer et Ansigt,
Som, formet smukt, fortæres meer og meer
Af vilde Lysters graadige Harpyer;
En Pande med en mørk og rædsom Indskrift,
Som ingen Bod og Anger sletter ud;
En Haand, der famler efter Kniv og Dolk,
Men ei engang har Kraft at støde til —
Ja dræb mig kun, hvis I har Mod dertil!
Hvad er et Mord for Jer?

de Trèves.

Er I forrykt?
Hvad er det for en Helvedmagt, der lægger

Jer disse Ord paa Læben til min Kval?
Hvad mener I dermed?

Klokkeringning udenfor Scenen.

Fordømte Lyd!

Blanche.

Nu ringer det til Ave anden Gang.
Naar Klokken ringer tredie Gang, saa kalder
Maaskee dens Tordenrøst Jer selv til Regnskab!
Et kort Spand Tid fra anden Gang til tredie.
Men mellem dem kan ligge Liv og Død,
Fordømmelse og Salighed, Hr. Ridder!

Hun gaaer hurtig ud, Mellemgrunden tilvenstre.

Fjortende Scene.

de Trèves.

Fordømmelse og Salighed — nei, nei!
For mig er ingen Salighed at vente ...
Ja hvis Clemence, hvis blot ikke hun ...
Men nu er Alt forbi. En Nat jeg drømte,
Hun traadte som en Engel til mit Leie
Og vilde med de store, hvide Vinger
Sig svinge bort med mig, men mægted ei,
Thi jeg var lænket til en Klippeblok,
Der trak mig nedad, nedad imod Dybet.
Da græd hun bitterlig og vred fortvivlet
De hvide Hænder, før hun fløi derfra.

Nei, bort med disse Drømmesyner, bort!
Med raske Drag jeg tømmer Livets Bæger;
Naar blot det krandses mig med friske Roser,
Og Vinen skummer lystigt over Randen,
Jeg spørger ei om Giften paa dets Bund. —
Ha Dronningen!

Femtende Scene.

Ingeborg kommer ind fra Mellemgrunden tilvenstre og bliver staaende ved Indgangen. **de Trèves.**

de Trèves.

Kom nærmere, min Frue!
I vender bort med Afsky Eders Blik,
Og I har Ret dertil — hvor kan I Andet?
Jeg er jo Eders Bøddel — siig det kun.
Men veed I og, hvad jeg har lidt, hvor haardt
Jeg kæmpe maa, at intet Ord og Blik
Forraade skal ...

Ingeborg nærmer sig alvorlig.

Forstyr mig ei, Hr. Ridder;
Jeg kommer for at bede. Gaa, forlad mig
Og lad mig være ene med min Gud.

de Trèves.

I viser bort mig. Nei, forstød mig ei!
Vær mild og lad mig være i Jer Nærhed!

Ingeborg.

Hvad vil det sige? Dette Sprog?

de Trèves.

Ja vist!
Det klinger sært paa mine Læber, men
Jeg kan ei længer bære denne Maske,
Som i saa lang Tid alt jeg væmmes ved!
Ja jeg har hyklet Had og Haan og Grumhed
Mod Eder — men hvorfor? For ei at vise,
Hvor høit jeg elsker Jer. For ei at være
Jer Slave, blev jeg Jer Tyran.

Ingeborg.

Jeg gyser,
Forbarm Dig, Himmel over denne Mand!

de Trèves.

I er min Himmel. I maa Jer forbarme,
Min Sjæl har kun een Salighed tilbage,
Og det er Jer!

Ingeborg.

Afsindige, I vover ...

de Trèves.

Jeg vover Alt. Forskudt og traadt i Støvet
Af denne Daare, som I kalder Husbond,
Der slængte Jer letsindig hen til mig

Og ligegyldig gav Jer i min Vold —
Hvad var Jert Liv? Et Foraar uden Blomst,
En Sommer uden Solskin eller Frugter.

Ingeborg.

Elendige! I taler om min Husbond
Og nævner Jer i samme Aandedræt —
Ham, som jeg elsker, Jer, som jeg foragter.

de Trèves.

I elsker ham endnu?

Ingeborg.

Jeg elsker ham
Saa høit endnu som nogensinde før.
Det Liv, jeg lever, er ei mit, men hans,
Thi kun i ham jeg lever, og jeg aander.
Mit Hjerte banker heftigt, utaalmodigt,
Fordi det ei kan flyve hen til ham.
Han er min første Tanke og min sidste,
Ja, jeg har ingen, ingen uden ham —
Saa kan I dømme, om jeg elsker ham.

de Trèves.

Hvad, raser I? det tør I sige mig,
Der tigger kun om Smuler af Jer Gunst!

Klokkeringning udenfor Scenen.

Det var den tredie, den sidste Gang.
Du spaaede falsk, min varslende Profet!

Den Lyd, Du troede skulde skrække mig,
Den klinger som Musik i mine Øren!
Min Dronning er I nu, min egen Dronning,
Forstaaer I mig?

Han griber hendes Haand.

Ingeborg.

Uhyre! slip mig! Hjælp!

Hun river sig løs og styrter hen for Madonnabilledets Fod.

Hjælp mig, Madonna! tag mig i din Favn!

Den store Portal i Baggrunden aabner sig i det samme. Abbedissen af St. Maur, fulgt af tilslørede Nonner med tændte Kjærter i Hænderne, træde ind og gruppere sig i Baggrunden til begge Sider. Der bliver lyst paa Scenen.

Sextende Scene.

De Forrige. **Abbedissen** af St. Maur. **Nonner.** Strax efter **Blanche.**

Ingeborg.

Jeg takker Dig, min Frelser og Beskjærmer!
Jeg takker Dig, min Frihedsstund sig nærmer.

de Trèves.

Har hele Helved sammensvoret sig?

Til Abbedissen:

Hvad vil I her? Hvem aabned Porten Jer?

Blanche træder ind og nærmer sig til Dronningen.

Abbedissen løfter Crucifixet.

Det Tegn, som aabner Paradisets Porte,
Det Tegn, der sprænger Helveds stærke Dør,
Troer I, at det kan ikke aabne denne?

Til Ingeborg:

Mig sender Cardinalen af St. Paul
Til Eder, Frankrigs Dronning, med sin Hilsen.
Jeg kommer for at hente Jer, min Søster,
Til Klostrets stille Fred, som I begjerer.

de Trèves.

Til Klostret, hende?

Blanche.

I vil gaae i Kloster?

Ingeborg.

Det er min Villie. Ja, mit Barn, alt længe
Stod min Beslutning fast, alt længe næred
Min Tanke denne Plan, som jeg fortaug
For Alle, selv for Dig.

de Trèves.

Og dette Brev
Fra Cardinalen, som jeg bragte selv?

Ingeborg.

Var Frihedsløsnet, som jeg vented paa.
Nyt Haab opfylder mig. Hvem veed, om ei
Min Lykkes Blomst, der visnede paa Tronen,
I Klostrets Celle blomstre kan paany!

Abbedissen.

Det vil den. Følg kun trøstig mig derhen.
Der vil den skyde Hjerteskud, min Søster.

de Trèves.

Bliv her! I kommer ei fra dette Sted.
I har forregnet Jer, Fru Abbedisse,
Og I, min Dronning, med! I slipper ei,
Jeg leer af Eders Cardinal, og al
Hans Præstehovmod vækker kun min Medynk.

Abbedissen.

I byder Kirken Trods?

de Trèves.

Jeg trodser den.

Ingeborg til Abbedissen.

For Himlens Skyld, forlad mig ei! I kjender
Ei denne Mand, og I begriber ei,
Hvad Fare der mig truer i hans Nærhed.

Abbedissen.

Jeg kjender ham — og han skal kjende mig.

Hun træder tæt hen til ham og slaaer Sløret fra sit Ansigt.

Ulykkelige, skjælv.

de Trèves farer forfærdet tilbage.

Clemence! Du!
Bort, bort! Hvad vil Du mig?

Abbedissen.

Du kjender mig?

de Trèves.

Ja vist — men gaa! ... Vend dine Øine bort!
Dit Blik forvirrer mig.

Abbedissen.

Usalig var
Den Time, da jeg saae Dig første Gang,
Usalig som den Stund, vi atter mødes.
Tænk paa din Frelse!

de Trèves.

Ti! det nytter ei.

Abbedissen.

Tro mig, hvor blot en Angerstaare falder,
Og var det end i Ørknens golde Sand,
Udspringe strax Barmhjertighedens Kilder.
For sidste Gang vend om!

Ingeborg til Abbedissen.

Jeg følger Eder.

de Trèves.

Nei, nei! og tusind Gange nei! I bliver!
Bort, blege Gjenfærd med dit Kogleri,
Du skal ei meer fravriste mig mit Bytte.

Han river heftigt Ingeborg bort fra Abbedissen.

Syttende Scene.

De Forrige. **Jocelyn** træder rask ind paa Scenen.

Blanche.

Ha Jocelyn!

Hun iler ham imøde; sagte:

Har I ham frelst?

Jocelyn sagte.

Vær rolig!

Høit.

Hvad gaaer der af Jer, Fætter? Raser I?
I spiller Samson mellem Fruentimmer.

de Trèves.

Bland Eder ei i mit.

Jocelyn.

Ja veed I hvad,
Det kan jeg ikke love Jer saa lige.

de Trèves.

Jeg lider ikke denne Spøg og er
Ei oplagt til at høre paa den nu.

Jocelyn.

Jeg vædder, I bli'er mindre oplagt siden.

de Trèves.

tirrer mig.

Jocelyn.

I vil dog ikke slaaes?
Jeg er ei noget Fruentimmer, Fætter.

de Trèves.

Hvad, Dreng! Du spotter mig?

Han gaaer hen og slaaer paa et Skjold i Baggrunden.

Jocelyn.

Hvad gjør I der?
I vil vel kalde Folk? Nei spar Jer det.

de Trèves.

Hvad siger Du?

Jocelyn.

De lystre Jer ei meer.

Han aabner Portalen i Baggrunden; en Mængde Bevæbnede vise sig udenfor.

Her seer I dem. I er min Fange nu,
En Mine blot, og tyve Hellebarder sænke
Sig paa mit første Vink i Eders Bryst,
Thi jeg er Herre nu, og Slottet mit.

de Trèves.

Fordømte Løgner!

Jocelyn.

Nei jeg taler sandt.
Den hele Sag er ganske simpelt denne:
Først vandt jeg Jer, og det var let, da I
Betragted mig som en letsindig Dreng,
Der tænkte kun paa Daarskab, Fjas og Tant.
Jeg lod Jer blive i Jer Tro, ja gav
Jer Penge til, saamange I forlangte.
Saa vandt jeg Eders Folk, hvad ei var svært,

Da I er grusom, gjerrig og forhadt,
Og jeg er ødsel, glad, vel seet af Alle.
Saaledes seer I jo, Hr. Fætter, klart,
At med lidt Klogskab, Lystighed og Penge
Jeg ene Mand har taget hele Slottet.

de Trèves.

Ha Slange, som jeg næred ved mit Bryst,
Du skal ei længe glædes ved din Seier.

Han river en Dolk ud af Beltet. Jocelyn vrister den fra ham og kaster den henad Gulvet. Grev Philip af Beauvais viser sig i den aabne Portal foran de Bevæbnede. Han gaaer frem i Salen, og to af Riddersvendene følge ham.

Hvad! ogsaa han! De Døde staae da op.

Han tumler forfærdet tilbage; Philip peger alvorlig mod Udgangen; de to Riddersvende føre ham bort.

Attende Scene.

De Forrige, undtagen de Trèves. **Grev Philip** af Beauvais.

Jycelyn til Ingeborg.

Tilgiv, min Frue, dette Mellemspil,
Der saarer Eders Blik, og hør mig naadig.
Og I, Hr. Greve, træd kun hid og hør,
Thi skjøndt I er Kong Philips Ven og Hirdmand,
Saa er I dog en kjæk, mandhaftig Ridder,
Som frit og aabent jeg betroer mig til.

Philip.

Jeg skjønner paa Jer Tillid.

Jocelyn.

Nu saa viid:
Jeg er ei dette Barn, man holdt mig for,
Mit Sind er fast, min Tanke kjæk og dristig,
Maaskee lidt eventyrlig — lad saa være!
Dengang jeg kom til dette Slot og saae,
Hvordan I her behandledes, min Frue!
Da fatted jeg den Plan i samme Nu
At frelse Jer, hvad end det skulde koste.
Det var en Skjændsel, syntes mig, for Frankrig,
At paa dets Grund en Kvinde skulde sukke,
Uskyldig, brødefri, og ingen Haand
Opløfte sig til den Betrængtes Hjælp.
At øve slig en Ridderpligt mig syntes
Var just en Daad, en Montmorency værdig.

Med et Sideblik paa Blanche.

Et lønligt Haab begeistred mig end meer,
Og under Sorgløshedens muntre Maske
Har Alt jeg forberedt til Eders Flugt.
Nu er I fri, min Dronning! De, som skulde
Bevogte Jer, vil vove Liv og Blod
For at forsvare Jer. Endnu i Aften
Jer fører Jer til Greven af Guienne,
Han venter Eder med et seilklart Skib,
Som bringer Jer til Danmark, til Jer Slægt,
Hvor I skal glemme dette Land, som stjal

Jer friske Ungdom, og den Mand, som gav
For trofast Kjærlighed Jer Had og Fængsel. —
I græder jo, min Frue!

Til Blanche.

Hvad! I med!

Han løfter Armene mod Himlen.

Hav Tak, o Gud! for dette Øieblik!

Blanche.

O Jocelyn, I havde Ret tilvisse!
Jeg troede, Søens Dyb jeg havde maalt
Og kjendte Overfladen knap engang.
Nu har jeg Perlen seet paa Søens Bund,
Og frit jeg tilstaaer nu: Jeg elsker Jer,
Og Døden kun skal skille mig fra Eder.

Jocelyn.

Min Blanche, for stor er denne Salighed.

Ingeborg.

Gud signe Jer, I kjære Børn, og gid
Det Paradis, som nu oplader sig
Saa skjønt og rigt i Eders unge Hjerter,
Maa aldrig, aldrig blive lukt for Jer.

Jocelyn.

For Eder aabner sig et nyt i Hjemmet.

Ingeborg.

Nei, nei! Der er jeg fremmed nu som her.

Til mit gaaer Veien gjennem Klostrets Fred,
Der vil jeg bede for min Husbonds Lykke
Og haabe paa et saligt Gjensyn hisset.

Philip.

I følger ikke?

Ingeborg.

Nei, i Frankrigs Jord
Taknemmeligt mit Legem hvile skal,
Thi af dets Jordbund blomstred dog min Lykke,
Var den end kort og flygtig som en Drøm.
Jeg gaaer i Kloster.

Philip.

Nei det skal I ei.
Her ligger Frankrigs Philip for din Fod,
Han som saa haardt forsynded sig imod Dig.
Her knæler han med Hjertet knust af Sorg
Og spørger Dig med hede Angerstaarer:
Kan Du tilgive, hvad jeg haardt forbrød.

Ingeborg.

I Philip?

Blanche.

Store Gud!

Jocelyn.

Hvad har jeg hørt!

Philip.

Ja jeg er Philip, denne Philip, som
Forskjød sin Hustru grumt, hvis stolte Hjerte
Var lukt for hendes Klager, hendes Bønner,
Og i hvis Sjæl der fandtes Rum for tusind
Hovmodige og herskesyge Planer,
Men ei for Tanken om hans Hustrus Kval.

Ingeborg.

O ti! den Philip har jeg aldrig kjendt,
Og seer jeg ret, saa er han ikke mere.
Men Den, mit Hjerte hænger ved, hvem jeg
Bebreider Intet, men tilgiver Alt,
Har ei sin Plads ved mine Fødder, nei!
Her ved mit Hjerte! Kom i mine Arme,
Du længe Savnede, Du tidt Begrædte!

Philip.

Min elskte Hustru!

Ingeborg.

See mig ind i Øiet!
See saa! Nu har jeg dine Træk igjen.
Jo meer jeg seer i dem, des meer forsvinder
Den Kløft af Tid, som fjerned dem fra mig.

Philip.

Hvor englemildt Du seer paa mig! Der er

Ei Spor af Bitterhed og krænket Stolthed
I disse kjærlige, trofaste Blik.

Ingeborg.

Hvor kunde jeg vel tænke nu paa Sligt!
Mit Øie drikker jo et Hav af Glæde,
Som skal mig styrke, naar igjen vi skilles.

Philip.

Hvad skilles, siger Du? Vi vil ei skilles.
Den Lykke, som mit Liv forgjeves søgte
Paa Ærens Mark, i Slagets vilde Tummel,
Den finder jeg hos Dig, min elskte Hustru.
Et ungt og fagert Træ stod ved min Side
Og vifted mildt med sine grønne Grene,
Men foran mig sig boltred gyldne Luftsyn
Og Billeder af Storhed og af Vælde;
Jeg stormed efter dem og ændsed ei
Det skjønne Træ, der vinked mig tilbage ...
Hvor føres underligt dog vore Veie!
Nu vender hjemad jeg i Livets Aften,
Træt af den tomme Billedjagt, — og see,
Nu vinker Træet mig saa mildt som før;
Det rækker mig sin saftiggyldne Frugt
Og byder mig til Hvile i sin Skygge.
Nei, nei! vi skilles aldrig meer.

Ingeborg.

Hvordan?
Vi skilles ei? Jeg skal bestandig see
Dit kjære Ansigt, lytte til din Stemme,
Indaande samme Luft som Du — o Blanche,
Har Du det hørt? han elsker mig endnu!
Vi skilles ei — o Glæden dræber mig!

Philip til Jocelyn.

Og I, min unge Helt! To Gange har
I frelst mit Liv paa samme Dag. Knæl ned
Og modtag Ridderslaget af min Haand —
smilende
Hvis I forresten finder Haanden værdig.

Jocelyn knæler.

O Sire, Sire!

Philip
berører hans Skulder tre Gange let med det dragne Sværd.

Staa da op som Ridder,
Fra nu af skal I bære Frankrigs Oriflamme.

Jocelyn.

Tak, Sire, Tak! Og jeg skal bære den,
Det sværger helligt jeg, til Frankrigs Ære,
Saa sandt jeg er en ægte Montmorency!

Philip til Ingeborg.

Det er mit Haab, at hver en Frankrigs Ridder

Med mig vil kappes om at sone ud,
Hvad Du har lidt i tyve lange Aar.

Ingeborg.

Min Philip nævn ei disse tyve Aar.
Hvad er da tyve Aar? Ja disse Træk
Maaskee de ældet har, men Hjertet, Philip,
Det slaaer endnu saa ungt og varmt, som da
Den første Gang det banked ved dit Bryst.
En Søvn, en Drøm er Tiden derimellem,
Og dine Øines Blik i denne Stund
Er jo den Morgensol, der vækker mig!
O tro Du mig, et Øieblik som dette
Opveier sagtens slige tyve Aar.

Hun kaster sig i hans Arme. Abbedissen opløfter velsignende sine Hænder.

Teppet falder.

NORNERNE.

DRAMATISK DIGT.

Componeret af **J. P. E. Hartmann.**

Opført første Gang den 21de Febr. 1868.

Bjergegn i Silevaag. Solnedgang.

Eigil idet han træder ind.

Hvi tier Du?
Du gaaer saa mørk og taus, som hvilte der
En Klippe paa dit Bryst.

Ausa.

Det gjør der og.

Eigil smilende.

Og kan jeg ikke vælte Klippen bort?

Ausa.

Det kan Du ei; det vil Du ikke heller.

Eigil.

Som Gestur Blinde taler Du i Gaader.

Ausa.

Men Du kan raade Gaader, har Du sagt;
Din Moder, Gudrun paa Halogaland,

Var jo en Vølve, vidt og bredt bekjendt.
Af hende har Du Skjaldskab lært og Galder.

Eigil.

Hvad mig min Moder lærte, har jeg glemt.

Ausa bitter.

Jeg frygter for, Du glemte meer end det.

Eigil.

Tal ikke saa! Du gjør mig sært bedrøvet.
See hist, min Ausa, bag den høie Brink,
Der vugger sig mit Langskib let paa Bølgen,
Og Aftensolen kysser til Farvel
De blanke Skjolde langsmed Skibets Bord.
Det venter mig. Hvi vil Du da, min Hustru,
Mig gjøre Afskedstimen dobbelt tung?
Da sidst jeg drog paa Vikingtog mod Syd,
Da fulgte Du mig just til dette Sted;
Men dengang var Du kjæk og glad — nu røver
Du mig mit Mod.

Ausa.

Der feiler Du, min Husbond, thi det var
En anden Eigil, som jeg dengang fulgte.

Eigil.

En anden Eigil?

Ausa.

Ja den Ungersvend,
Der knælte ned med mig for Freias Billed
Og tændte Faklen med mig ved Gudindens,
Var ingen sygelig, tungsindig Drømmer.

Eigil.

Du dømmer haardt.

Ausa.

Men ei for haardt tilvisse.
Det er ei mig, der dræber nu dit Mod —
Nei, det var dræbt, før Du kom her tilbage.
Dog ei jeg veed, om det er Sydens Skjønhed,
Dets Luft og Toner, dets violblaae Bjerge,
Der nu har gjort Dig modløs og blødagtig,
Hvad eller ...

Eigil.

Nu, saa tal dog ud!

Ausa.

Hvad eller
Det er en Kvinde, der har Dig bedaaret
Og bragt Dig til at glemme dine Eder —
Men Lofn har hørt dem, og hun straffer Meened.

Eigil.

Du veed ei, hvad Du taler.

Ausa.

Eet jeg veed,
At Du er falsk, forræderisk som Faa.
Hvis er det Billed, som Du stirrer paa,
Naar Ingen seer det? Hvem er det, Du sender,
Meensvorne! dine Suk og dine Tanker?
Hvem er den unge Moder med sit Barn?
Giv mig det flux! Jeg træder det i Støvet
Med hver en Tanke, jeg har spildt paa Dig.

Eigil.

Forsynd Dig ei!

Ausa.

Mod hvem? mod hende, som
Ved Helvedkunster stjal din Kjærlighed?

Eigil.

Hun lærte mig, hvad Kjærligheden er.

Ausa.

Forvorpne, ti! Du dynger Synd paa Synd!
Hun lærte Dig det? hun? ... Nei skjælv for Freia.
Hun vil Dig straffe for din Troløshed,
Og jeg ....

Hun skjuler sit Ansigt i sine Hænder.

ja, jeg vil sørge mig tildøde!

Eigil

tager hendes Hænder mellem sine.

Det vil Du ei, hvis Du med Ro vil høre,

Hvad der mig hændte paa mit sidste Tog,
Og hvad af Ømhed hidtil jeg fortaug.
Mit Skib var landet fjernt ved Sikilei,
Ved Foden af det kæmpehøie Bjerg,
Der som et Sølvskjold kaster Solens Glands
Tilbage fra de sneebedækte Tinder.
Mens Skibet laa og ventede paa Medbør,
Gik jeg en Dag alene opad Bjerget
Hen til en prægtig Stad,
Hvis hvide Marmortempler skinned smukt
I Middagssolen langs ad Fjeldets Side.
Jeg vaded gjennem Myrther! rundt omkring
Hang gyldne Frugter, som ei kjendes her,
Og vendte jeg mig om og saae tilbage,
Laa Havet kornblomstfarvet for mit Blik
Og førte Tanken til mit Hjem og Dig.

Ausa.

Til hende, mener Du.

Eigil.

Til Dig, min Ausa!
En frisk Kastanieskov mig loved Skygge,
Men neppe havde Foden den betraadt,
Før lumpne Stimænd, — vel en Snees i Tallet —
Sig styrted ind paa mig med vilde Skrig.
Let væbnet med en Daggert og en Biil

Jeg søgte hen med Ryggen mod et Træ
At sælge dem mit Liv saa dyrt som muligt.
Jeg stak med Daggerten, jeg hug med Bilen
Og meied ned for Fode hvad sig nærmed.
Det gik en Stund! — det var en lystig Leg,
Dog saae jeg godt, den vilde ende daarligt,
Thi Blodet strømmed ud af mine Saar,
Og Kræfterne begyndte alt at svigte.
Da greb om Bilen jeg med baade Hænder,
Istemte Bjarkemaalet for at døe
Med Sang paa Læben, som en Helt det sømmer,
Og hugged løs igjen ... men i det samme
Var Hjælpen der!

Ausa.

Hun frelste Dig!

Eigil.

Du feiler.
Nei, det var en af Romerkirkens Fyrster,
En gammel Mand med sneehvidt Haar og Skjæg,
Der red igjennem Skoven med sit Følge.
Med vrede Blik han stilled sig foran mig
Og strakte truende det gyldne Kors,
Der hang omkring hans Hals, imod de Frække,
Idet han raabte høit:
«I feige Mordere! paa Knæ for Korset!
Paa Knæ for Eders Frelser og Forsoner!

Paa Knæ og tigger om Barmhjertighed,
Før Naadens Dør sig lukker for bestandig.»
Og see! de lystred ham; de græd og bad
Og kasted sig i Støvet for den Gamle.
Hvad meer der fulgte, veed jeg ei. En Sky
Sig lagde for mit Øie; da jeg vaagned,
Var mine Saar forbundne; ved mit Leie
Sad end den gamle Mand og saae paa mig,
Men denne Gang hans Blik var mildt og kjærligt,
Og mildt og fromt flød Talen fra hans Mund.
Han talte med mig om det store Under,
Der nys var skeet med mig, og bad til Gud,
Sin Gud, at virke eet endnu, et større!
Med Skræk og Afsky vendte jeg mig bort,
Men han blev ved — jeg maatte høre paa ham —
Og snart ...

Ausa.

Jeg skjælver. Snart? hvi tier Du?

Eigil.

Snart var det mig, der bad ham om at tale.
Som Bien suger Blomsterstøv af Planten,
Begjerlig drak mit Øre al den Sødme,
Der gjemtes i hans Ord, og da jeg reiste
Mig karsk fra Leiet, var og Sjælen karsk.
Den milde Lære smeltede mit Sind,
Min Tro slog Rødder, og min Sjæl fik Vinger,

Og da omsider gjenfødt jeg drog bort,
Da kyssed han med Graad mig til Farvel
Og gav mig dette Billed, som Du nævnte,
Guds Moders Billed, der mig minder om,
At kun hvor der er Tro, er Liv og Frelse.

Ausa forfærdet.

Ugudelige! frygter Du ei for,
At Luften, som Du aander, bli'er til Gift,
At Thor fra Skyen sender Dig sit Lyn,
At Jorden aabner sig, og Nastrond sluger
Den, som foragter sine Fædres Guder?

Eigil.

Jeg frygter ei. Min Skjæbne har jeg lagt
I Haanden paa en anden større Magt.

Ausa.

Du Gudsbespotter, har Du da forglemt,
At dette Sted er helligt,
At denne Lund er viet vrede Nonner!
I Fjeldet her — det veed Du jo fra Barn —
De spænde deres Væv fra Øst til Vest,
Fra Livets Morgen- til dets Aftenrøde,
Den store Væv, der gjemmer vore Skjæbner —
Frygt deres Dom, Du, som for Intet frygter.

Eigil.

Den kan ei fælde mig.

Han lytter.

Ha, hvad er det?

Usynligt Chor.

Vee! vi maae vige —
Valhal, det lyse,
Gudernes Glæde,
Synker i Grus!

Ausa

der har lyttet med Rædsel.

Forfærdelige Budskab! hvorfra kom
De Toner, der tør varsle Valhals Død?
Det synke skal i Grus, og som en Stjerne
Det slukkes skal? ... Nei, Paafund er det Hele!

Hun vender sig fortvivlet om til Bjerget.

I Mægtige, der boe paa dette Sted,
I, som kan tyde Fremtids dunkle Runer,
Hvis I kan høre mig, o svar mig da:
Skal Loke seire nu? kan Thor ei længer
Forsvare Gudheim med sin tunge Hammer,
Og er Alfaudurs Herskertid forbi?

Usynligt Chor.

Forbi! forbi!

Ausa.

Forhadte Gjenlyd af min egen Frygt,

Jeg troer Dig ei, thi hvis Du varsled sandt,
Var Livet mig en Kval fra denne Stund!

Eigil.

Nei, saa begyndte Du at leve først.
Men stille! tys!

Under de sidste Repliker er det blevet mørkt. Man hører nogle Akkorder, der bestandig blive stærkere. Fjeldet aabner sig, og man seer i en Klippehal Nornerne ved deres Væv i en magisk Belysning.

Urda.

Aser og Jetter
Kæmpe om Magten,
Striden, den sidste,
Synger jeg her.
Thor har paa Havet
Mistet sin Hammer,
Aserne føle,
Faren er nær.
Skirner, den snare,
Efter den sendes,
Ilsomt han røgter
Asernes Bud;
Thrymur dem trodser,
Lover dem Hamren,
Naar man ham giver
Freia til Brud.

Usynligt Chor.

Thrymur dem trodser,
Lover dem Hamren,
Naar man ham giver
Freia til Brud.

Varand.

Loke til Falskhed
Aserne lokker,
Sletheden seirer,
Ærlighed døer.
Klædt som skjøn Freia
Ager til Thrymheim
Thor nu i Brudens
Flagrende Slør.
Jetten forelsket
Hilser paa Bruden;
Hammeren giver
Glad han igjen. —
Thor om den griber,
Jetterne skjælve:
Ynkeligt dræbte
Synke de hen!

Usynligt Chor.

Thor om den griber,
Jetterne skjælve:

Ynkeligt dræbte
Synke de hen!

Skulda.

Heimdal i Hornet
Støder fortvivlet;
Aserne flokkes
Trindtom til Strid.
Først fældes Odin,
Aukthor ham følger;
Geirsodden riste
Sværdenes Bid.
Saa bli'er der stille,
Ygdrasil brænder,
Stjernerne slukkes,
Diserne døe.
Snart dog et kjærligt,
Fadermildt Øie
Atter bestraaler
Slette og Sø.

Usynligt Chor.

Snart dog et kjærligt,
Fadermildt Øie
Atter bestraaler
Slette og Sø.

Musik. Fjeldet lukkes. Maanen kommer frem.

Ausa.

Forfærdeligt! Og det er ingen Drøm!
Jeg seer dem end, de skrækkelige Tre,
Og deres Stemmer gjør mit Blod til Is.
Nei, der er ingen Frelse!

Eigil.

Jo, min Ausa,
Ved Fødderne af ham, der har os lært,
At Gud er Kjærlighed,
Og Kjærlighed det eneste Fornødne.
See, Skibet vinker os paa Havet ud,
Og Vinden vifter let i dine Lokker.
Kom, følg med mig hen til det fjerne Land,
Hvor Frelseren har levet, lært og lidt.
Der skal din Sjæl, som nu er syg og mat,
Forfriskes i hans Læres stærke Bad,
Og for dit Blik skal blive lyst og klart
Alt, hvad der nu i Nat og Mulm sig dølger!

Ausa.

Jeg følger Dig, min Husbond! Kom, jeg følger!

A-ING-FO-HI

ELLER

DET UBEKJENDTE.

VERSIFICERET LYSTSPIL I EEN AKT.

Personerne.

Roberto Lanzi, Advokat.
Carlo Vitelli, hans Ven, Læge.
En tilsløret Dame.
Piccione, **Negri**, } Politisergeanter.
Gjæster paa et Maskebal. **Tjenere.**

Handlingen foregaaer i Genua i Signor Robertos Hus.

Motivet efter en italiensk Novelle.

Et elegant Cabinet med en bred Mellemdør, der vender ud til et oplyst Forværelse. Det er ud paa Natten, og Lysene ere nedbrændte. Roberto staaer i den aabne Mellemdør og tager Afsked med de maskerede Gjæster, der fjerne sig. De sidste ere endnu i Forværelset og paa Trappen.

Forste Scene.

Roberto. Carlo. Gjæsterne.

Gjæsterne.

Farvel og Tak!

Roberto

i Mandarindragt lægger Armene overkors.

A-ing-fo-hi!

Gjæsterne.

Farvel!

Tak for den muntre Fest!

Roberto som før.

A-ing-fo-hi!

Saasnart Gjæsterne ere borte, slukke Tjenerne Lysene i Forværelset og gaae. Roberto kaster sig paa en Sofa i Forgrunden.

O hvor jeg kjeder mig! Godt at de gik!

Carlo

i moderne Dragt; lægger sin Domino tilside.

Nei Du er mageløs! Du kjeder Dig!
Du, som er ung, talentfuld, rig og vittig,
Velseet af Alle, ridderlig og smuk,
Skarpsindig som kun Faa og lærd som Færre,
Du, som ...

Roberto.

For Guds Skyld, tab ei Veiret, Kjære.
Siig heller strax: et Underværk paa To!

Carlo.

Et Underværk, ja ganske vist! Hvem har
Som Advokat et saadant Clientel?
Man slaaes jo om at faae Dig til at føre
Sin Sag ...

Roberto.

Ei, ei! Man slaaes om Advokaten!
Det er et nyt Motiv til en Proces.

Carlo.

Ja spot Du kun! Du kjeder Dig, fordi
Du har slet intet Savn. See Dig blot om!
Du boer her i et Hus, saa stort og prægtigt,
Saa rhytmisk skjønt, saa smagfuldt og saa ædelt,
At Neros gyldne Hus var knap saa skjønt.
Er Du den Eneste, som ikke veed,

At her i denne stolte By, der speiler
Sig som et Marmorbjerg i Golfens Glar,
Dit Hus man som det ypperste betragter,
Og at det kaldes kun il Paradiso!

Roberto.

Men siig mig blot, hvoraf veed Du saa vist,
At ei man kjeder sig i Paradiset?
Du har da glemt din Dante, kan jeg mærke!
Jo, jo! mig kjeder dette Paradis! ...
Jeg hader næsten dette gyldne Bur,
Hvori med hvert Minut og hvert Secund
Jeg føres langsomt nærmere til Graven!
Og gaaer jeg udenfor, hvad seer jeg der?
Den samme monotone Slendrian
I alle Forhold og paa alle Punkter;
Selv Himlen, der er altid blank og blaa,
Mig piner med det evige det Samme
Og tidt mig synes, at den spotter mig
Og leer mig ud og skinner dobbelt blank,
Naar jeg fortvivlet søger om en Sky.
Jeg kan det udenad. Det dræber mig,
Men langsomt, langsomt!

Carlo.

Naa, saa reis og tag
Mig med Dig til Paris. Jeg tørster efter
At tumle mig i den Mirakelby.

Roberto.

Jeg har jo reist, men hvad har det mig hjulpet?
Kan nogen By da lignes vel med denne?
Har noget Land en saadan Skjønhedsfylde
Som vort Italien? Har noget Sprog
I Verden slig en Malmklang som vort eget?
Og har ei Kunsten her Mirakler gjort,
Som langveis fra man kommer at beundre!
Naar ei det Største stille kan min Trang,
Det baader lidt at søge til det Mindre.

Carlo.

Min stakkels Ven, nu kjender jeg din Sygdom.
Den importeret er fra Englands mørke,
Blytunge, graa og melankolske Himmel,
Men trøst Dig, jeg curere kan din Spleen.
Dens Diagnose er mig ganske klar —
Jeg skulde troe, jeg ei for Ingenting
I Padua har taget Doctorgraden.

Roberto.

Du vil curere mig? Du trænger til
At faae en Patient, den allerførste,
Og mig Du bruge vil som Prøveklud! —
Undskyld, ifald jeg kunde lee, saa lo jeg.

Carlo.

Ak, Kjære, gid det var saa vel! thi Latter

Er altid sund og allermest for Dig,
Den er jo netop det, hvortil Du trænger.
Er det at undres, at Du kjeder Dig?
Du handler aldrig, uden at Du nøie
Har overveiet alle Consekventser;
Men naar Du paa en Prik veed, hvad der kommer,
Hvor kan da Noget overraske Dig
Som Nyt, Uforberedt og Uformodet?
Det duer ei at være altfor forklog,
Nei giv Tilfældigheden Spillerum,
Følg ikke tørt den slagne Landevei,
Men vov Dig ind paa ubekjendte Stier!
See, det er min Recept! følg den nøiagtigt,
Saa skal Du snart velsigne mig som Doktor!

Roberto
reiser sig og lægger Armene overkors.

A-ing-fo-hi!

Carlo.

Ja hvad betyder det?

Roberto sætter sig igjen.

Det er Chinesisk, som Du vel kan vide,
En udsøgt Høflighed, en Formular,
Hvormed man er behagelig for Alle,
Og som i Egenskab af artig Vert
Jeg har betjent mig af den hele Nat.

Carlo.

Det har jeg hørt; men her paa dette Sted? ...

Roberto.

Betyder den: jeg takker Dig, min Kjære!

Han gaber.

Carlo.

Du gaber? det vil sige, jeg skal gaae.
Ja ja, saa gaaer jeg — det er nok paa Tiden.

Han seer paa Uhret.

Halv fire alt!

Roberto.

Gaaer Du med Uhr i Lommen?
Af alle Helvedes-Maskiner kjender
Jeg ingen saa afskyelig som denne.
De andre dræbe i et Nu, men den!
Homœopathisk bringer den os Døden
Bestandig nærmere i lutter Doses,
Der er saa smaa, at knap de kan udmaales.
Utaaleligt!

Carlo.

Nu gaaer Du dog for vidt.
Men det er sandt, lad mig ei glemme reent,
Hvorfor jeg egentlig blev her tilbage.
Jeg har en Bøn til Dig og til dit Venskab.

Roberto.

Hvis det er Penge, saa er Nøglen her
Til mit Chatol.

Carlo.

Jeg har isinde ... standser.

Roberto.

Hvad? Er det saa slemt?

Carlo.

Det er min Agt at frie for ramme Alvor.

Roberto.

Hvad, Du vil gifte Dig! Er Du forrykt?
Ja det er vist, det er at vove blindt
Sig ind paa ganske ubekjendte Stier.

Carlo.

Dog ikke ganske! Den, jeg frier til,
Er min Cousine ...

Roberto.

Enken?

Carlo.

Netop, skjøndt
Det er absurd, at hun skal kaldes Enke.
Hun næsten er et Barn og var kun gift
I nogle Dage med en gammel Mand,

Der fik det Indfald paa sin Dødsseng at
Forære hende, tænk! en Million!

Roberto.

Og det er den, der frister Dig?

Carlo.

Vist ikke.
Nei, hun er sød, men lunefuld som Pokker,
Og hvergang jeg begynder paa at frie,
Leer hun mig ud, og det saa grundigt, at
De klare Taarer trille ned ad Kinden.

Roberto.

Og derfor ønsker Du?

Carlo.

Tal Du min Sag!
Siig alt det Gode om mig, som Du veed,
Og meer endnu! Ros min Figur! den er
Maaskee lidt trind ...

Roberto.

Jeg siger, Du bli'er mager
Og tæres hen af Kjærlighed og Længsel.

Carlo.

Ja det er godt. Tal ogsaa om min Praxis! ...
Siig, at mit Navn som Læge bli'er berømt ...

Roberto.

At Du faaer hver Dag nye Patienter ...

Carlo.

Ja vist, ja vist! Endnu har jeg kun een,
Men det er een, der er saa god som hundred,
Thi det er Dig. Naar slig en Cicero
Vil tale for mig, har jeg ingen Nød.
Men skynd Dig, thi hun har en Godsforvalter,
En nedrig Karl, der stjæler som en Ravn.
Han klæder hende af!

Roberto.

Og den Bestilling
Du nødig overlader til en Anden —
Ja det kan jeg forstaae, jeg kjender Dig;
Men det er sandt, hvad hedder hun, din Enke?

Carlo.

Giazinta Sacchi. — Naa, saa kommer jeg
— Det maa jeg jo? — imellem Tolv og To ...
Hun boer i Strada nuova, tæt herved.

Roberto.

Ja kom Du kun! jeg er parat.

Carlo.

Godnat!

Roberto vil reise sig og følge ham ud.

Nei, rør Dig ei af Pletten — jeg er husvant.

Idet han gaaer.

Husk paa Recepten!

Roberto.

Ja hvorledes var det?

Carlo standser.

Du maa ei gaae den slagne Landevei ...

Roberto.

Men søge op det Ny, det Ubekjendte ...

Carlo.

Ei overveie alle Consekventser ...

Roberto.

Men tænke helst med Benene, ei sandt?

Carlo.

Ja saadan er det! det er netop Tingen.

Roberto raaber efter ham.

Nei hør! nei, bliv dog lidt! Jeg faaer et Indfald ...
Sæt, mine Ben paa Veien til Cousinen
Imorgen gjør sig udtilbens og vil
Partout en ganske anden Vei, hvad saa?

Carlo.

Saa maae de tvinges til at lystre.

Roberto.

Godt!

Saa lystre de! men sæt, at nu Cousinen
Fortryller og henriver mig saadan,
At jeg for Alvor fristes til at prøve
Det, som Du kaldte før det Ubekjendte,
Og frier til hende for mig selv — hvad saa?

Carlo.

Det gjør Du ei! Du vil mig kun forskrække!
Nu løber jeg ... Godnat! Gaaer.

Roberto
reiser sig; med korslagte Arme.

A-ing-fo-hi!

Anden Scene.

Roberto alene.

I Grunden har han Ret. Hans Raad er godt.
Mit Liv har manglet det Incitament,
Som kun det Ny, det Ubekjendte skjænker.
Hvor stikker dette Ubekjendte? hvor?
Der gives Folk, som, hvergang de gaae ud
Af deres Dør, opleve noget Nyt,
Og Andre, hvem slet Ingenting passerer
Aar ud, Aar ind — til disse hører jeg!
Sandt nok, jeg har da heller aldrig gjort
Det Mindste for at kunne møde det,
Man mystisk kaldet har det Ubekjendte.

Maaskee det Grunden er, hvorfor saa fornemt
Det undgaaer mig ved hver en Leilighed.
Naa, lad saa være! ... Jeg er træt og søvnig
Og gjør nok bedst i strax at gaae tilsengs.
— Nei tvertimod! det skal jeg netop ikke —
Det er en Slendrian at gaae tilsengs,
En tosset Vane, som man maa bekæmpe!
— Paa denne Sofa vil jeg lægge mig

Han lægger sig

Og vente paa det Ubekjendtes Komme ...
Saa skal jeg hen ... imorgen ... til Cousinen
Og frie for Carlo ... frie til Millionen ...
Det har jeg lovet ham ... A-ing-fo-hi.

Han falder i Søvn.

Tredie Scene.

Roberto sover. En ung tilsløret Dame stikker Hovedet ind af Døren ud til Gangen og smutter ind i Stuen. Hun styrter gjennem det mørke Forværelse og standser forskrækket i Døren til det oplyste Cabinet.

Roberto sovende. **Damen.**

Damen.

Saa slap jeg fra dem! Men det nytter ei —
De vist har seet mig smutte ind i Huset.
Jeg synes alt, jeg hører dem paa Trappen!
Hvad griber jeg dog til? Jeg haabed her
At finde Hjælp, at træffe paa en Kvinde,
Der søsterligt mig vilde give Ly

Og skjule mig for de Barbarer. Ak!
Af Angst jeg ryster over hele Kroppen,
Og Kræfterne mig svigte.

Hun vakler hen og støtter sig til Sofaryggen, men opdager i det samme den sovende Roberto.

Hvad er det!

Hun farer forfærdet tilside. Efter en Pause.

Hvad seer jeg? det er en Chineser! ... Nei
... Han kommer sagtens fra et Carneval ...
Hvor han seer ædel og forstandig ud!
Han gjør vist ingen Moders Sjæl Fortræd. —
... Jeg vækker ham!

Hun gaaer hen til ham.

Vaagn op! For Guds Skyld, vaagn!
Han hører ei!

Hun rører ham ved Armen.

Roberto i Søvne.

A-ing-fo-hi!

Damen.

Ak nei!
Han sover som en Sten.

Man hører Støi og Sabelklirren ude fra Gangen.

En Røst.

Her maa hun være!

Damen.

Der er de alt! Madonna, frels mig Arme!

Hun tager hurtigt Silkekaaben af, kaster den i Lænestolen og sætter sig paa den; Sløret binder hun om Hovedet og lader som hun sover. Døren ud til Gangen rives op, og Piccione og Negri træde ind i det mørke Forværelse.

Fjerde Scene.

De Forrige. Piccione og Negri ude i Forværelset.

Negri.

Her er hun smuttet ind!

Piccione.

Det troer jeg knap!
Saa havde hun nok laaset Døren til.
Nei, her er Tyve! det jeg lugter strax,
For jeg har Næse.

Negri.

Ja hvem har ei det?
Skal vi gaae sagte?

Piccione.

Hør blot den Rekrut!
For Pokker nei! vi gjøre skal Spetakel,
Saa skræmme vi dem ud af Reden strax.

De støde Sablerne imod Gulvet og gaae larmende ind i det oplyste Cabinet.

Roberto

farer op af Søvne og styrter forvildet frem paa Scenen. Han griber en Stol og svinger den over sit Hoved.

Kom an, I Kjæltringpak. Hvad vil I her?
Den Første, som sig nærmer, slaaer jeg ned!

Negri.

Sæt Stolen bort og see Dem bare for.
Vi er ei Røvere, men Rettens Folk.

Piccione.

Ih, det er jo den brave Hr. Roberto,
Den første Advokat i hele Staden.
Jeg havde nær ei kjendt Dem i den Dragt!
Undskyld, vi frygted for, at her var Tyve,
Thi vi fandt Døren ud til Trappen aaben.

Damen til Roberto.

Saa er Tommaso nok igjen paa Spil!
Han leger Kjærest med en Kammerpige
Et Sted i Huset og forsømmer Alt.
Vi nødes dog vist til, min kjære Mand,
At jage ham paa Døren med det første!

Roberto

har under den foregaaende Replik seet med Forbauselse snart paa Politisergeanterne og snart paa Damen.

Tommaso? ... Naa Tommaso! ... Ja det er
En slem Krabat, en meget daarlig Makker,
En Galgenfulgl, en Kjæltring, en Bandit ...

Piccione.

Saa er det bedst, vi negle ham paa Timen!

Damen til Roberto.

Det er dog nok for haardt!

Roberto.

Ja vist! ja vist!

Til Politisergeanterne.

Det er ei saadant ment — naturligviis! —
Jeg bruger altid altfor stærke Udtryk
Om mine Tjen'stefolk — jeg veed det nok!

Damen til Roberto.

Men det er ikke smukt. Det er en Vane,
Som man gjør klogest i at lægge af!

Hun lægger sin Arm i hans.

Det gjør Du nok for min Skyld, ikke sandt?
Du føier mig jo gjerne, har Du sagt.

Roberto.

Ja gjerne, søde Kone! tvivl ei om,
At Du kan snoe mig om din lille Finger!

Han klapper hendes Haand: hun trækker den til sig.

Men Kjære! har ei Skrækken sat sig end?
Du er endnu saa bleg som Rosen, naar
Decembersneen falder paa dens Bæger,
Og end Du skjælver, siger jo en Digter
«Som Bølgen zittrer let for Zephyrvinden»,
Kom, sæt Dig, Søde! glem hvad der er skeet!

Han fører hende hen til Sophaen. Til Negri og Piccione:

Den Overgang, Signori! var for stærk.
Vi havde feiret her en munter Fest
Med Sang og Dands og drukket i Falerner
For første Gang min unge Frues Skaal —

Da brød De ind til os med Støi og Bulder!
Fortæl mig dog, hvad søgte De hos mig?

Piccione.

En Dame.

Roberto slukøret.

Au, en Dame!

Piccione.

Med Mazzini
Hun conspireret har mod vor Regjering.
Hun kom hertil fra London igaar Morges,
Og Politiet vidste, at hun boede
I et Privathus her i denne Gade.
Vi troede før at have hende vis,
Men som en Fugl hun smutted os af Haanden
Og var forsvunden her i dette Hus.

Negri.

Saa lugted Piccione, her var Tyve,
For han har Næse, skal jeg sige Dem.
Vi gik herind ...

Roberto.

Ja det var meget galt.

Damen i en uskyldig Tone.

Hør, De kan troe, at Damen, som De nævnte,
Har seet sit Snit, dengang De gik herind,
Og er af Trappen smuttet ned igjen.

Negri.

Ja det er rimeligt.

Piccione.

Det troer jeg med!
Jeg har mig baaret ad som en Kameel.

Negri.

Ja der vil regne Næser ned i Masse!

Piccione.

Vi maae afsted! Kom, Negri, skynd Dig! Kom!

Roberto.

Det nytter ei. Hun har for stort et Forspring.

Piccione

har faaet Oie paa den sammenrullede Kaabe i Lænestolen og trækker den frem.

Hvor Fruen krøllet har den smukke Kaabe!
Det er nok ogsaa vor Skyld, kan jeg troe.

Damen

tager forskrækket Silkekaaben fra ham.

Det kalder han en Kaabe, kjære Mand!
En Kaabe det! ... det er den Domino,
Som jeg har dandset med den hele Nat,

Hun kaster den med forstilt Ligegyldighed hen paa Sofaryggen.

Den kommer nok ei paa saa snart igjen.

Roberto.

Siig ikke det! Vi gjør det om igjen,
Saasnart min lille Kone gi'er et Vink!

Han tager hendes Haand og kysser den.

Negri.

Kom saa, Piccione! Vi genere kun.

Damen.

Paa ingen Maade! De maae ikke gaae!

Roberto.

Nei, siden De er kommet til vor Fest,
Saa faaer De ikke Lov at gaae herfra
Med tørre Munde! hurtigt et Glas Vin!
See her staae Glas, og her har vi Falerner.

Han skjænker for dem paa Bordet i Midten af Værelset.

Piccione.

De er for artig!

Negri.

Vi maae skamme os.

Roberto til dem Begge.

Drik med min Kone!

Han bringer hende et Glas.

Negri bag Sofaen.

Siden det er tilladt;
Saa gratulere vi! ...

Piccione ligeledes.

Og ønske Fruen
Et halvt Dusin smaabitte Advokater,
Som ret maa slægte deres Fader paa!

Damen vender sig bort.

Roberto.

Bravo! jeg takker Dem. Et Glas endnu!

Negri.

Det bli'er for meget.

Roberto.

Ønsket var saa godt!
Paa det vi drikke maae engang endnu!

De drikke.

Piccione.

De er for god.

Negri.

Vi takke Dem og Fruen.

Piccione.

Ja Folk som Dem er der ei mange af —
Og det er meget godt!

Roberto.

Hvad siger De?

Piccione leende.

Ja tænk Dem om! hvis Alle var som De,
Saa var der jo slet ingen Brug for os.

Roberto.

Godnat! Godnat!

Damen hilser. De gaae leende og bukkende ud af Døren.

Femte Scene.

Damen. Roberto.

Damen i Forgrunden; sagte.

Hvorledes vil det ende?

Men Mod!

Roberto kommer tilbage.

Saa blev vi dem da kvit.

Signora! nu, jeg spørger ligefrem,
Hvorledes gaaer det til, at jeg, som aldrig
Har drømt om Sligt, faaer pludselig en Kone,
Og tilmed et saa yndigt Exemplar.

Damen med et Smil.

Tilgiv, Hr. Advokat, at jeg har vovet
At disponere over Deres Haand.
Har Lænken trykket Dem en lille Stund,
Saa trøst Dem med: nu er De ganske fri!

Roberto.

De spøger! Troer De, jeg vil være fri?
De har da ikke aabnet mig paa Skrømt
Mit Himmeriges Port et kort Sekund,
For at jeg evig sukke skal forgjeves.

Damen.

Det var et Indfald, hvortil Nøden tvang mig —
Jeg takker Dem, Hr. Advokat, fordi

De gik saa villig ind paa min Idee.
Et Blik paa Dem indgjød mig Tillid strax —
At De er brav og ridderlig som Faa,
At jeg var tryg hos Dem som i mit Hjem,
At broderlig De vilde mig beskytte,
Det loved Deres Træk mig!

Roberto holder for Ørene.

Tys! hold op
Jeg har ei Vox ved Haanden som Odysseus
Og kan ei stoppe mine Øren til
For den Sirenesang, der klinger sødt,
Forførerisk fra Deres smukke Læber.
Siig heller mig, hvorledes det gaaer til,
At som Forbryderske De bli'er forfulgt.

Damen stolt.

Forbryderske?

Roberto.

Javist, det lyder stygt!
Paragraf 19 i vor Straffelovbog
Er ikke mild og lempelig mod dem,
Som conspirere — selv om det er Damer!

Damen.

Den rammer ikke mig, vær vis paa det.
Imidlertid, hvad der er hændt i Nat
Er saa besynderligt, det føler jeg.

At det kan nok behøve en Forklaring.
Vid da, jeg har en kjær Veninde, som
Blev for et Par Aar siden her i Staden
Gift med en aandrig Mand, en ung Forfatter,
Hvis hele Brøde var, at han har udtalt,
Hvad alle vi, der see med Sorg og Smerte
Vort Lands Fornedrelse, har tænkt og følt ...
Bliv ikke vred for denne Digression!

Roberto.

Den gjør Dem Ære. Bliv De rolig ved!

Damen.

De maatte flygte over Hals og Hoved,
Men efterlod i Genua et Barn,
Der nu er Døden nær. Fortvivlet reiste
Den stakkels Moder strax hertil fra London.
Imorges fik jeg hemmeligt et Brev,
Hvori hun mig besværger ved vort Venskab
At komme hjem til sig i denne Nat.
Jeg lod min Tjener følge mig derhen,
Men sendte ham, for ei at gjøre Opsigt,
Tilbage strax; dog knap var jeg paa Trappen,
Saa mærked jeg, at Huset var besat
Af Sbirrer og Soldater. Som et Lyn
Jeg foer af Trappen ned, men blev forfulgt
Og smutted ind igjennem Deres Dør,

Som heldigviis stod aaben. Det er Alt ...
Dog nei! jeg har en Bøn til dem endnu:
Sæt Kronen paa den Godhed, De har viist mig,
Og følg mig til mit Hjem.

Roberto.

Hvad? De vil gaae?

Damen.

Er det besynderligt?

Roberto.

Ja meer end det,
Det er barbarisk! Ingen Dionys
Udpønset har en Grusomhed som denne!
De smiler vantro, thi De aner ikke,
Hvor trivielt mit Liv sig hidtil formed,
Hvor monotont, hvor dagligdags og ens,
Og De er altfor livsglad til at fatte,
At med et løiet Skjær af ydre Lykke
Man kan fortvivlet ønske sig sin Død!

Damen seer paa sit Uhr.

Bliv ikke vred, men Klokken er strax fire —
At gjette Gaader nu er dog lidt seent.

Roberto.

Det er det ei, naar De betænker, at
Mit Liv beroer paa denne Gaades Løsning.

Damen.

Jeg veed ei, hvad De sigter til.

Roberto.

Saa hør!
Jeg skal kun trætte Dem et Par Minuter.
Som her De seer mig, er jeg uafhængig,
Ja næsten rig, og anseet i min Stilling,
Og dog var Livet længe mig forhadt.
Den ene Dag var Opkog af den anden,
Og Drikken blev bestandig mere tynd.
Lad mig da sige Dem, at just i Nat
For første Gang et Eventyr jeg frister,
Og det et Eventyr, der er saa rigt,
At al den Virkelighed, Jorden eier,
Er Intet imod det — ja fast jeg synes,
At jeg er vaagnet af en Døs, at Livet
Staaer for mig i en Ynde og en Glands,
En Fylde, en Mangfoldighed, en Friskhed,
Som om jeg saae det nu for første Gang;
Men De, hvem det Mirakel ene skyldes,
De ændser ei min Tak, og De vil gaae!

Damen.

Jeg nødes til det, thi hvor sympathetisk
De Ord, De talte, end har mig berørt,
Maa jeg gjentage dog min Bøn!

Roberto.

Jeg lystrer.
Men svar mig først: hvad foregaaer med Svovlet,
Naar Sommersolens Straaler falde paa det
Igjennem Brændeglasset?

Damen.

Nu, det fænger
Vel sagtens Ild, men sværge paa det tør
Jeg ingenlunde, thi jeg vil betroe Dem:
Physiken er just ei mit Hovedfag.

Roberto.

Sværg De kun rolig. Svovlet, det er mig,
Den Hændelse, der førte Dem herhen,
Er Brændeglasset, og den Ild, der luer
Phantastisk straalende i Deres Blik,
Solstraalen er, som alt har smeltet Svovlet.
— De siger Intet? Ak jeg mærker nok,
At jeg er keitet kun og ubehændig,
Naar jeg befatter mig med Erotik.
Jeg mangler Øvelse, det seer jeg klart!
At spille Elsker kræver vist Routine,
Men jeg, jeg er saa uforsøgt i Faget
Som nogen Skoledreng paa tretten Aar.
Hvad vil De svare da, naar uden Omsvøb
Jeg spørger simpelt: Vil De være min?

Damen.

Saa vil jeg svare Dem: De er en Daare,
At De kan rette sligt et Spørgsmaal til
En Dame, som De seer for første Gang,
Paa denne Tid og under disse Forhold!
Gav jeg et andet Svar, De vilde selv
Vist finde det ukvindeligt og stygt.
Altsaa, Hr. Advokat ...

Roberto.

Jeg indseer nok,
At Intet rører Dem. Jeg er parat
Til at ledsage Dem, hvorhen De vil —
Kun maa De skjænke mig et Par Minuter,
At jeg kan blive af med denne Dragt,
Der længe har mig pint. — A-ing-fo-hi!

Han hilser med Armene overkors og gaaer hen til Døren til Sideværelset.

Damen.

Et Øieblik! De sagde nogle Ord,
Jeg ei forstod. Var det Chinesisk?

Roberto.

Ja.
A-ing-fo-hi! Det hedder oversat:
Jeg villieløs er Deres Skjønheds Slave!

Han gaaer ind tilvenstre.

Sjette Scene.

Damen alene.

Han er pudseerlig. Afseet fra den Galskab,
At absolut han være vil min Mand,
Kan jeg ei noksom skjønne paa mit Held,
Der førte mig herhen — Hvad ligger der?

Hun tager paa Bordet en opslaaet Bog.

Nei, seer jeg ret? Grev Leopardis Digte!
Min Yndlingsbog! ... og her mit Yndlingsdigt!

Hun læser:

«End kjendte jeg, o Elskov, ei din Magt,
Og atten Somre svandt, før al din Smerte
Blev i min unge Sjæl til Live vakt.

«Jeg mindes Dagen, da mit Hjerte stred
Den første Elskovskamp, og da jeg tænkte:
Hvor kan dog dette være Kjærlighed?

«O Elskov! hvilke Længsler har Du bragt,
Hvormange Kvaler, der som Flammer brændte,
Blev ikke ved din søde Lykke vakt!»

Hun lægger Bogen fra sig.

Han er Jurist og en berømt Jurist —
Skarpsindig altsaa, logisk fremfor Alt —
Men hvad Logik er deri? Disse Vers
Er netop dem, han har fornylig læst,
Og dog som Myggen flagrer han om Lyset

Og helmer ei, før han har Vingen brændt! ...
Et Særsyn er han, det er ganske vist.

Pause. Hun blader igjen i Bogen.

Og jeg, som sværmet har for Phænomener,
Fra jeg var ganske lille, negter ei,
At han interesserer ... hun afbryder sig selv heftigt.

Hvad for noget?

Jeg troer, jeg drømmer! ... Er jeg reent forrykt! ...
Jeg maa herfra — og strax. Jeg længes efter
At komme ud af denne Tryllekreds.

Syvende Scene.

Damen. **Roberto** i moderne Dragt.

Roberto.

Nu kan vi gaae. Dog før vi skilles ad,
Saa tilgiv mig, at jeg har plaget Dem
Med Følelser, som ei De kan forstaae
Og altsaa heller ei formaaer at dele.
Jeg indseer godt, at jeg er kommen til
At staae for Dem i en forkeert Belysning.
De maa jo troe, jeg er en Fusentast,
En Nar, en Galning, der gjør Cour til Alle.
Nu er den simple Sandhed tvertimod,
At jeg har aldrig elsket før idag,
At Kjærligheden med dens Lyst og Smerte,
Der gynger Sjælen, siger Ariost,

Imellem Helvede og Paradiset,
Var mig et Land saa ukjendt som Van Diemens.
Dengang jeg saae Dem, sagde mig en Røst,
Som tidt i Enrum taler til min Sjæl,
At De blev sendt mig af min gode Engel.
Den Røst har skuffet mig for første Gang.

Damen.

De har slet Intet at bebreide Dem.
Hvis Nogen her er skyldig, er det mig,
Der lod et Ord mig slippe ud af Munden,
Som de to Mænd, der nylig var her, let
Kan bringe videre fra Dør til Dør.

Roberto.

Ja lad dem det, og lad saa Folk kun snakke!
Jeg døer som Pebersvend — det er min Lod —
Og det gaaer let, thi nu, jeg Dem har seet,
Er der jo Ingen, der kan friste mig.

Damen.

Hvorfor vil De bedrøve mig?

Roberto.

Tro mig,
Det har jeg ikke villet.

Damen.

Godt! saa følg

Mig til mit Hjem. De seer da, hvor jeg boer,
Og det jeg lover villigt, at mit Hus,
Giazinta Sacchi's Hus, skal staae Dem aabent,
Saa tidt De vil.

Roberto forskrækket.

Giazinta Sacchi's Hus?
Er De Giazinta Sacchi?

Damen.

Det er mig.

Roberto.

Den unge Enke?

Damen.

Ja.

Roberto.

Cousinen til
Carlo Vitelli?

Damen.

Som De siger, Ja!

Roberto.

Nei, det er altfor galt og for utroligt!
Vid da, Signora, Deres Fætter stod
Paa denne Plet knap for en Time siden
Og talte med Begeistring kun om Dem.
Han er forelsket ...

Damen.

I min Million,
Ja, det har jeg for længe siden sporet!

Roberto.

Nei, i Dem selv. Han talte med en Varme,
En Flugt, en Lidenskab ...

Damen.

Om Eierinden
Af samme Million! Ja hvorfor ei?
Tro mig, jeg kjender Folk, der kan begeistres
For meget mindre!

Roberto.

Nei, De gjør ham Uret.

Damen.

Ja det er muligt, men jeg fatter ei,
Hvorfor De tager Dem den Sag saa nær?

Roberto.

Fordi han er min Ven og min Client,
Fordi jeg lovet har at tale for ham
Og frie til Dem imorgen paa hans Vegne.

Damen.

De frie for ham! Det har han bedt Dem om?

Roberto.

Ja meer end bedt — han trygled mig saalænge,
At for at slippe ham jeg sagde Ja.

Damen sagte.

Nei, det er altfor morsomt og naivt! ...

Høit.

Undskyld, jeg kan ei bare mig for Latter! leer.

Roberto stødt.

Men hvorfor leer De?

Damen.

See dog ei saa vredt!

Sagte.

Dertil han vælger ham, den stakkels Fætter!

Høit.

Jeg kan forsikke Dem, at i min Latter
Der er slet Intet, som kan krænke Dem.
Nei, siig min Fætter, at hans Cour er spildt,
Thi Den, jeg gi'er min Haand, maa ikke see
I mig et Stykke rørligt Gods, som kan
Ved Prokurators Mellemkomst afhændes!
Nu Deres Arm, og lad os komme bort!

Roberto.

Men husk, min Frue, at De tyer nu selv
Til Prokurators Mellemkomst. Er ei
De bange for, at jeg bli'er noget dyr,
Naar jeg bagefter kommer med min Regning?

Damen idet hun tager sin Kaabe paa.

Jeg vil dog vove det.

De gaae henimod Mellemdøren. I det samme aabnes Døren ud til Trappen. Carlo iler hurtig gjennem det mørke Forværelse og møder dem i Mellemdøren.

Ottende Scene.

Damen. Roberto. Carlo.

De fare Alle forskrækkede tilbage.

Roberto sagte.

Han her igjen!

Damen sagte.

Min Fætter!

Carlo sagte.

Hvad er det? Hun her, hos ham!

Damen sagte til Roberto.

Hvem søger han?

Roberto sagte.

Gud veed det! neppe Dem!

Carlo sagte.

Det er umuligt! reent utænkeligt!

Roberto.

Min gode Ven hvad skaffer mig den Glæde,
At see Dig her saa usædvanlig tidligt?
Hvad ønsker Du?

Carlo.

Ja det er meget tidligt, ...
Vist overmaade tidligt ... Klokken er
Nok tidlig ... sagte. Skjult hos ham! ved Nattetid! ...
Høit.
Jeg beder om Forladelse, ifald
Jeg kommer til Uleilighed ... undskyld! ...
Det gjør jeg vist! sagte. Jeg holder det ei ud!

Roberto
til Damen, der blader i Leopardis Digte.

Tag Plads, Signora! blot et Øieblik.
Til Carlo.
Du glemmer reent at sige mig dit Ærind!

Carlo.

Mit Ærind? ... det er sandt, jeg har et Ærind ...
Sagte.
Hun seer jo ud, som Intet var i Veien! ...
Høit.
Jeg kommer for ... sagte. Jeg gaaer fra Sands og Samling!
Høit.
Jeg kommer for ... For hvad? ... nu veed jeg selv
Ei længer, hvad det er, jeg kommer for! ...
Han tager et Tørklæde frem og tørrer Sveden af Panden.

Damen afsides.

Den stakkels Fyr! han veed ei ud, ei ind!

Roberto.

Du er saa varm.

Carlo.

Ja Luften her er lummer.

Roberto.

Gaa Dig en Tour da i den friske Luft
Og kom igjen og siig mig, hvad Du ønsker.

Carlo.

Ja Du har Ret, det Raad er godt! det vil jeg.
Farvel, jeg kommer snart igjen! ... Nei stop!
Nu har jeg det! ... Da jeg kom hjem i Nat,
— Det er ei nogen Springvei, som Du veed —
Var Porten lukket, hele Huset sov,
Og jeg, jeg havde ingen Nøgle. — Naa!
Jeg banked, og jeg kimed — der kom Ingen!
Med eet det faldt mig ind, at Nøglen laa
I Lommen paa min Paletot, og at
Min Paletot jeg havde glemt derinde!

Roberto gjør en Bevægelse.

Nei, bliv Du blot! jeg veed jo, hvor den hænger.
Tillader Du, saa henter jeg den selv! ...
Tillad, Cousine! ...

Roberto.

Der er mørkt! Lad mig!

Carlo.

Paa ingen Maade.

Han gaaer henimod Døren tilvenstre; sagte.

Det er vist en Drøm.
Maaskee jeg ligger rolig i min Seng ...
Maaskee jeg stolprer om og gaaer i Søvne.

Ind i Sideværelset tilvenstre.

Niende Scene.

Damen. Roberto.

Roberto hurtig.

Hvad skal vi gribe til?

Damen.

Naturligviis,
Fortælle ham det Hele, som det er.

Roberto.

Det duer ei — det troer han ikke paa:
Det Sande tidt er allermindst sandsynligt.
Nei, siig mig hurtig: elsker De ham, Frue?
Men denne Gang De svare maa oprigtigt.

Damen.

Jeg har sagt Nei og har ei andet Svar.

Roberto.

Saa kan jeg sige ham, hvad selv jeg vil.

Damen.

Hvad selv De vil.

Roberto.

Jeg har da Deres Fuldmagt?

Damen.

Ja uindskrænket — brug den, som De vil.

Tiende Scene.

Damen. Roberto. Carlo kommer tilbage. Han har i sin Forvirring taget Mandarinkaaben paa istedenfor sin Paletot.

Carlo.

Farvel, jeg gaaer,

Roberto.

Hvordan? i denne Dragt?

Carlo.

Hvad feiler den?

Roberto.

I Canton og i Peking
Slet ingen Ting, men her i Genua!

Carlo seer ned af sig.

Jeg er forrykt! Afsted!

Roberto.

Nei vent dog lidt!
Kom, lad mig hjælpe Dig! Hvortil det Hastværk?

Han hjælper ham Madarinkaaben af.

Det har vist overrasket Dig, min Ven,

At træffe din Cousine i mit Hus;
Men Overraskelsen bli'er mindre stor,
Naar her jeg præsenterer Dig min Kone.

Han tager Giazintas Haand.

Damen sagte.

Ei! han betaler mig med samme Mønt.

Carlo.

Din Kone! Hun! Giazinta, er det sandt?
Det er ei muligt! siig dog, at han lyver!
Du er saa god. Du kan ei nænne det
Imod din Fætter, som saa mangen Gang
Har bragt Dig til at lee paa sin Bekostning.

Roberto.

Det vil hun og fremdeles, haaber jeg.
Forresten, Kjære, brug dog din Forstand!
Hvor kan Du træffe din Cousine her
Ved Nattetid, naar ei hun er min Kone?

Damen sagte.

Hvad siger De?

Roberto til Damen.

Jeg protestered ikke,
Da Du før kaldte mig din kjære Mand.
Desuden veed Du jo, at jeg har Fuldmagt.

Carlo.

Det Ægteskab er altsaa hemmeligt?
Fy, hemmeligt! ... Det er jo noget Uhørt!

Roberto.

Uhørt? I vort Italien? -- Jo vist —
Spørg Cimarosa og saa mange Fleer!

Carlo.

Men hvorfor loved Du forræderisk
At tale varmt min Sag hos min Cousine?
Fy, Du maa skamme Dig for Ven, Du er!
Er det loyalt og smukt?

Roberto.

Ja hvorfor ei?
Jeg vidste jo, det gjorde ingen Skade!
Hvad skulde jeg da gjort? Er det din Mening,
At jeg mig skulde skille ved min Kone,
Min søde lille Kone, blot fordi
En Ven betroer mig, han gjør Cour til hende
Og ønsker, jeg skal hjælpe ham dermed?
Du vælter Dig med Skjældsord ind paa mig,
En Sagesløs, og tænker ikke paa,
At det er mig kun, der har Aarsag til
At være vred, og det for ramme Alvor.
Hvis Du, som aftalt, kommen var imorgen,
Saa havde jeg Dig Sammenhængen sagt

Og oplyst Dig om Alt — men hvad gjør Du?
Du bryder ind til mig ved Nattetid
Og overrumpler Folk og tvinger dem
Til at forraade hvad der skulde skjules!
Nu spørger jeg: Er det loyalt og smukt?

Carlo.

Ja Hr. Demosthenes, jeg veed det godt,
At den, der vover paa at disputere
Med Dig, skal rigtignok staae tidlig op!

Han seer paa Uhret.

Nei, det er sandt, det nytter ei engang.

Roberto.

Du bliver vittig, uden at Du veed det.

Carlo.

Saa bliver jeg det dog engang imellem ...
Men jeg er syg ... Undskyld, jeg maa ha'e Luft!

Han gaaer hen tilhøire og lukker Balkondøren op.

Damen sagte til Roberto.

Vær ei saa haard! Det piner ham, den Stakkel!
At see paa Sligt er min Natur imod.

Roberto.

Min med, og derfor er det sagtens bedst
At sige ham den rene Sandhed strax.
Nu er han forberedt, nu vil han troe mig,
Naar jeg fortæller ham vort Eventyr.

Damen.

Gjør som De vil!

Roberto.

Dog først jeg haaber paa
Et Blik, et Smil, et Tryk af Deres Haand,
Paa Haanden selv, ja paa dem begge to
Som Borgen for, at dette Øieblik
Vil blive Vendepunktet i mit Liv.

Damen rækker ham sine Hænder.

Roberto kysser dem med Ild.

Signora, Tak! For stor er denne Lykke! — —
Min Ven, Carlino! staa ei saa forknyt!
Vid, at den Dame der er ei min Hustru.

Carlo.

Det siger Du saa glad?

Roberto.

Jeg mener, Kjære,
Forstaa mig ret: er ei endnu min Hustru,
Dog haaber jeg, det skal ei vare længe.
Min gode Engel førte hende ind
Ad Døren der, som heldigviis Du lod
Staae aaben, dengang Du gik bort i Nat.
Hvorfor hun kom, skal jeg en anden Gang
Fortælle Dig — nu er det altfor seent —

Men først da Du Dig bøied ud af Vindvet
For at faae Luft, fik jeg det lille Ja,
Der gjør mig lykkelig i Liv og Død.

Carlo.

Jeg gratulerer — saa maa jeg vel gaae.
Thi jeg generer kun, det veed jeg godt.

Damen.

Paa ingen Maade.

Roberto.

Nei for Guds Skyld, bliv!
Du maa dog vide, at din Theori
Har viist sig holdbar paa hvert enkelt Punkt.

Carlo gnaven.

Hvad for en Theori?

Roberto.

Naturligviis
Den om at flye den slagne Landevei,
At søge op det Ny og Ubekjendte
Og gi'e sig det Tilfældige i Vold.
Den har jeg fulgt bogstavelig, og det
Er den, som nu jeg takker for min Lykke.

Han trækker ham lidt tilside; sagtere.

Men apropos, det er jo sandt, jeg skylder
Dig endnu Honorar for din Recept.

Du ønsker jo at komme til Paris
Og at flanere ... nei, jeg vilde sige:
Og at studere der et Halvaarstid —
Reis kun! jeg skal besørge Creditivet!

Carlo.

Er det dit Alvor?

Roberto.

Ja.

Carlo.

Tak, gamle Ven!

Roberto.

Naar reiser Du?

Carlo.

Imorgen.

Høit og med Pathos.

Ja Giazinta,
Imorgen tager først jeg til Paris.
Der vil jeg være ene med min Sorg
Og søge i Pariserlivets Tummel
At glemme mine Kvaler og mit Savn.

Damen smilende.

Det vil nok lykkes Dig, det troer jeg vist.

Roberto.

Og naar Du kommer hjem igjen, saa husk,
At Døren der skal altid staae Dig aaben.

Carlo.

Det troer Du nu, men naar Du bliver gift,
— Jeg kjender det, det har jeg seet saa tidt —
Saa vil I leve som to Turtelduer
Og spærre Vinduer og Døre til
For ei at plages af profane Blikke.

Damen til Roberto.

Hvad mener Du, min Ven?

Roberto.

Jeg mener nei!
Thi dertil er formeget jeg Chineser,
Og det er jo den høfligste Nation.
Nei tvertimod, til alle Husets Venner
Jeg sige vil som før med korslagte Arme A-ing-fo-hi!
Frit oversat: Det vil os glæde ret
At see Dem Alle her saa tidt som muligt!

Alle Tre.

A-ing-fo-hi!

Teppet falder.